

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Η "ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ"

μὲ τὴν ἱερωτέραν ἔθνικὴν συγκίνησιν εὐχεται εἰς τὸν ἀπανταχοῦ διεσκορπισμένον, ὑπόδουλον καὶ μαρτυρήσαντα ἑλληνισμόν, ὅπως ἐκπληρωθῶσιν ἅπαντες οἱ ἔθνικοὶ πόθοι καὶ ὄνειρα τῆς εἰς μίαν γλυκατάτην πατρίδα ἐνώσεως ἀπάντων, κατὰ τὸ Νέον Ἔτος.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Γρόσια 15.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1919

“ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ,”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ & Υ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΤΡΙΜΗΝΟΣ	Γρ.	60
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	"	110
ΕΤΗΣΙΑ	"	200

≡ *Ἡ μόνη ἐν Κων)πόλει διὰ τὴν καλαιουθησίαν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν.* ≡

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΤΗΣ ‘ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ, ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΝΑ 5 Λ. Τ.

1. Πᾶς ἀναγνώστης καὶ ἀναγνώστρια τῆς «Νέας Γενεᾶς» εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἀρκεῖ ν’ ἀποστείλῃ τεχνικῶς ἐπιτυχῆ φωτογραφίαν του, συνοδευομένην ἀπαραιτήτως μὲ μίαν λ. Τ. (ὡς ἔξοδα κλισέ).

2. Εἰς ἕκαστον φυλλάδιον θὰ δημοσιεύωνται ἀνὰ τέσσαρες φωτογραφίαι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. μὲ ὑποσημείωσιν αὐξοντος ἀριθμοῦ, συνοδευομένου μόνον μὲ τὰ ἀρχικά.

3. Ἡ ἀποστολὴ καὶ δημοσίευσίς θὰ διαρκήσῃ μέχρι τέλους Φεβρουαρίου, ὅποτε θ’ ἀρχίσῃ ἡ ψηφοφορίαν εἰς εἶδος δημοψηφίσματος. Ἐκαστος θὰ ψηφίσῃ τὴν εὐμορφώτερον καὶ ἐκάσῃ τὸν εὐμορφώτερον.

4. Ἡ διαλογὴ θὰ γίνῃ ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, ἐκλεγησομένης καὶ ἀγγελθισομένης τὸν Ἰανουάριον.

5. Ἐκαστος ἀποστολεὺς ὀφείδει ἐντὸς ἰδιαίτερου φακέλλου νὰ θέτῃ τὸ ὄνομά του ἀκέραιον καὶ τὴν διεύθυνσίν του.

6. Ἡ εἰκὼν τοῦ βραβευθέντος καὶ τῆς βραβευθησομένης θὰ δημοσιευθῶν μεμεγεθυσμένα εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν μας πινακοθήκην.

7. Οἱ λοιποὶ ὄροι τῆς ψηφοφορίας θὰ δημοσιευθῶν τὸν Φεβρουάριον

Ἐμπρὸς λοιπὸν ὄλοι καὶ ὄλαι εἰς τὸν διαγωνισμόν καλλονῆς.

Ἡ ὠραιότης πρέπει νὰ βραβευθῇ.

Τρίγωνα θανμάσια,

μπακλαβᾶς καὶ πάστες

ἐκτάκτου κατασκευῆς

καὶ παντὸς εἶδους γλυκίσματα καὶ λίκερ. — Εἶδη γάμων,

ἀρραβώνων καὶ βαπτίσεων.

Εἰς τὸ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΧΑΛΕΠΗ

(πρώην ΚΑΡΔΟΜΑΤΗ)

Γαλατῆ, ἀριθ. 37, ἔναντι τῆς *Credit Lyonnais*

Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

“ Η ΧΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ ”

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Δ. ΚΩΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐναντι βρύσης ὀπισθεν τοῦ Γαλατῆ-Σιφῆ, 46

Ἀνδρικά, γυναικεία, παιδικά : Ἴτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ καθὼς καὶ τελειόταται ἐπιδιορθώσεις. Ἔργασία τελεία, καθαρά, ἀμεμπτος καὶ πρὸ παντὸς εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους.

Ζητήσατε τὴν πρωτοχρονιά τὸν «Παπαγάλον» ἡμερολόγιον σατιρικών καὶ φιλολογικῶν ὑπὸ τῶν κκ. Α. Παλάση καὶ Β. Ἠλιάδη. Θὰ τιμᾶται γρ. 20.

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. 7,8, 9

ΚΥΡΙΑΚΗ

1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1919

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

Γαλατᾶ, Μουμχανῆ
Νομικὸ χᾶν ἀριθ. 12—13

Ἀριθ. Τηλεφ. 1688 Πόρα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

Η « ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ »

εὐχεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ἀναγνωστρίας, συνεργάτας καὶ φίλους της,
ὅπως ἐκπληρωθῇ πᾶν ὅ,τι ὠραῖον ἐπόθησαν, κατὰ τὸ Νέον τοῦτο
Ἔτος τῆς εἰρήνης.

SISMAL
MEGAL

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟ ΓΡΟΣΑΚΙ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ

Διέταξα τὸν ἕνα, παρήγγειλα τὸν ἄλλον, τηλεγράφησα, τηλεφώνησα, ἔγραψα, τελεσιγράφησα ὄλους τοὺς συνεργάτας τῆς «Νέας Γενεᾶς» νὰ γράψουν πρωτοχρονιάτικα, καὶ σκέφθηκα: Ἡ σειρά σου, φίλτατε Διευθυντᾶ (ὅπως λέγει ὁ φίλος διαχειριστῆς μετὴν γλύκα στὰ χεῖλη) νὰ γράψης κατὰ παραγγελίαν τὴν σελίδα σου πρωτοχρονιάτικην, ἄλλως θὰ γίνῃς ἀρχηγὸς μπολσεβικισμοῦ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Νέας Γενεᾶς». Σκέφθηκα, ξανασκέφθηκα, ἀδύνατον νὰ φυτρώσουν πρωτοχρονιάτικαι **ιδέαι** καὶ **σκέψεις** καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ παραβῶ τὴν ιδιότητα τῆς σελίδος του, διότι, πιθανὸν νὰ ἀρχίσω νὰ τραγουδῶ καὶ ἐγὼ τὴν χαρὰν μας, διὰ τὴν **ἐλεύθερη** πρωτοχρονιά μας ἐφέτος θὰ πέσω στὴν ψαλίδα τῆς λογοκρισίας καὶ τότε θὰ σᾶς χάριζα μιὰν ἄσπρη σελίδα γραψίματος.

Θὰ σᾶς πῶ, λοιπόν, μιὰ ἱστορία ἐνὸς φίλου μου, ποῦ ἔγινε τὴν περυσινή πρωτοχρονιά.

* * *

Θὰ ἔλθῃς, βέβαια, μετ' ἐπὶν ὁ φίλος μου ὁ Νίκος. Ἀπόψε θὰ περάσουμε τὴν καλὴ βραδύα στοῦ φίλου μας τοῦ Κώτσου. Θὰ εἶνε ὅλη μας ἡ παρέα ἐκεῖ καὶ θὰ περάσουμε εὐχάριστα. Ξεύρεις σὰν εἴμεθα ὅλοι μαζί δά...

— Χά! χά! χά! ἔτσι λοιπόν, ἔ; Ἐκεῖ πάλιν ἀπόψε τὴν πρωτοχρονιά. Ὡς τόσο μέλι ἔχει γιὰ σένα αὐτὸ τὸ σπῆτι, φίλε μου.

Ἄ φίλος μου κατσούφιασε καὶ μετ' εἶπε:

— Μά, ἀδελφέ, τί διάβολο, ἀπὸ πότε γένηκες κακιὰ γλῶσσα; Τί σὲ φαίνεται περίεργο σὰν μ' ἀρέσει...

— Ὅχι δά. Νά, ἤθελα νὰ πῶ ποῦ σὲ τσιμπᾷ λιγάκι ἡ σμαρίδα ἐκεῖ.

— Ἐλα, ἄφησε πάλιν τὰ σχόλια καὶ σήκω.

Ἄ φίλος μου εἰς τὸ σπῆτι αὐτὸ εἶχεν ἀπόλυτον θάρρος καὶ ἐμπιστοσύνην, τὸν ἀγαπῶσαν πολὺ, παρὰ πολὺ, γιὰ τὴν ἀλήθειαν, ἦταν μαλαματένιο παιδί, καλὸκαρδο, ὅσον εἴμποροῦσε νὰ γίνῃ. Μά κι' αὐτὸς ἀνταπέδιδε τὴν οἰκογενειακὴν ἀγάπην στὴν κόρη τοῦ σπητιοῦ, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κώτσου, τὴν Νίνα, ποῦ εἰλικρινὰ κι' εὐγενικὰ συμπαθοῦσε, χωρὶς ποτὲ ν' ἀποδείξῃ στοὺς ἄλλους τίποτε, μόνον σ' ἐκείνην μ' ἕνα πολὺ-πολὺ λεπτὸ τρόπο, χωρὶς συνειδημένα λόγια, εἶχε προδόσῃ κατὰ τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς του. Δὲν εἶχεν ὁμως σημασία τὸ μυστικὸ του, γιὰ τὸ εἶχαν μαντεύσῃ κι' ἄλλοι.

Ἡ Νίνα πάλιν, κορίτσι μετ' ἄνευ χωρὶς πολλὰ γνωριμίας, σ' ἕνα ὀρισμένον κύκλον ζωῆς, δὲν εἶχε ποτὲ αἰσθανθῆ τὴν τραγωδίαν τῆς ἀγάπης στὴν καρδιά της. Δι' αὐτὸ σὰν ἀπέκτησε τόσῃν οἰκειότητα μετ' ὁ Νίκος, ἀρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ὑποφέρῃ γιὰ τῆς στενοχώριες του, γιὰ τὰ λόγια του, γιὰ τῆς λύπες του, σὰν δὲν τὸν ἔβλεπε, ἐπὶ τέλους νὰ ὑφίσταται ὅλες τῆς

περιπέτειες τῆς ἀγάπης, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Χωρὶς νὰ ξεύρῃ τὸ αἶσθημα ἀρρώστησε ἀπ' αὐτό.

* * *

Εἰς τοῦ Κώτσου ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολὺ οἰκεία ὑποδοχὴν μετ' ἔλθοι καὶ χαρὰ καθίσαμε εἰς τὸ τραπέζι μετ' ὅλην τὴν παρέαν, ποῦ μαζευόμεθα συχνὰ οἰκογενειακῶς. Ἡ Νίνα ἦταν χαρούμενη, ξετρελλαμένη ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ὅσο ἔβλεπε τὸν Νίκο στὸ τραπέζι ἀντίκρου τῆς.

Ἦταν παιὸ ἔμορφη θαρρεῖς ἐκεῖνο τὸ βράδυ κι' ἔτσι ἔμορφοφυμένη ἀλήθεια ἦταν ἡ βασίλισσα τῆς βραδυᾶς.

Σὰν φάγαμε, καθίσαμε στὰ χαρτιά· θὰ μάθαινε καθεὶς δὴθεν τὴν τύχην του γιὰ τὸν καινούργιον χρόνον.

Ἄ Νίκος καὶ ἡ Νίνα πῆγαν συντροφικά.

Ἄλλος ἔχανε, ἄλλος κέρδιζε ἄλλοι κοροῖδευαν τοὺς ἄλλους σὰν ἀπετύχχαναν τὰ κόλπα τους, τέλος περάσαμεν ὄλους τοὺς παλμούς, τὰς ἀγωνίας καὶ τὰς ψυχικὰς μεταπτώσεις τοῦ χαρτοπαιγιδίου.

Τὰ μεσάνυκτα ἀκριβῶς ποῦ κτυποῦσεν ἡ δωδεκάτη, σηκωθήκαμεν ὄλοι, διαβάσαμε τὴν προσευχὴν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ ἐτοιμασθήκαμε γύρω στὴν πῆττα, καθεὶς μας ἔχοντας τὴν ἀπαίτησιν νὰ εὐρῃ τὸ γροσάκι. Ἄ Κώτσος, σὰν μεγαλύτερος τοῦ σπητιοῦ, σηκώθηκε νὰ κόψῃ τὴν πῆττα. Θύμισσε, ξαναθύμισσε, γύρισε τρεῖς φορὲς τὴν πῆττα κι' ἀρχισε νὰ μοιράζῃ.

— Ὅποιος εὐρῃ τὸ γροσάκι τῆς πῆττας θὰ πανδρευθῇ ἐφέτος, εἶπε, κάποιος τῆς παρέας.

— Ναί, ναί, εἶπαμε ὄλοι σὲ μιὰ φωνή.

Πῆραμε ὄλοι τὸ μερίδιόν μας καὶ μισοτρῶγοντας προσλαθοῦσαμε στὰ κομμάτια νὰ εὐρουμε τὸ γροσάκι γιὰ νὰ πανδρευθοῦμε.

Ἐξαφνα ὁ Νίκος ξεφώνησε:

— Νάτο, νάτο, τὸ γροσάκι.

— Οὐρά, εὐγε Νίκο, θὰ πανδρευθῆς λοιπὸν ἐφέτος.

Ὁ Νίκος γένηκε σκεπτικός καὶ κοκίνησε.

Ἡ Νίνα εἰς τὸ κατακόρυφον πειὰ τῆς χαρᾶς, κρέμασε θαρρεῖς τὴν ψυχὴ τῆς, ὅλην τὴν ζωὴν στὰ χεῖλη τοῦ Νίκου καὶ περιέμενε τὴν ἀπάντησίν του.

— Ναί, θὰ παννρευθῶ, εἶπεν ἀφ' οὗ σ' ἐμένα ἔτυχε τὸ γροσάκι τῆς βασιλόπηττας καὶ θὰ πάρω ἐκεῖνην ποῦ ἀγαπῶ εὐληκρινά, μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐγένεια τῆς καρδιάς τὴν Νίνα. Ἔτσι ἀφοῦ τὸ θέλει τὸ γροσάκι τῆς πῆττας καὶ ἂν τὸ θέλουν ἐκεῖνοι ποῦ τὴν ὀρίζουν.

Οἱ δικοὶ τῆς Νίνας ποῦ ποθοῦσαν πάντα ἓνα τέτοιο τέλος δέχθησαν καὶ τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ἐορτάσαμε τὴν πρωτοχρονιά μὲ χαρές, τραγούδια, χοροὺς καὶ διασκεδάσεις, τοὺς ἀρραβῶνας τῆς Νίνας καὶ τοῦ Νίκου.

Τέτοια ἀρραβῶνα καὶ ἔνωσιν ταιριαγμένη σὰν τοῦ φίλου μου, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνωστρίδας μου ποθοῦν, τοὺς εὐχομαι μὲ ἄλλην τὴν καρδιά νὰ ἀποκτήσουν στὴν ἐφετεινὴ πρωτοχρονιά.

Νὰ διοῦμε σὲ πόσους θὰ εἶνε θαυματοργὸ τὸ γροσάκι τῆς βασιλόπηττας ἐφέτος;

Εἶθε σὲ πολλούς.

I. ΕΓΘΥΜΙΛΛΗΣ

Ἡ ΜΟΡΤΙΣΑ

Τὰ συνειθισμένα βάσανα τῆς ζωῆς μ' ἐχώρησαν ἀπ' τὸν φίλο μου Α... Τὸν εἶχα μισαξέχαση, ὅταν μιὰ μέρα ἔτυχε ν' ἀκούσω πῶς βμίσκετ' ἐδῶ καὶ πῶς εἶναι ἀρρωστος βαρειά. Κατῶρθωσα τὰ μάθω τὸ σπῆτί τοῦ στοῦ Λυκεβητὸ ἀπὸ κάτω ξεκίνησα καὶ πῆγα.

Ἡ ἐξώπορτα ἦταν ἀνοικτὴ ἀναβαίνω τὴ σκάλα καὶ δὲν βρῖσκω κανένα δὲ κτυπῶ μήπως ἀνησυχῶ, ἀλλὰ μισηανοίγω

σιγὰ-σιγὰ τῆς πόρτες τῶν δωματίων καὶ κυττάζω μέσα.

Τὸ γραφεῖό του ἔρημο καὶ σκονισμένο. τὸ σαλονάκι —σαλονάκι σπιτιοῦ ποῦ λείπ' ἢ γυναῖκα— ἀουγῦριστὸ καὶ βραχνιασμένο.

Ἐνας κρύτος πηρουειοῦ ποῦ πέφτει σὲ πιάτο μέσα μὲ φέρνει στὴν κουζίνα.

Ὅπου μιὰ νοσοκόμα τρώγει μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

— Μπορῶ. Κυρά, νὰ διῶ τὸν κ. Α...;

— Νὰ τὸν ἰδῆς ἔμπορεῖς, μὴ νὰ σὲ ἰδῆ δὲν τὸ πιστεύω.

— Γιατί;

— Εἶναι στὰ τελευταῖά του.

— . . . Κάμε μου τὴ χάρι, Κυρά μου νὰ νὸν δῶ πρὶν πεθάνῃ. . .

— Ὅσο γι' αὐτὸ μὴ σκοτίζεσαι. ἑφτά-ψυχος ἄνθρωπος μὴ βδομάδα ἔχει τόσο ποῦ βασανίζεται σὰν τὸ σκυλί.

— Ἄχι μὴ μιλᾶς ἔτσι. Κυρά μου γιὰ τέτοιο ἄνθρωπο!

— Εἶδαν ἐμένα τὰ μάτια μου παιδί μου! . . . Νοσοκόμα καὶ σαβανότρα βάλε πιά μὲ τὸ νοῦ σου.

Καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὴν φρίκη ποῦ μοῦ προξένησαν τὰ λόγια τῆς ἐξηκολούθησε:

«Ἄν βιάζεσαι, σκοῦντα τὴν πόρτα ἔμπα μέσα μονάχος σου, γιατί ἐγὼ ἔχω λίγη δουλιὰ ἀκόμα. Νὰ! αὐτὸ εἶναι τὸ δωμάτιό του».

Σ' ἓνα κρεβάτι ἐπάνω κείται πιά σκιὰ ἀνθρώπου.

πλησιάζω ἀλλὰ δὲν μ' ἀκούει, κάθουμε κοντὰ του καὶ μὲ δυσκολία κρατῶ τὰ δάκρυα ποῦ μὲ πνίγουν.

— Δὲν στᾶλεγα ἐγὼ; . . . ὠνάξ' ἢ νοσοκόμα ποῦ μπῆκε ἔξαφνα μέσα.

— Αὐτὰ ἔχομε τώρα τόσαις μέραις μὴ ζῆ, μὴ πεθαίνει οὔτε μὴ οὔτε πίσω ἀμαρτίες πολλὲς θᾶξῃ.

Πετάχθηκ' ἀπ' τὴ θέσι μου στενοχωρημένος.

— Κάτσε, κάτσε λίγο, σὲ παρακαλῶ θὰ πάω κάτι νὰ κουνίσω καὶ γυρίζω γρήγορα μπορεῖ νὰ ζωντανέψῃ καὶ νὰ θέλῃ τίποτε.

Καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ καμάρι ἔφυγε.

Τὸν κυττάζω, τὸν κυττάζω φέρνω στὸν νοῦ μου τὰ τόσα χρόνια, ποῦ τῆσαμ' ἐνωμένοι καὶ καταριέται τὴν τύχη ποῦ τὸν δολοφόνησε μὲ τισὴν ἀπονιά.

Ἡ σκιὰ ποῦ ἀναπνέει ἀκόμα εἶνε μόλις τριάντα χρονῶν ἔγινε δικαστὴς καὶ ἐγεννήθη καλλιτέχνης ὁ στίχος, ὁ ἦχος, τὸ κρῶμα καὶ ἡ γραμμὴ μὲ ἐνωμένη δυνάμι εἶχαν θρονιαστῆ μὲς τὴν καρδιά του. Καὶ τώρα;

Κάμποση ὥρα ἔμενα ἔτσι σιμάτου. Ἐξαφνα ἢ σκιὰ κουνιέται.

— Νερό! φωνάζει μιὰ γλυκεῖα καὶ ἀδύναμη φωνή, γεμάτη παράπονο.

Τοῦ δίνω νερό. Σηκώνει τὰ μάτια του καὶ μὲ κυττάζει μὲ ἀπορία μεγάλη.

Τοῦ φαίνεται πῶς ὄνειρεύεται. Κάτι μουρμουρίζουν τὰ χεῖλη του. Κυττάζει χάρω καὶ πάλι μὲ ξαναβλέπει. Τέλος: «φίλε μου!» φωνάζει, ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά του καὶ κλαίει σὰν μωρὸ παιδί.

— . . . Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ πῶς ἦρθες ἀργά, μὰ νοιώθω ὁ ἐρχομός σου πῶς μοῦ δίνει ζωὴ. Σ' εὐχαριστῶ σ' εὐχαριστῶ.

Ἡ ὠχρὴ ὄψις του χρωματίζεται, τὰ σβυσμένα μάτια τοῦ φωερίζονται. Τὸν ἐβόηθησα καὶ ἐκάθησε στὸ κρεβάτι του.

Ἡ μέρα ἔσβυνε. Ἐρριξε μιὰ ματιὰ θαυμασμοῦ στὴν ὥραϊα δύσι καὶ μοῦ εἶπε:

— Κύτταξε πῶς σβύνει ἀγάλια-ἀγάλια ἢ μέρα! . . . Θυμᾶσαι; κεῖ πέρα στοὺς βράχους τῶν κραναῶν, ὅταν μοῦ λέγει στίχους κι' ἐγὼ ἔπαισα τὸ ἀγαπημένο σου κομμάτι τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος. . . τῶν Ἀθηνῶν μου ὁ ἥλιος, χανώτανε πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Σαλαμίνας! . . . Ἄχ! . . . εἶνε κρῖμα νὰ πεθάνῃ κανεὶς καὶ νὰ μὴ βλέπῃ πειὰ νὰ μὴν αἰσθάνεται πειὰ ὅτι βλέπαμε ὅτι αἰσθανώμαστε τότε μυζῶ . . . Δῶσέ μοῦ το! . . .

Καὶ ἔδιξε τὸ ἀγαπημένο του ὄργανο πεταγμένο ἀπάνω σὲ κάτι σκονισμένα χαρτιά. Ἀρνήθηκα ὅσο μπορούσα ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμενε. Τοῦ τὸ ἔδωσα.

— Τίποτε, τίποτε δὲν μπορῶ πειὰ νὰ μὲ βλάψῃ . . . εἶπε ἐνῶ τὸ ἔπαιρνε.

Εἶδα τὴν ἀγωνία του γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τοὺς τρεῖς τόνους αὐτὸς, ποῦ εἰς τὰ χεῖρα του ἄλλονε λὲς καὶ ζωντανέυε τὸ ξύλινο ὄργανο καὶ ράγισ' ἢ καρδιά μου . . .

Ἐνας μόντο, ἀλλὰ κατάγλυκος τόνος ἀκούεται μόλις καὶ τὸ χέρι του πέφτει τὸ φλάουτο κρτρακυλάει στὸ πάτωμα ἓνας βυθὺς στεναγμὸς του βγένει ἀπ' τὰ στήθια. Τὸ κεφάλι του γέρνει. Τὰ μάτια του, ἐνῶ τὰ ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου, καρφῶνον' ἀπάνω μου καὶ μένουν.

Ἡ μέρα εἶχε σκοτινιασῆ.

* * *

— Ζωνόανεψε ἢ ἀκόμα;

Ἀκουσθηκε ἀπ' τὴν πόρτα ἡ γραχνὴ τῆς νοσοκόμας φωνή. Καὶ καθὼς μᾶς εἶδε:

— Ἐ! ζωὴ σὲ λόγου σου . . . Μοῦ λέγει μὲ κλαψιάρικη φωνή.

Καὶ σὲ λίγο προσθατετὴ τὴν συνειθισμένη φωνὴ τῆς βιαστικά:

— Ἐλα τώρα, ἔλα πῆγαιν' ὄξω σὺ . . .

— Γιατί!

— Μπᾶς καὶ θὲς νὰ κοκκαλιάσῃ σ' αὐτὴ τὴν θέσι;

Καὶ μισογέλασε.

ΔΗΜ. Γ. ΚΑΜΠΟΓΡΟΓΛΟΥΣ

* ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ *

ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ! . . .

"Αν ή ειρήνη εις πᾶσαν ἄλλην περιστασιν ἀνεγνωρίσθη ὡς εὐεργετικωτάτη σῶτειρα τῶν λαῶν, εις τὴν ἐποχὴν μας ὅμως, δὲν εἶνε δυνατόν εὐκολα νὰ ἀνεύρη κανεῖς καὶ ν' ἀποδώσῃ τὴν κατάλληλον διὰ τὴν σημαντικωτάτην σημασίαν τῆς κοσμητικῆς λέξεως.

Μία παραφροσύνη τοῦ αἰμοβόρου Κάιζερ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ αἰμοχαρῶν ἀυλοκολάκων τοῦ ὠδήγησε τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν, τοῦ τε Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου εἰς γενεὴν σφαγῆν, εἰς ὠκεανὸν αἵματος, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμῶν μετὰ τοῦ ἀξέστου χειρῶνακτος, ὁ εὐπατρίδης μετὰ τοῦ ἀστοῦ ἀγρίως ἀλληλοσπαρασσόμενοι, ἐν καὶ μόνον ἐπεδίωκον: τὸ ἀλληλοφάγωμα, τὴν ἐξόντωσιν, τὴν διὰ παντὸς σωροῦ πτωμάτων ἀδελφῶν καὶ οἰκείων ἐν πυρὶ καὶ σιδήρῳ ἐπικράτησιν.

Ἀνέτελλεν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ἐκήρυττεν ἡ ἐκκλησία τὴν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου κηρυσσομένην ἀγάπην καὶ τὴν ὁμόνοιαν συμπάντων ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς τέκνων.

Ἄλλὰ μάτην! . . .

Ὁ δαιμονιώδης θόρυβος τῶν σράπνελ, τῶν ἀνθρωποκτόνων ὀμβροβόλων καὶ τῶν ἄλλων φονικῶν ὀργάνων καὶ μηχανημάτων ἀπέπνιγε πᾶσαν φωνὴν παροτρύνσεως πρὸς ἐπαναφορὰν ἐκεῖ, ὁλόθεν ἡ ἀφηγίασασα ἀνθρωπότης ἔφθασεν ἀκάθεκτος καὶ μαινομένη, ἀνατροπεύς παντὸς ὅ,τι αἰώνιον ἐπιμελῆς ἐργασία τῆς ἐξειδανικευθείσης ἀνθρωπότητος ἐπετέλεσεν. Ἄλλ' ἐπὶ γῆς εἰρήνη! . . .

Ὁ δράκων τῆς κακοδαιμονίας τῆς ὑψηλίου, ἡ κακοῦργος σπεῖρα τοῦ

μιλιταρισμοῦ καὶ τῆς συντροφίας, τὴν φορὰν ταύτην, ἰδοὺ σφραδάζει ὑπὸ τὸ ἀνάθεμα τῆς δοκιμασθείσης ὑψηλίου, ψυχορραγοῦσα ὑπὸ τὸ ἀναμορφωτικόν, τὸ νέον πλήγμα τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς ἀνθρωπότητος παντὸς ἐν τῷ μέλλοντι ἀπειλητικοῦ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προόδου διωγμοῦ.

Εὐλογημένοι, τρισευλογημένοι οἱ σκαπανεῖς καὶ ἐργάται τοιούτων σωτηρίων ἔργων.

ΑΝ. ΛΕΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

OSCAR WILDE

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ

Ἦταν νύχτα καὶ αὐτὸς μόνος.

Διέκρινε ἀπὸ μακρὰ τὸ κάστρο μιᾶς πόλεως καὶ προδύωρσε. Ὄταν ἐπλησίασε, ἄκουσε τῆς περπατήσεως τῆς Χαρᾶς, τὸ γέλιο τῆς Εὐχαριστίας καὶ τὸν δυνατὸν ἦχον τῶν ὀργάνων.

Κτύπησε καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς φύλακας. Τοῦ ἀνοίξε. Καὶ τοῦ παρουσιάσθηκε ἕνα μαμάρινο σπῆτι μὲ μαρμαρένιες κολῶνες φορτωμένες μὲ ἄνθη. Μῆσα κ' ἔξω ἔλαιον θαυλοὶ ἀπὸ κέρο.

Ἐμῶθηκε τὸ σπῆτι.

Διέσχισε τὴν στολισμένην αἴθουσα καὶ τὴν στοάν, σκαλισμένην ἑλὴν σὲ σομακί, καὶ ἔφθασε εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσα τῆς Εὐθυμίας. Ἐκεῖ εἶδε ξαπλωμένον σὲ ἐλοπόρφυρον ἀνάγκιντρον ἕνα νέον, ποῦ τὸ κεφάλι του ἦταν στεφανομένο μὲ κόκκινα τριαντάφυλλα καὶ τὰ χεῖλη ρου μελανὰ ἀπὸ τὸ κρασί.

Πῆγε ἀπὸ πίσω του, τοῦ ἀγγίξε τὸν ὄμον καὶ εἶπε:

— Γιατί ζῆς ἔτσι;

Καὶ ὁ νέος τὸν εἶδε, τὸν ἐγνώρισε καὶ ἀπαντῶντας τὸν εἶπε:

— Μὰ . . . λεπρὸς ἦμουν μὰ μὰ φορὰ καὶ μὲ γιάτρες. Ἄλλοιὸς πῶς νὰ ζήσω;

Βγήκε ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ δρέθηκε στὸν δρόμο πάλιν.

Κατάπιν εἶδε μίαν, ποῦ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ ροσχὰ τῆς ἦταν χρωματισμένα καὶ τὰ σανδάλια τῆς στολισμένα μὲ μαργαριτάρια. Τὴν ἀκολουθοῦσε δειλὰ, σάνφκηνυγός, ἕνας νέος μὲ δίχρωμον μανδύα. Ἐκείνη ἦταν ὡραία σάν ἀγαλμα, τὸ εὖ βλέμμα τοῦ νέου ἔλαμπε ἀπὸ ἔρμην.

Γοργὰ τοὺς ἀκολούθησε, ἔγγιξε τὸ χέρι τοῦ νέου καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Γιατί ἔτσι κυττῆς τὴν γυναῖκα;

Καὶ ὁ νέος γύρισε, τὸν γνώρισε καὶ τοῦ ἀπήντησε:

— Μὰ . . . τυφλὸς ἦμουν καὶ μοῦ χάρισες τὸ φῶς μου. Τί ἄλλο νὰ κυττάξω;

Ἐτρεξε καὶ ἀγγίξε τὸ ωρωματισμένο φέρεμα τῆς γυναῖκας καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν ἔρηκες ἄλλον δρόμο νὰ περιπατήσης ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς ἀμαρτίας;

Καὶ ἡ γυναῖκα γύρισε, τὸν γνώρισε καὶ γελῶντας τοῦ εἶπε:

— Μὰ . . . τῆς ἀμαρτίας μου μοῦ τῆς συγχώρησες καὶ ὁ δρόμος αὐτὸς εἶνε εὐχάριστος . . .

Καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν πόλιν.

Μὰ ὅταν δρέθηκε ἔξω, εἶδε καθισμένο εἰς τὴν ἄκρα τοῦ δρόμου νέον ποῦ ἔκλαιε

τὸν ἐπλησίασε, χάιγεψε τὰ σγουρά του μαλλιά καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Γιατί κλαῖς;

Καὶ ὁ νέος γύρισε σὲ βλέμμα του ἐπάνω, τὸν ἐγνώρισε καὶ τοῦ ἀπήντησε:

— Μὰ . . . νεκρὸς ἦμουν καὶ μὲ ἀνέστησες. Τί ἄλλο νὰ κάμω; . . .

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) Ο. Ι. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

UNBUSSFERTIG

(Ἀμετάνοιωτη)

Στῆς ἀμαρτίας τὸ βωμὸ ποῦ ὀργάνη ἢ βάκχες, στῆς ξεφάντωσες τῆς ἐξήσης . . . πηγες Βάκχα καὶ σὺ, σπονδὲς νὰ χύσης τῆς σάρκας τοὺς χυμοὺς ποῦ σὲ μεθῶνε . . .

Στῆς ἀμαρτίας τὸ δρόμο ποῦ σὲ πᾶντι ἢ θάμπωσες σοῦ πλοῦτον νὰ πατήσης ἀνθοὺς ποῦ σκόρπισα γιὰ νὰ μεθώσης μὲ τῆς ὀσμῆς, τὸ μέθην τέλειο νᾶναι!

Ἡ ἀγάπες μου ὄλες, ποῦ πειὰ δὲν ζοῦνται ἀνθια τὰ πόδια σου νὰν τὰ πατοῦνε ριχτικῶν χάμον θεοὶτες ἀγνίς!

Θεοὶτες μάταιες τρελλῶν ὀνείρων εἰν' ἡ θρησκεία γίνικαὶ τῶν σαύρων καὶ δὲν ἀγιάζον πειὰ Μαγδαληνίς!

Σμῆρην

Γ. ΦΙΛΙΑΝΗΣ

Fr. Coppée

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΔΙΑ ΔΡΑΜΑ

Συνομιλούσαμε μεταξύ ἀνδρῶν εἰς τὸ καπνιστήριον ἔπειτα ἀπὸ τὸ φηγί. Ὁ Ἐβραῖος Περέρια, διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, τόσο γνωστὸς ἀπὸ τὰ κάτασπρα σὰν μάρο κολλάρα καὶ τῆς φανιεζι γραβάτες του, ἔστηρίζετο εἰς τὴν θερμάστραν, κρατῶν ἓνα μικρὸ ποτήρι κουρασάο.

— Τὸ ἀνέκδοτον, ἔλεγε, τὸ ἀνέκδοτον, εἰς αὐτὸ ἔγκειται τὸ πᾶν. Ἐνα ἔργον δὲν εἶνε καλόν, παρὰ ὅταν μπορούν νὰ τὸ διηγηθοῦν εἰς πέντε λεπτά. Ὅταν ἓνας συγγραφεὺς θέλει νὰ μὲ μιλήσῃ διὰ καμμίαν κωμωδίαν τοῦ λέγω: «Μπορεῖτε νὰ μοῦ διηγηθῆτε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου σας ἕως ὅτου φάγω ἓνα αὐγὸ. Ἐάν δὲν μπορεῖται τὸ ἔργον δὲν ἀξίζει τίποτε».

Καὶ ὁ Περέρια ἔπιε τὸ κουρασάο του.

— Δὲν εἶμαι δραματικὸς συγγραφεὺς, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ἀκόλουθος πρεσβείας καθήμενος εἰς μίαν μεγάλη πολυθρόνα. Ἐν τούτοις ἐάν θέλετε, Περέρια, θὰ σὰς διηγηθῶ ἓν ἀνέκδοτον ἀπὸ τὸ ὅποιον κάποιος κατάλληλος θὰ ἔκαμνε κᾶτι. . . Ἀλλὰ τὸ διάστημα νὰ φάγῃ κανεὶς ἓνα αὐγὸ δὲν μοῦ φθάνει.

— Τότε δέχομαι ἕως μὴ ὁμελέττα ἀπὸ τὴν ἔπαιον ὁ Ἐβραῖος μὲ ἠχηρὸ γέλιο. Ἀλλὰ ὑπόθεσις δράματος, προερχομένη ἀπὸ ἄνθρωπον κόσμου, δὲν μοῦ λέγει πολλὰ πράγματα, τὸ ξεύρω ἐκ πελοιδήσεως. . .

— Ἡ ἱστορία ἔκαμε τὸν γῦρον τῶν σαλονιῶν τῆς Βιέννης ὅταν ἦμον ἐκεῖ. Ὑπῆρχε τότε εἰς Βιέννην διάσημος διὰ παθήσεις τῆς καρδίας ἰατρός, ὀνομαζόμενος δόκτωρ Ἀρνολδ. Ἦτο ὠραῖος, πολὺ κομψός, μὲ κανονικὸν πρόσωπον, μὲ μεγάλας ξανθὰς φοβορίτες, τέλος ἀληθινὸς αἰσθητικὸς τύπος. . . ἔκτος ἀπὸ δύο μαβιά μαβιά ἀμερικανοῦ, τὰ ὅποια σὲ ἔκαμαν νὰ σκέπτεσαι. Μία ρωσικὴ οἰκογένεια — ἄς τὴν ὀνομάσωμεν Σκεμπελῶφ — ἐκάλεσε τὸν ἰατρὸν νὰ ἐξετάσῃ τὴν κόρην της, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρεν εἰς πρώτην ἐξέτασιν σημεῖα ἐκνευρισμοῦ. Ἐννοεῖται, ἦτο ἀφοκῆ ἐπικίνδυνον νὰ στηθοκοπήσῃ τὴν μαμζὴλ Μάσσα. . . Σκεφθῆτε νὰ κολήσῃ τὸ αὐτί του εἰς τὸ στήθος ὠραίας μελαχροινῆς δέκα ὀκτὼ ἐτῶν καὶ νὰ τῆς κτυπήσῃ τὴν καρ-

δίαν, σὰν νὰ λέγῃ: «Ἐπιτρέπεται ἢ εἴσοδος; . .»

— Μαυρίκιε, διέκοψεν ὁ ἰδιοκτήτης, ἀφῆτε τὰ κωμικὰ τῶν vaudeville. Μὰς ὑπεσχέθητε δράμα.

— Ἔστὲ ἡσυχος, θὰ τὸ ἔχετε. . .

Ἄν καὶ οἱ Σκεμπελῶφ εἰσήρχοντο καὶ εἰς τὴν καλύτεραν κοινωνίαν ἐν τούτοις ἦσαν ὀλίγον ὑποπτοί. Ἐξῶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Διῆγον βίον πολυδάπανον καὶ τὰ διαμάντια τῆς κυρίας ἐφιθυρίζοντο, ὅτι ἦσαν ψεύτικα. . . Καὶ μ' αὐτὰ δύο κόρες εἰς ἡλικίαν γάμου, πολὺ ὠραῖες γιὰ νὰ μὴ χρησιμεύουν εἰς τίποτε καλὸ. Τέλος κόσμος ἀμφίβολος. Ἀλλὰ ὁ ἰατρός ἐρωτεύθη τὴν δεσποινίδα Μάσσα, τὴν ἐζήτησε καὶ τὴν ἐνυμφεύθη μετὰ τρεῖς μῆνας. Καὶ ἡ οἰκογένεια Σκεμπελῶφ ἔξαφνα, βαρυνθεῖσα τὴν Βιέννην ἀνεχώρησεν. Ἡ σύζυγος τοῦ ἰατροῦ ἤρθεσε πολὺ τὴν βιεννεζικὴν κοινωνία. Οἱ νεόνυμφοι ἦσαν ἐνδιαφέροντες. Ὁ ἰατρός ἠγάπα τὴν Μάσα συγχρόνως καὶ ὡς γυναῖκα καὶ ὡς ἀσθενῆ τοῦ τὴν ἐλάτρευε καὶ τὴν ἐγαίρει. Αὐτὸ δὲ τὸ ζωντανὸ μυστήριον ἐξοκλήανε τοὺς αἰσθηματίας τῆς Βιέννης. Ἡ κυρία Ἀρνολδ, τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία ἐπαγήροτο ἤδη, ἐνεφανίζετο συχνὰ εἰς τὸν κόσμον, μάλιστα δὲ ἐχόρευε πολλάκις.

— Ἄν καὶ ἦτο καρδιακή.

— Μάλιστα. Ἐφάνετο τόσο καλὰ, ὥστε ὁ σύζυγός της τῆς ἐπέτρεπε ἓνα γῦρο βάλς. Ἐν τούτοις μὲ εὐχαρίστησι θὰ τὴν ἠμπούδιζεν ἀπὸ ζηλοτυπίας. Διότι ὁ ὠραῖος λοχαγὸς Βλαζεβιτς — ἓνας Ἀπόλλων μὲ ἄσπρη στολή — ἐνεγράφετο πρῶτος εἰς τὸ καρνὲ τῆς κυρίας Ἀρνολδ καὶ τὴν ἐκράπολὺν τρυφερὰ εἰς τὴν ἀγκυλιά του. Μία φορὰ ἀκόμη ὁ μῦθος τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀφροδῆτης. . .

— Ἴδου, εἶπεν ὁ Περέρια. Ἡ ἔκθεσις του ἔγινε, Μαυρίκιε, τὰ πρόσωπα τὰ ἔβαλες. Καὶ τώρα τὴν πλοκήν.

— Ἄς εἶνε! . . Ἡμέραν τινὰ ὁ ἰατρός εὗρεν ἓνα δέμα ἐπιστολῶν. . .

— Πολὺ συνειδημένον τὸ δέμα τῶν ἐπιστολῶν!

— Μὰ εἶσαι ἀνυπόρογος Περέρια. Ἐδῶ σὺ βάλε ὅτι θέλεις. Τὸ ἀνέκδοτόν μου λέγει δέμα ἐπιστολῶν.

— Τὸ ὅποιον ἀποδεικνύει εἰς τὸν σύζυγον, ὅτι ἀπατάται. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Φαίνεται.

— Καὶ τὸ ὅποιον κάμνει νὰ σκεφθῆ τὸν τρόπον ἐκδικήσεως! . .

— Τὴν ξεύρεις λοιπὸν τὴν ἱστορία, Περέρια; Τότε διηγήσου τὴν μόνος.

— Ὅχι φίλε μου, ἀλλὰ μαντεύω, ἀπλῶς μαντεύω. Ὁ σύζυγος λοιπὸν ἐξεδικήθη. . .

— Μὲ ἐν ἔγκλημα ἀπὸ ἐκεῖνα, ποῦ μένουν ἄγνωστα.

— Καὶ πῶς τὸ ἔμαθαν;

— Διότι ὠμίλησεν ὁ σύζυγος. . . Μάλιστα, ὁ ἔνοχος ὑποχωρῶν ἀργότερα εἰς τὴν ἀκατανίκητον ἀνάγκην τῆς ἐκμυστηρεύσεως ἢ ὁποία εὐρίσκειται εἰς κάθε ἄνθρωπον καὶ ἢ ὁποία καθιερῶν τὴν καθολικὴν ἐξομολόγησιν μίαν ἀπὸ. . .

— Εἰς τὸ θέμα, Μαυρίκιε, εἰς τὸ θέμα!

— Δὲν λέγω πλέον τίποτε, εἶπεν ὁ νέος προσβηθεὶς.

— Μὴ θυμώνεις λοιπὸν, εἶπεν ὁ Περέρια. Σὲ ἀπαύασσομεν τοῦ κόπου νὰ τελειώσῃς τὰς φράσεις σου. . . Εἶνε ἀκριβῶς τὸ στυλ τοῦ θεάτρου. . . Διὲς τὸν Scribe, τὸν Sardou. . . Ὅλα εἰς διαλόγους μὲ ἀποσιωπητικά. . . Σκωτώνωμαι νὰ φωνάζω εἰς τοὺς συγγραφεῖς: Ὅχι θεωρίας κυρίως, ὄχι φιλολαγίαν. Ὑπάρχουν ἔργα, ποῦ ἀπέτυχαν δι' ἓνα ἐπίθετον. . . Δὲν ξεύρουσιν τί κακὸ μπορεῖ νὰ κάμῃ μία μεταφορά. . . Ἔτσι οἱ ρομαντικοί. . .

— Ἦλθεν ἡ σειρὰ σου τώρα, Περέρια, εἶπεν ὁ ἰδιοκτήτης, πότε θὰ τελειώσῃς;

— Ἀλήθεια. . . Μαυρίκιε, ἔλεγε λοιπὸν ὅτι ὁ σύζυγος. . .

— . . . Ἐφραντάσθη μίαν φοβερὰν ἐκδίκησιν, ἢ ὁποία ἐπιτρέπετο εἰς ἄνθρωπον μόνον τῆς ἐπιστήμης του. Ἡ Μάσα δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη ἐντελῶς καλὰ — τὸ ἐγνώριζεν ὡς ἰδικός — ἀπὸ τὴν καρδιακὴν αὐτὴν ἀσθένειαν, διὰ τὴν ὁποίαν τὴν ἐλάτρευεν ἐπὶ δύο ἔτη, μὲ τόσο ζῆλον καὶ ἀγάπην. Ἀνέλαβε νὰ τῆς τὴν ἀποδώσῃ. Συγκρατῶν τὴν ὀργὴν του, ἠρκέσθη νὰ κρατήσῃ στάσιν συζύγου ἀνησυχου καὶ ὑπόπτου καὶ ἔτσι ἐγέννησε τὸν φόβον καὶ τὴν ἀνησυχίαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς συζύγου του. Ἐνώριζεν ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς τί τρελλὸν πάθος συνώδευε τοὺς δύο ἐραστάς. Ἦτο βέβαιος, ὅτι θὰ ἐφρόντιζαν νὰ βλέπωνται ἀκόμη καὶ ἐν μέσῳ ὅλων τῶν κινδύνων καὶ ἐπωφελήθη τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Ἐκτοτε μία μυστηριώδης δύναμις ἔθετε ἓνα σωρὸ μικρὰ ἐμπόδια μεταξύ τῆς Μάσας καὶ τοῦ κ. Βλαζεβιτς, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ τοὺς χωρίσῃ ὀλότελα. Τοὺς ἔκαμνε νὰ χάνουν τὰς συνεντεύξεις των, ἔσταμάτα τὴν ἀλληλογραφίαν των καὶ ἐδηλητηρίαζε τὸν ἐρωτὰ των καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν, τὴν

γεμάτη από συγκινήσεις λυπηράς και θλιβεράς, ή υγεία της κ. Άρνολδ ήλλαξε πάλιν ριζικώς. Ο Ιατρός εφόνευε την γυναϊκά του με δσην ακρίβειαν την είχε κάμη άλλοτε καλά.

«Άλλά τί έχεις λοιπόν, αγαπητή μου Μάσα; της Ελεγε. Η διάγνωσίς μου δέν έννοει πλέον τίποτε. Θαρρείς και θά πεθάνης. Δέν είσαι εύτυχής μαζί μου;»

Και παρατηρών με διαβολικην ήδονην έσταρρωνε τó θύμα του με της ύποκριτικής απελπισίης. Είς εξ μήνας αι συγκοπαι ήσαν πλέον συχναι καθ' οι παλμοί ταχύτεραι· τά πλέον άνησυχητικά συμπτώματα έννευρισμοῦ είχαν εμφανισθῆ εκ νέου.

«Α! Α! Περίερα, δέν με διακόπτεις πλέον!»

— «Ε! ναι, μάλιστα. . . Είνε ή δευτέρα πράξις, ό κόμβος του δράματος. Άλλά ή λύσις. . . ή λύσις! . . .»

— Μίαν λύσιν! . . . εφώναζεν ό Μαυρίκιος Νάτην: Ένα βράδυ ό Ιατρός εισίρχεται είς της γυναϊκός του.

«Κυρία, τά γνωρίζω όλα, ό κ. Βλαζεβιτς είνε έραστής σας.»

Η Μάσα χλώμιασε και τά χρώματα του θανάτου εφάνησαν είς τά χείλη της. «Σκότωσέ με!» είπε.

Ακριβώς αυτό ήθέλησε και εκείνος.

«Ποτέ δέν έγγίζω γυναϊκα, είπεν ό Ιατρός. Ο συνένόχός σας επλήρωσε διά τούς δύο. Τώρα έμονομάχησα με τόν κ. Βλαδεβιτς. . . και τόν έσκότωσα». Και ή Μάσα έπεσε λιπόθυμος.

Άλλά ό Ιατρός επνείδετο. Ποτέ δέν θά τολμούσε νά έγγίση τó μουστάκι του ωραίου λοχαγού, όστις εύφημιζετο ως ό καλύτερος σκοπευτής της Βιέννης.

Εκάθισε πλησίον της γυναϊκός του, κειμένης έκτάδην, και της πήρε τó χέρι. Ο σφυγμός έπαλλε άκόμη.

Τότε ό δήμιος την επεριποιήθη και την άνέστησε.

«Θά ντυθῆτε με όλα τά διαμάντια σας· διέταξε και θά με συνοδεύσετε είς τόν χορόν της Γαλλικής Πρεσβείας, όπου είμεθα προσκεκλημένοι.»

— «Ποτέ, δέν μπορώ, ποτέ!»

— «Θά ντυθῆτε και θά αναχωρήσωμεν διά την μονομαχίαν έπροφασίσθην φιλονεικίαν είς παιγνίδιον. Άλλά ξετίθητε. Πρέπει νά σās ίδούν απόψε είς τόν βραχίονά μου είς τόν κόσμο. Έάν όχι, θά νομίσουν, ότι έμολομάχησα διά σās και θά άτιμασθώ. . . Ντυθῆτε, τó άπαιτώ! . . .»

Έπρεπε νά ύπακούση ή δυστυχής. Πώς νά άντιστα-ῆ είς άνθρωπον, τόν όποιον τόσον σκληρώς είχε προσβάλῃ; Έκαμε την τουαλέτταν της με άγωνίαν! Και ό σύζυγός της, την έσυρεν είς τόν χορόν της Πρεσβείας. Εκεί εκάθησεν άμέσως είς τó σαλόνι της εισόδου, όπου ό εισηγητής του χορού κάθε λεπτό εφώναζε τά όνόματα των φθανόντων.

Ο Ιατρός, με επίσημον στολήν, θαυμάσιος, με όλα του τά παράσημα, έστέκετο δρθιος, όπισθεν της συζύγου του.

Αίφνης, άφου έρριψε βλέμμα είς τόν προθάλαμον, έσκυψε είς τó αυτί της συζύγου του και της είπε:

— «Αθλία, ή λύπη δέν σέ εφόνευσεν άκόμη!»

— «Δυστυχώς όχι άκόμη!» έψιθύρισεν ή δυστυχισμένη.

— «Λοιπόν κύτταξε, της είπε, δυκνέων είς αὐτήν την θύραν, και απόθανε από χαράν!»

Εκείνην την στιγμήν ό ύπηρητης άνήγγειλε με βροντώδη φωνήν:

«Ο λοχαγός βαρβόνος Βλαζεβιτς.»

Ο ωραίος άξιοσηματικός εισηλθε με τó μειδίαμα είς τά χείλη και έζήτησε με τó βλέμμα την έρωμένην του. Μόλις την έγνώρισεν, εκείνη έσηκώθη δρθία, σάν υπό έλατήριο, ωγρά από τά κοσμήματά της, φοβερή! Του έρριψε οβυσμένο βλέμμα, έφερε την χείρα της τόν λαιμό της και έπεσεν είς τó δάπεδον πεθαμένη, άληθινά πεθαμένη αὐτήν την φοραν! . . .

Είνε επείσοδιον, ό Ιατρός έπεσεν είς τó σώμα της γυναϊκός του με φωνάς και ή απελπισία του κ. Βλαζεβιτς, θά έκαμνε σκάνδαλον, εάν κάποιος φίλος του δέν τόν άπέσυνάν εκείθεν. . .

Όλοι οι προσκεκλημένοι έφυγον· οι ύπηρέται έφαγον τó δείπνον, ή δέ πρέσβειρα δυσηρεστήθη πολύ, διότι είχε κατασκευάση διά τó κοτιγιόν μεγάλας κεφαλές, από τās όποιās άνέμενε μεγάλην έπιτυχίαν.

Ο Μαυρίκιος έπαυσεν επικολούθησε μιá στιγμή σιωπής.

Και αὐτός ό Παρέερα είχε τó tact νά μη πῆ καμμίαν βλακείαν.

(Μετάφρασις)

ΘΡ. Μ. ΤΣΑΚ.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΡΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ

Τό δένδρον τούτο εύδοκιμεί είς την Ίάβαν. Παράγει κ' άφθονία είδος τι κόμμεως, τó όποιον είνε θανατηφόρον δηλητήριον μεγάλως εκτιμώμενον υπό των Ιθαγενών, οῖτινες τó χρησιμοποιούν διά νά δηλητηριαζούν τά βέλη και τά άλλα όπλα των. Τό κόμμα συνήθως άποκτάται διά των είς θάνατον καταδικών. Όταν ληφθῆ ή καταδικαστική άπόφασις έρωτώνναι υπό του κριτού, εάν προτιμούν νά θανατωθούν υπό του δήμιου ή νά μεταβούν είς τās ούπιας πρós συγκομιδήν ενός κιβωτίου κόμμεως. Συνήθως εκλέγουν τó τελευταίον διότι ύπάρχει, όχι μόνον έλπις σωτηρίας αλλά και γενναίας άμοιβής εν περιπτώσει επιστροφής.

Πρην κατάδικός τις άναχωρήση, λαμβάνει σαφείς όδηγίας περί του τρόπου καθ' όν όφείλει νά προχωρή. Συνιστάται αὐτῷ νά μεταβῆ κατá πρώτον είς την κατοικίαν του πλησιεστέρου Ιερέως διά νά λάβῃ πληρεστάτας όδηγίας και νά προετοιμασθῆ επίσης διά την αλωνιότητα. Ο Ιερεύς, άφου τῷ παράσχη τās άναγκασιούσας παραινέσεις και τόν έφοδίσση με δερμάτινον σάκιον και προσοπίδα με θαλλίνους όφθαλμούς, καθώς και με δερμάτινα χειρόκτια, τόν όδηγεί, διά νά άνεύρη τó δένδρον, συνιστών αὐτῷ, όπως εύρίσκειται πάντοτε πρός τó μέρος του πνέοντος άνέμου. Και ό κατάδικος προχωρεί. Είς πλείστας όμως περιπτώσεις δέν άνίχεται όλας τās προφυλάξεις, οὕτως ώστε λέγεται ότι επί εἴκοσι καταδικών, δύο μόνον επιστρέφουν εκ της θανατηφόρου τιτύης εκδρομής.

Οι Ιθαγενείς δηλητηριαζούν όχι μόνον τά βέλη των, αλλά και τās πηγάς ύδατος όσων πλησιάζῃ ό έχθρός. Οι Όλλανδοί έχασάν ποτε τó ἦμισον του στρατού των με αὐτό τó μέσον, εκτοίε δέ φέρουν μεθ' έαυτών ζωντανούς Ιχθύς, τοίς όποιούς άπολύουν εντός του ύδατος, ολίγας ώρας πρην τολμήσουν νά τó μεταπηρισθούν.

(Μετάφρασις)

Ο. ΣΤΡΗΦΙΛΛΗΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Τὸ πρωτοβρόχι μούσκεψε
τῆς καστανιάς τὰ φύλλα.
Μικρούλα, τοῦ φθινόπωρου
τὴν πρώτη ἀνατριχίλα
πᾶμαι νὰ τὴν ἐνοιώσουμε
στὴ γνώριμή μας βίλλα
τόρα ποῦ μούσκεψε ἡ βροχὴ
τῆς καστανιάς τὰ φύλλα.

•
Ἐξω θὰ κλαῖνε πένθιμα
τὴ βραδυνὰ πουλιά.
Ἐμεῖς στὴν καμαροῦλά μας
μὲ χάρδια καὶ φιλιὰ,
τῆς ἀνθιμῆς ἀδάπης μας
θὰ πέκουμε φωλιά.
κι' ἔξω θὰ κλαῖνε πένθιμα
τὰ βραδυνὰ πουλιά.

•
Κι' ὅταν θὲ ν' ἀργοσβύνεται
κλαψιάρικο τὸ δεῖλι,
στὰ μάγουλά σου θὲ ν' ἀνθοῦν
τὰ ρόδα ἐνὸς Ἀπριλίη
καὶ δνὸ κεράσια τοῦ Μαγιοῦ
τὰ πορφυρᾶ σου χεῖλη,
ὅταν θὲ ν' ἀργοσβύνεται
κλυψιάρικο τὸ δεῖλι.

•
Πᾶμε καὶ μούσκεψε ἡ βροχὴ
τῆς καστανιάς τὰ φύλλα.
Πανταλωμένοι, μοναχοί,
στὴ γνώριμή μας βίλλα,
πᾶμε νὰ νοιώσουμε βαθειὰ
τὴν πρώτη ἀνατριχίλα
τόρα ποῦ μούσκεψε ἡ βροχὴ
τῆς καστανιάς τὰ φύλλα.
δ ΔΕΛΗΣ (τοῦ Ἄνω-Κάτω)

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ

Τὰ νύχτα σὰν ἀνθίσση ὁ οὐρανὸς
κι' ἀνοίξῃ σὰν σὲ δρόνια τὸ χρυσάνθεμά
[του
κάτω ἀπὸ τὴν ἀπόκοσμή του σιγαλιά,
θάρθω γιὰ νὰ μοῦ δώσης δνὸ φιλιὰ.
Ἄγριοι ὅταν φυσᾶν καταραχιάς.
κι' ἡ πλάση ἀνταρτωμένη ξεψυχᾷ καὶ σβύνη,
σὰν φεύγουνε ἴσκιαγμίνοι ἀνθρώποι καὶ
[πουλιά,
Ἐλα γιὰ νὰ σοῦ δώσω δνὸ φιλιὰ.
ΕΝΡΙΚΑ ΓΚΡΑΣΣΟ

ΑΠ' ΤΑ "ΡΗΜΑΔΙΑ,, ΜΟΥ

ΑΝΑΘΕΜΑ

"Ω ! τὸ φριχτό σου ἀνάθεμα ! Μιά θλίψη
Πόνου παληοῦ μὲ περεχᾶ ! Σᾶν φάντασμα ριζώθη
μέσ' τὴν καρδιά μ' ἡ μάγισσα φωνή σου ! Ὁριοι ποιοὶ
μὲ ζώνουνε ! Ἀτάραχη ἡ ψυχὴ μου δὲν θὰ πνίξῃ.

•
Τές συμφορές ποῦ τὴν κυλοῦν σὰν φοῦλι πρὶν ν' ἀνοίξῃ
μέσ' τὴν μανία τοῦ βορηᾶ ! τ' ἀνάθεμά σου ἀπλώθη
βαρυὸνχο τριγύρω της ! Καὶ τώρα μόνη νοιώθει
παληές ἀγάπες κι' ἄνανθες ! Μ' ἄλλοι ! Δὲν θ' ἀπολείψῃ.

•
Ἄπ' τὸ μεθύσι τῆς χαρᾶς, ποῦ γύρω της θ' ἀπλώνεται
κι' ἄς εἶν μακρὸν ὁ Ζέφυρος ! Τῆς φτάνει ποῦ μυρώνεται
στὸ θεῖο μοσχοβόλημα τῆς μοίρας ! ! Μάνα ἐρήμου
εἶν' τὸ πικρὸ σου ἀνάθεμα ! Καὶ στὴ βοή του πνίγη
κάθε γλυκειὰ μ' ἐνθύμηση, ποῦ θὲ ν' ἀνθίσση λίγο . . .
καὶ σβοῦνε-ὠμέ ! - τὰ ὄνειρα καὶ χάνονται ἀντικρὺ μου !

Σμύρνη

ΔΗΜ. Γ. ΜΙΛΑΝΟΣ

ΔΑΚΡΥΑ

Κοῖμα ! Σὲ ἄχνό σου πρόσωπο φωλιάζει ψεύτρα λύπη
κυλοῦν σιγὰ δνὸ δάκρυα σ' ὄνειρεμένα πλάτια !
τί τάχα ; ὀμορφιά, ζωὴ ; τίποτα δὲν σοῦ λείπει
καὶ βγαίνον τέτοια δάκρυα ἀπὸ μαργιῶλια μάτια ; ;

ΑΓΑΠΗ

"Α ! τὴν ἀκοίμητη φωτιά ποῦ θέμε νὰ χαροῦμε !
ὅποιος λατρεύει, μυστικὰ τὸν ἀπαιτᾷ τὸ κοῖμα !
ἀνάπαυση σὶδὸν ἔρωτα ποτέ μας δὲν θὰ βροῦμε . . .
Ἄγάπη, εἶνε κόλαση καὶ ἡ γυναῖκα μνηῆμα ! !

Σμύρνη

ΔΗΜ. Γ. ΜΙΛΑΝΟΣ

ΖΟΥΛΙΑ

Οἱ δνὸ φυλλομετρούσαμε μιὰ μέρα ἕνα
[βιβλίον,
ὅταν σ' εἰκόνα ὀμορφῆς μὲ πρόσωπο
[θλιμμένο,
— Τὴ ὀμορφῆ κόρη ! πτόφεραν τὰ χεῖλη
[μου σιγά.
Ἡ κορασιά δὲν μίλησε, μὰ πάλι, ἄλλη
[φορὰ,
στὰ γόνατα ὅταν πήραμε τὸ ἴδιο τὸ βι-
[βλίον,
ἡ εἰκόνα εἶδα ποῦ ἔλειπέ . . . τὸ φύλλο ἦταν
[κομμένο.
ΑΡΓ. ΞΑΝΘΙΩΤΗΣ

ΑΓΑΠΗ

"Αν ἐγθῆς στὴν πανόπλεχτη μου ἀγκάλη,
θὰ ἰδῆς τὸν ἑαυτό σου ἀποσπασμένο,
τὰ μάτια σου θὰ κλείσης, τὸ κεφάλι
γλυκὰ θὰ γύρης σ' ἕπινο μαγευμένο
καὶ θὰ μοῦ πῆς πεθαίνωντας : — Ποιὸς
[ψάλλει ;
καὶ θὰ σοῦ πῶ πεθαίνωντας : — Πεθαίνω
ΑΡΓΥΡΗΣ ΞΑΝΘΙΩΤΗΣ

ΓΑΛΗΝΗ

Δὲν ἀκούεται οὔτ' ἕνα κῆμα
Εἰς τὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά,
Δὲς κι' ἡ θάλασσα κοιμᾶται
Μέσ' στῆς γῆς τὴν ἀγκυλιά.
ΑΙΜΝΗΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΑΤΕΧΝΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ»

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Έργον Eugène von Hliss

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ

Έργον G. Waits

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

Τὴν ἔδερνε, τὴν ἔδερνε σὰν τὸν ἔπιανε ἡ τρέλλα του καὶ ὁμως τὴν ἀγαποῦσε, ὅσον μπορεῖ νὰ ἀγαπήσῃ ἀνθρώπινη καρδιά καὶ περισσότερο. Τὴν ἔδερνε τόσο πειὸ πολὺ, ὅσον τὴν ἀγαποῦσε. Καὶ τὴν ἔδερνε μὲ μανία μὲ δύναμι' νὰ τὴν σκοτώσῃ σὰν ἀνθρώπος ποῦ θέλει νὰ ἐξολοθρεύσῃ κάτι, ποῦ μισεῖ.

Μὰ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἂν δὲν σκοτώωνε τὸν ἴδιον ἑαυτὸ του, ἦταν γιὰ νὰ ζῆ μαζὺ της καὶ μόνο.

Κι' ὅλοι γελοῦσαμε καὶ συνάμα τρομάζαμε γιὰ τὴν παράξενη αὐτὴν ἀγάπη του, τόσο μεγάλη καὶ τόσο μῖσος γεμάτη.

'Αλήθεια τί περίεργη τρέλλα — ἂν εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ περίεργη τρέλλα, — νὰ θέλῃ τὸν σκοτωμὸ τῆς ἀγάπης ποῦ κρατᾷ τὴν ζωὴ τ. υ.

Μιὰ ἡμέρα τὸν εἶδα συγχισμένο τρεμουλιάρη, κατακόκκινο καὶ ὕστερα γένηκε κίτρινος σὰν κερί. Θάρρεψα πῶς ξεψυχοῦσε. Δὲν μίλησα μὲ μιᾶς, φύλαξα νὰ τὸν περάσῃ ἢ μανία. Μὰ κατάλαβα, τὴν ἔδειρε πάλιν σκέφθηκα. Ἴσως καὶ νὰ τὴν σκότωσε. Φυσικὰ αὐτὴ ἡ ἀγάπη μὲ σκοτωμὸ διὰ θὰ τελειώσῃ τὸ ξεύραμε καλά. Ἐτρεμε ἔτρεμε καὶ δὲν εἴμποροῦσε νὰ μὲ μιλήσῃ μ' ὅλον ποῦ ἤθελε. Ναί, ἤθελε νὰ μὲ πῆ ἐπὶ τέλος τὴν τρικυμία τῆς καρδιάς του. Προσπαθοῦσε. Τὸ ἔβλεπα καὶ μὲ φάνηκε περίεργο πῶς ἦταν δυνατόν αὐτὸ σ' αὐτὸν ποῦ ἦταν τάφος στὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης του. Ξέσπασε σὲ δυνατὰ κλάμματα. Ἐκλαίει, ἔκλαίει σὰν μικρὸ παιδί.

Λίγα λόγια παρηγορίας σταμάτησαν τὰ δάκρυα καὶ μίλησε. Ὁ πολὺ πικραμένος πειὸ εὐκόλα παρηγοριέται. Ὁ βαρυπληγωμένος πειὸ εὐκόλα συνέρχεται γιὰ μιὰ στιγμή.

* *

«Εἶνε ἡ γυναῖκα τῆς σωτηρίας μου καὶ τῆς καταστροφῆς μου, αὐτὴ, μὲ εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐκείνη. Σὰν λείψῃ, θὰ λείψῃ καὶ ἡ ζωὴ μου. Θὰ εἶμαι κτῆνος χωρὶς τὴν συντροφιά της στὴν ζωὴ καὶ χωρὶς τὴν παρήγορη ἀγάπη της.

Μὰ εἶνε φοβερὴ γυναῖκα. Εἶνε κτῆνος

ποῦ πίνει κάθε μέρα λίγο-λίγο τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου. Μὲ τὸ αἷμα μου ζῆ. Δὲν ξεύρω ἂν ὅλες ἢ γυναῖκες εἶνε τέτοιες, ἐγὼ μόνον τὴν δική μου γυναῖκα γνῶρισα καλά κι' αὐτὴν ξεύρω κακοῦργα. Μ' ἀγαπᾷ καὶ εἶνε στὴν θέλησι, ὑποταγμένη μου. Καὶ εἶνε στὴν θέλησί μου, μὲ μιᾶς νὰ τὴν σκοτώσω. Σὰν εἶνε στὴν ἀγκαλιά μου εἶνε σὰν θῦμα μου χωρὶς δύναμι. ὦ! τὴν εὐτυχία μου, τὴν τρέλλα σὰν τὴν κατέχω ὀλόκληρη δική μου γυναῖκα, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὴν κλέψῃ κανεὶς ἐκείνη τὴν στιγμή. Μὰ ὕστερα σὰν λείπει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου, μόλις σβύσουν τὰ φιλιά μου ἀπὸ νὰ χεῖλη της, θαρρεῖς σκουπίζει τὰ χεῖλη, λυώνει τὰ φιλιά μου καὶ μὲ ξεχνᾷ. Κοντὰ μου σὰν εἶνε εἶμαι βασιληᾶς της σὰν φύγω δὲν θυμᾶται τίποτά μας, δὲν εἶμαι οὔτε δοῦλός της. Διψᾷ, διψᾷ καινούργιο ἀνδρα. Ποθεῖ ἐρωμένο. Τὸ νοιώθω στὰ μάτια της σὰν ξαναγυρίσω καὶ τὴν πάρω στὴν ἀγκαλιά μου. Τὸ διαβαζῶ στὰ μάτια της ποῦ δὲν δείχνουν καμμιά φλόγα ἀναμμένη ἀπὸ πρῶτα. Σὰν τὴν ξαναπάρω στὴν ἀγκαλιά μου τότε τὴν βλέπω νὰ φλογίζῃ ξανά γιὰ μένα. Τί παθαίνει; Τί θέλει περισσότερο ἀπὸ μένα; Τί μπορεῖ νὰ γυρέψῃ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ ἓνα ἀνδρα περισσότερο ἀπὸ τόση ἀγάπη, τόση λατρεία μέσα σὲ τόση θυσία;

Μ' ἀγαπᾷ ἴσαμε, νὰ τὴν σκοτώσω, θὰ πεθάνῃ στὰ πόδια μου εὐχαριστημένη, μὰ γιὰ νὰ μὲ ξεχνᾷ, σὰν ἄλλα μάτια λαίμαργα καρφόνονται ἐπάνω της;

Καθημέρα νὰ τὴν δέρνω ποτέ της δὲν θὰ μὲ σκοτώσῃ. Μ' ἀγαπᾷ θαρρεῖς πειὸ πολὺ μὰ δὲν τῆς μέλλει τίποτε, μὲ φαίνεται — οὔτε ἴσαμε καρφίτσας κεφάλι σὰν πεθάνῃ ἀπ' τὴ ζούλεια, ποῦ μ' ἀναγκάζει νὰ ζῶ γιὰ τὸ δαιμόνιό της.

Σὰν τὴν ἔχω δική μου μὲ φαίνεται ὄνειρο. Θαρρῶ κι' εἶνε ὄνειρο ποῦ ἔχω δικαιώματα σ' ἐκείνην καὶ κλαίω πρὶν τελειώσῃ τ' ὄνειρο μὲ τὴν εὐτυχία μου. Θὰ τὴν ἔχουν ὕστερα ἀπὸ μένα εἶνε μιὰ ζωντανὴ ἰδέα μου.

Σήμερα σὲ μιὰ στιγμή ποῦ ἔφθασα, 'σ' ὄλο τὸ ὕψος τῆς εὐτυχίας μου τὴν ρώτησα:

— Μὰ τί παθαίνεις καὶ δὲν μ' ἀγαπᾷς μὲ τὴν ἴδια πάντα δύναμι;

— Ἐλεσε στὰ πόδια μου μ' ἐφίλησε τὰ χέρια, σηκώθηκε μ' ἀγκάλιασε καὶ κλαιόντας παραπονεμένα μ' ἀναφυλλητὸ μὲ εἶπε:

— Εἶνε ἁμαρτία στὸ Θεὸ νὰ τολμᾷς καὶ ἴσαμε σταγόνα ν' ἀμφιβάλλῃς γιὰ τὴν τόσο δυναμωμένη ἀγάπη μου.

Ἐχω ἄλλον στὸν κόσμον ἀπὸ σένα μοναχὰ γιὰ νὰ λατρεύσω, γιὰ νὰ εἶμαι σκλάβου σου; Μὴ λυπῆσαι ἄδικα γιὰ τὸ φοβοῦμαι τὸν Θεὸ ποῦ εἶνε τόσο δίκαιος, μὴ σὲ τιμωρήσει.

Ἄγρῃψα. Ψεύτρα εἶνε σκέφθηκα γιὰ τὴν σὴν φύγη ἀπὸ κοντὰ μου, θὰ μὲ ξεχάσῃ. Ἡ ἀγάπη της πάντα μ' ἐρχεται καὶ περνᾷ σὰν ὄνειρο τρελλό.

Ψεύτρα, ψεύτρα εἶνε, μὲ γεμίξε ἀπ' ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ὄμορφα γιὰ μὰ μὲ ποτίσῃ ὕστερα τὴν πίκρα. Ὡς ποῦ νὰ καταλάβω τὴν γλύκα τῆς ἀγάπης της θὰ μὲ κυριεύσῃ ἢ πίκρα. Ἡ εὐτυχία μου θὰ σβύσῃ σὰν ὄνειρο, σὰν μὲ πλακώσῃ ἢ δυστυχία ποῦ αὐτὴ γένηκε αἰτία νὰ γνωρίσω μὲ τὴν κοθημερινὴ ζωὴ μας. Τὴν ἄρπαξα ἀπ' τὰ

* Ελεονώρα — Βιργινία
Φροῦ-Φροῦ — Ζουζοῦ
κι' ἡ ἄλλη τρελλὴ παρέα

— ; ; ; —

ΑΤΑΚΤΕΣ ΠΕΝΙΕΣ

ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ

Ήταν οικογενειακή μας φίλη. Μ' έγνω-
ρισε πολύ μικρό, όταν εκείνη ήτο ήδη νέα,
κι' όλα της σωστά για αποκατάστασι.

Πέρασαν έκτοτε αρκετά χρόνια· μεγά-
λωσα εγώ, μεγάλωσε κι' εκείνη. Μά δέν
απήλαυσε εκείνο ποῦ ἐπόθει, εκείνο ποῦ
κάθε νέα δνειρεύεται: τὴν ἀποκατάστασι·
γιατὶ ἀπέβλαψε ὑψηλά, ὑψηλότερα ἴσως
ἀρ' ὅτι ἔπρεπε, μὲ τυφλὴ ὑπακοή, μὲ ἀκρά-
τητον ἐμπιστοσύνη σ' ὅτι τῆς ὑπαγόρευε
μιά ζωηρὰ φαντασία, μιά ἰδανικότης ἀκε-
ραία, καὶ ποῦ δνομάζουν στὸν κόσμον τῆς
ἀναλυτικῆς φιλοσοφίας: « Οὐτοπιστικὴ
ἔπαρσι ».

Καὶ γι' αὐτὸ εἶλιπε γεροντόκορη· ἕνα
λυπηρὸ ναυάγιο τῆς ζωῆς, ποῦ δνειρεύθη,
καὶ ποῦ διακρίνουν, ποῦ δακτυλοδεικτοῦν
ἀπὸ τὴν ἐντιμον χορεία τῶν « ἀποκατεστη-
μένων » ὁμοφύλων τῆς μὲ εἰρῶνα κακεν-
τρέχειαν καὶ ἀπὸ τὴν φερέλιπιδά ὁμηγυριν
τῶν « πρὸς ἀποκατάστασιν » δεσποινίδων,
μ' ἕνα κίνημα οἰκτιρῶς περιφρονήσεως.

Πήγαινα συχνὰ καὶ τὴν ἐδωλεπα· ἦτο
πάντοτε εὐθυμὸς· χαρμυκὰ μνησικακία δέν
διάβαζες στὰ μάτια τῆς, ποῦ ἔπρεπε νὰ
ἐξομολογοῦν τὴν πίκρα τῆς καρδιάς. Θά-
λεγγες καὶ εὗρισκε φυσικὸ τὸ ναυάγιο τῶν
πόθειν τῆς. Καὶ στῆς ὁμηλίεσ μας, ποῦ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΦΑΤΣΕΣ

Ὁ συγγραφεὺς μας

κ. Γ. ΠΕΡΑΙΚΑΡΗΣ

μαλλιὰ τὴν ἔδειρα, τὴν ἔδειρα ὥσπου θὰ
τὴν σκότωνα.

Τὴν ἔσπρωξα καταγῆς καὶ κουβαριά-
σθηκε σὰν κουρέλι χωρὶς μιλιὰ, μόνον ποῦ
σιγὰ-σιγὰ ἀνεστεναζοντας ἔκλαιε. Γύρισα
τὴν εἶδα τὴν λυπήθηκα. Θέλησα νὰ ριχθῶ
ἐπάνω τῆς νὰ σφιξῶ στὴν ἀγκαλιά, νὰ τῆς
ζητήσω συγχώρησι καὶ μέσα στὰ φιλιά
μας νὰ ξαναῖρουμε τὴν εὐτυχία.

Μὰ μετάνοιωσα. Ἐνα ἀγέρωχο ἄγριο
πάθος ζωντάνευσε μέσα μου καὶ θάρρεψα
ταπεινώσι τὴν σκέψι μου.

Τὴν εἶδα ἀγέρωχα ἔτσι κουρέλι. θῆμα
στὰ πόδια μου κι' ἔφυγα γρήγορα σὰν
κακοῦργος ποῦ σκότωσε.

Δέν ξαίρω, φρε μου, εἶνε ὁ κόσμος ἀ-
ληθινὸς ἢ ἐγὼ εἶμαι δαιμονισμένος καὶ
ψεύτικος; Ἀγάπησα τὰ ὄνειρά μου καὶ
μόνον ἐκεῖνα ποῦ ὁ ἴδιος ἐδημιούργησα
καὶ ἔστησα ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη ψυχικὴ τρέλ-
λα καὶ θέλω ν' ἀλλάξω τοῦ κόσμου τὴν
ἀλήθεια.

Μὰ εἶμαι καταραμένος καὶ θὰ εἶμαι
πάντα καταραμένος γιὰ τὴν δυστυχισμένη
ὑπαρξί ποῦ εἶναι θῆμά μου.

I. ΕΓΘΥΜΙΑΣΗΣ

ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ ἔρως τῆς γυναίκος εἶναι ὁ ἥλιος τῆς γυ-
χῆς, δίδει τὴν ζωὴν καὶ τὴν δύναμιν.

A. Kæe

Πολλὲς φορές ἡ γυναίκα κρύπτει τὴν φωνὰ
ποῦ τῆς ἀνάβει ἢ ἀγάπη ἀπὸ ἐντιοσίη.

Λαμαρτίνος

Ἡ γυναίκα ἐγεννήθη διὰ νὰ ἐμπνέη καὶ νὰ
αἰσθάνεται τὴν ἀγάπην.

Λατινὸς

Θεοί! γιατί σὲ παραπονοῦνται οἱ ἄνθρωποι
ἀφοῦ τοῖς χάρισε τὸν ἔρωτα; Τί ἔχει αὐτοῦ
καλύτερον;

Τίποτε ἄλλο δέν μὰς καθιστῆ τόσον μεγά-
λους, ὅσον μία μεγάλη ὀδύνη.

A. Mussel.

Τὰ πάθη συνήθως κοιμῶνται ἀλλὰ δέν
ἐκλείκουν.

A. Τολετόη

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΙΟΥΛΙΣΤΑΝ,, ΤΟΥ ΣΛΑΔΗ

Ἀηδὸνι τρελλὸ ἱμάδι ἀπ' τὴν πεταλοῦδα πῶς
πρέπει κανεὶς ν' ἀγαπῆ· φλέγεται ἐκεῖνη ἀπ'
ἀγάπη ὁμοῦς ξεγυχή χωρὶς νὰ παραπονεθῆ, χω-
ρὶς νὰ φωνάζη.

Ἡ ψυχὴ μου εἶνε βαρετὰ ἀπὸ τὴν εὐτυχία,
ὅπως καὶ τὸ κλαδί τοῦ δένδρου φορτωμένο
ἀπὸ καρποῖς.

κράτησαν τὸν παιδρὸ χαρακτήρα τῆς πα-
λῆας μας οἰκειότητος, τὸ ἴδιο πάντα ἀρ-
γυρόρηχο γέλιο, ἡ ἴδια χάρις, ἡ ἴδια
ἀφέλεια.

Μιά ἡμέρα πῶς τῆς φάνηκε...

— Ἀλήθεια, μὲ λέγει· δέν μοῦ ἔγραψες
τίποτε στὸ λεύκωμά μου· λίγο ἀκόμη καὶ
δέν θὰ εἶχε παιὰ θέσι. Κότταξε νὰ μοῦ γρά-
ψης καὶ καλὸ.

Καὶ τῆς ἔγραψα καὶ ἕνα πεζὸ μέσ'
στὴν ποίησι, ποῦ ἔδριβε· καὶ ποῦ πῆρα
ἀπὸ τὴν δική τῆς τὴν ζωὴ, τὴν τόσο πα-
ράξενη, ποῦ μοῦ φαίνονταν τόσο ἀφύ-
σιχη· τῆς ἔγραψα μιὰ ἀλήθεια, ποῦ ζη-
τοῦσε νὰ κρύψη σὲ μιὰ στωικὴ προσπάθεια
χαρακτήρος, θελήσειως τῆς ἐτραγουδήσει
χωρὶς κακία, ἀθελα, ἀπὸ ἀγάπη μόνον γιὰ
τὴν ἀλήθεια, τὸ πένθημον τραγοῦδι, ποῦ ἡ
καρδιά τῆς, ἡ ματωμένη θὰ τραγουδοῦσε
βέβαια κάθε πρωὶ ὡς ἀπάντησι στὸ χα-
ριωπὸ ἀκουσμα τῶν τόνων τῆς εὐτυχίας,
ποῦ ἔφαλλε ἡ φύσις γύρω τῆς τῆς ἀπε-
κάλυψα χωρὶς οἰκτουτὸ μυστικὸ τοῦ κόνου
τῆς, ποῦ νόμιζε πῶς θὰ ἐκόπαζε, πῶς θὰ
μετρίαζε ἂν τὸν μεθοῦσε σὲ γέλοισι, σὲ χα-
ρίεσ, σὲ μιὰ ἀσυνείδητη κατάστασι σ' ἕνα
ψεύτικο κόσμον, στὴν μακρινὴ ἐλπίδα πῶς
θὰ μποροῦσε τέλος μιὰ ἡμέρα νὰ γελάσῃ
καὶ τὸν ἑαυτὸν τῆς τῆς ἔσπειρα μέσ'
στὴν πράσινη χλόη τῆς Ἀνθολογίας τῆς: « ἄλλη-
θινὰ ἀγκάθια ».

Ὅταν τὸ διάβασε, « εὐχαριστῶ », μοῦ εἶπε.

Μὰ καὶ μοῦ ἔσφιγγε τὸν λαιμὸ, σὲν νὰ
ἤθελε νὰ μὲ πνίξῃ· εἶχα ἄραγε τὸ δι-
καίωμα νὰ θίξω μία πληγὴ τόσο βαθειά;

Καὶ ἔπειτα ποῖα ἀρχή, ὁσοδῆποτε με-
γάλη, ὁσοδῆποτε ἰδανικὴ, μπορεῖ ποτὲ νὰ
προῶρξῃ ἐκεῖ ποῦ κυβερνᾷ ἡ φύσις, ἡ
καρδιά;

Καὶ τὸ « εὐχαριστῶ » τῆς βάζε στὰ
ὠτά μου σὲν μιὰ ἐπίπληξις σκληρὰ, ἕνα
πικρὸ παράπονο! « ἕνα ἀλήθινὸ ἀγκάθιο ».

Καὶ ἔκτοτε μὰς φόγγαν· καὶ δέν πη-
γαίνε παιὰ στὸ σπῆτι τῆς.

Φοβοῦμαι· φοβοῦμαι μέπως δέν δὴσ παιὰ
στὰ χεῖλη τῆς τὸ χαρόγαλο, ποῦ ἄλλοτε
τὰ στιπρῶννε. Καὶ σκέπτομαι, σὲ εἶχα
ἄδικον νὰ θαρρῶ, πῶς εἶνε γενναῖον νὰ
λέγγ κανεὶς πάντα τὴν ἀλήθειαν.

H. ANTONELLAS

OSCAR WILDE

ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΝ ΜΟΔΕΛΟ

Ἡ ρωμάντζα φαίνεται ὅτι εἶναι δικαίωμα τοῦ πλουσίου καὶ ὄχι ἡ δουλειὰ τοῦ ἀέργου ὅπως νομίζουν πολλοί. Ὁ πτωχὸς πρέπει νὰ εἶναι πρακτικὸς καὶ πεζός. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ εἶναι κανεὶς εὐπροσήμερος πρέπει νὰ εἶναι πλούσιος. Αὐταὶ ἦταν αἱ μεγάλαι ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας δὲν ἐπραγματοποίησε ποτὲ ὁ Χάρρυ Ἐρησαῖν. Καὶ μὲν Χάρρυ ὁμολογουμένως πνευματικῶς δὲν εἶχε μεγάλην ἀξίαν. Δὲν τοῦ συνέβη ποτὲ νὰ πῆ κατι λαμπρὸ καὶ μὴν εἶναι ἀφύσικο. Εἶχε ὠραίαν φυσιογνωμίαν μὲ τὰ σγουρὰ καστανὰ τοῦ μαλλιά, τὰ στακτερά του μάτια καὶ τὰ θαυμάσια χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του. Ἦταν δι' ὅλα ἱκανὸς ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ νὰ κερδίῃ χρήματα. Γι' αὐτὸ ὅταν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἐπαχείρησε νὰ ἐμπορευθῆ εἰς τὸ χρηματιστήριον ἀπέτυχε. Τέλος ἔμεινε ἕνας γοητευτικὸς νέος μὲ ἀξιολύπητον ἑμορφίαν καὶ δίχως ἐργασία.

Τὸ δὲ χειρότερον ἦτο καὶ ἐρωτευμένος. Ἡ κόρη τῆς καρδιάς του ἦτο ἡ Λώρα Μέρτον κόρη ἑνὸς συνταξιούχου συνταγματάρχου. Ἡ Λώρα τὸν ἐλάτρευε, ἐκεῖνος δὲ ἦτο ἕτοιμος νὰ φιλήσῃ καὶ τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν τῆς.

Ἀλλὰ ὁ συνταγματάρχης ἂν καὶ ἠγάπα πολὺ τὸν Χάρρυ οὔτε λόγον ἤθελε νὰ ἀκούσῃ περὶ γάμου.

— Ἐλα συνειθίζε νὰ λέγῃ, ὅταν θὰ ἔχῃς δεκάς σου δέκα χιλιάδες λίρας καὶ τότε βλέπομεν γι' αὐτό.

Μία ἡμέρα ἐνῶ ἐπὶ γαίην εἰς τὸ σπῆτι τῆς Μέρτον θυμῆθηκε νὰ πάγῃ νὰ ἰδῆ ἕνα παλαιὸν τοῦ φίλου τὸν Ἄλαν Τρέβορ. Ὁ Τρέβορ ἦτο ζωγράφος. Ἦτο δὲ ἕνας περιέργος σκαῖος μὲ ἕνα πρόσωπον γεμάτο πυκνάδες καὶ κόκκινον καὶ ἀκαλαίσθητον ὑπογένειον. Ἀλλὰ, ὅταν ἐπιανεν εἰς τὰ χέρια του

τὴν μπαλέττα ἦτο ἀληθινὸς καλλιτέχνης. Κατ' ἀρχὰς τὸν εἶχεν ἐλκύσῃ ἡ ἐμδρυσία τοῦ Χάρρυ. «Οἱ μόνον ἄνθρωποι ποῦ θέλουν νὰ γνωρίζουν οἱ ζωγράφοι, συνειθίζε νὰ λέγῃ εἶναι ὅσοι εἶναι *bête* καὶ ὠραῖοι. Διότι εὐχαριστεῖται κανεὶς νὰ τοὺς βλέπῃ καὶ αἰσθάνεται πνευματικὴν ἀνακούφῃσιν νὰ ὀμιλῇ μ' αὐτούς». Ἐν τούτοις, ὅταν ἐγνώρισεν καλύτερον τὸν Χάρρυ τὸν ἀγάπησε διὰ τὸ ζωηρὸν καὶ ἐπιπόλαιόν του πνεῦμα καὶ διὰ τὴν γενναίαν καὶ εὐγενῆ φύσιν του, τοῦ ἔδωσε δὲ ἐλευθέραν εἴσοδον εἰς τὸ ἀτελιέ του.

Ὅταν ὁ Χάρρυ εἰσῆλθεν εὗρε τὸν Τρέβορ, τελειώνοντα θαυμασίαν εἰκόνα φυσικοῦ μεγέθους, παριστώσαν ἐπαίτην. Ὁ ἴδιος ὁ ἐπαίτης ἴστατο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἀτελιέ. Ἦτο ἕνας ζαρωμένος γέρος μὲ ρυτιδωμένον σὰν περγαμηνὴ πρόσωπον καὶ πολὺ ἀξιολύπητον ἑκφρασίαν. Ἀπὸ τοὺς ὤμους του ἐκρέματο χονδρὸ ἐπανωφόριον ἐλο κουρέλια καὶ τρῦπες. Τὰ φαρδῆα του ὑποδήματα ἦσαν μπαλωμένα καὶ ξαναρραμμένα, μὲ τὸ ἕνα δὲ χέρι ἐπὶ τῆς ἐπὶ χονδρὸν μπαστοῦνι, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο ἔτεινε τὸ καπέλλο του δι' ἐλετημοσύνην.

— Τί ὑπέροχον μοδῆλλον ἐψυθίρισε ὁ Χάρρυ μόλις ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ φίλου του.

— «Ἐπέροχον μοδῆλλον;» ἀπήντησεν ὁ Τρέβορ «τί λές; ἐπαίτην σὰν καὶ αὐτὸν δὲν μπορεῖς νὰ εὕρῃς κάθε ἡμέραν. Εὖρημα ἀγαπητέ μου. Ἐνας ζωντανὸς *Velaipuez*. Φαντάσου τί θὰ ἔκαμνεν ἕνας *Rambrauott* μ' αὐτὸν τὸν γέρω».

— «Καὶ μὲν γέρω» εἶπεν ὁ Χάρρυ «πόσον πτωχὸς φαίνεται! Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι διὰ σὰς τοὺς ζωγράφους τέτοιο πρόσωπον εἶναι περιουσία;»

— «Βεβαίως», ἀπήντησεν ὁ Τρέβορ, «δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς ἕνας ἐπαίτης νὰ ἔχῃ τὸ ὕψος εὐτυχισμένου!»

— Πόσον παίρνει ἕνα μοδῆλλον διὰ νὰ ποζάρῃ; ἐρώτησεν ὁ Χάρρυ μόλις

ἦρε ἀναπαυτικὴν θέσιν διὰ νὰ καθήσῃ.

— Ἐνα σελίνι τὴν ὥραν.

— «Καὶ πόσα παίρνεις διὰ τὴν εἰκόνα σου Ἄλλαν;

— Ἄ! ὅσο γι' αὐτὸ παίρνω δύο χιλιάδες».

— Λίρες;

— Λίρες Γουϊνέας. Οἱ ζωγράφοι, οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ φυσικοὶ παίρνουν πάντα Γουϊνέας.

— Λοιπὸν τότε δὲν νομίζεις, ὅτι τὰ ποδέλλα πρέπει νὰ ἔχουν ἑκατοστὰ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν αὐτῆν; εἶπεν ὁ Χάρρυ γελῶν. Δουλεύουν ἀκριβῶς ὅσον καὶ σύ.

— Ἀνοησία, φίλε μου. Τί μεγάλη ἀλήθεια δουλειὰ νὰ κάθεται κανεὶς ἀντίκρου εἰς ἕνα τριπόδι διὰ νὰ τὸν ζωγραφίσουν. Ἀλλὰ ἄφισε τῆς φιλυαρίας. Κάπνισε ἕνα σιγάρο καὶ κάθισε ἡσυχᾶ.

Ἰσχυρὰ ἀπὸ ὀλίγην ὥρα ὁ ὑπηρέτης ἦλθε καὶ ἀνήγγειλε, ὅτι ὁ ξυλοργὸς τοῦ Τρέβορ τὸν ἐζήτηι.

— Μὴ φύγῃς, Χάρρυ, εἶπεν ὅταν ἐβγήκεν. Ἐρχομαι εἰς ἕνα λεπτόν.

Ὁ γέρον ἐπαίτης ἐπωφελήθη αὐτῆς τῆς στιγμῆς καὶ ἐκάθισε εἰς ἕνα κάθισμα, ποῦ εὗρίσκατο πίσω του.

Ἐφαίνετο τόσον ἐξηντλημένος, ὥστε ὁ Χάρρυ τὸν ἐλυπήθη καὶ σκάλιξε τὴν τζέπη του διὰ νὰ ἰδῆ τί χρήματα εἶχε. Εὗρε μὴ λίρα καὶ μερικὰ σκουῖδα.

«Καὶ μὲν γέρω, σκέφθηκε, ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσω περισσότερα ἀπ' αὐτά, ἀλλὰ δὲν ἔχω μαζὺ μου».

Καὶ ἔρριξε εἰς τὸ χέρι τοῦ ἐπαίτου τὴν λίρα. Ὁ γέρος πῆρε τὰ χρήματα καὶ μὲ χαμόγελο σβυσμένο εἰς τὰ χεῖλη:

Νεωτέρα μέθοδος πασαδικῆς φυγῆς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπα, εὐχαριστῶ πολύ.

Τέλος ἔφθασε ὁ Τρέβερ, ὁ δὲ Χάρρυ, ἀφοῦ τὸν ἀπεχαιρέτησε, αἰσθανόμενος καὶ ὀλίγην ἐντροπήν, δι' ὅ,τι εἶχε κάμη! Ἐπέραςε τὴν ἡμέραν τοῦ μὲ τὴν Λώρα, ἢ ὁποία τὸν ἐπέπληξεν ὀλίγον διὰ τὴν τρέλλα του καὶ τέλος ἐπέστρεψε εἰς τὸ σπῆτι του.

Τὴν νύκτα, εἰς τὰς ἑνδεκα, πῆγε εἰς τὴν λέσχη τῶν ζωγράφων, ἔπου γῆρε τὸν Τρέβερ εἰς τὸ καπνιστήριον νὰ πίνῃ τσάι.

— Λοιπὸν, ἄλλαν, τελείωσες τὴν εἰκόνα σου; εἶπα, ἀφοῦ ἀναψε ἕνα σιγάρο.

— Εἶνε τελειωμένο καὶ πλακωμένο ἤδη, ἀγαπητέ μου, καί, ἀλύθιστα ἐκάματε καὶ μίαν κατάχρησι.

Ἐκείνος ὁ γέρος, τὸ μοδέλλο ποῦ εἶδες, σοῦ εἶναι τελείως ἀφωσιωμένος. Ἦναγκάσθην νὰ τοῦ πῶ ὅλην σου τὴν ἱστορίαν — ποιὸς εἶσαι, ποῦ κάθῃσαι, τί προόδους κάμνεις καὶ ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς σου.

— Πιθανώτατα θὰ τὸν εἴρω, εἶπεν ὁ Χάρρυ νὰ μὲ φυλάγῃ ὅταν θὰ πηγαίνω εἰς τὸ σπῆτι. Ἀλλὰ ἐξάπαντος θὰ ἀστειεύσαι. Δύσμοιρα γέρω, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ κάμω κάτι δι' αὐτόν. Εἶνε φρικτὸν νὰ βρίζεται κανεὶς εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἐχω μερικὰ παλαιὰ ἐνδύματα εἰς τὸ σπῆτι. Ἐλπίζεις νὰ δεχθῇ μερικὰ ἀπ' αὐτά; Ἐκεῖνα ποῦ φοροῦσες ἔπαψαν κουρέλια ἀπ' ἐπάνω του.

— Ἀλλὰ εἶνε θαυμάσιος μ' ἐκεῖνα τὰ ροῦχα, εἶπεν ὁ Τρέβερ. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν ζωγράψω μὲ σακάκι. Ὅ,τι ὀνομάζεις σὺ κουρέλια, ἐγὼ τὰ λέγω ρωμάντζα. Ἐκεῖ ποῦ βλέπεις πτώχεια, σὺ, ἐγὼ βλέπω γραφικώτατα τὴν ἁρμονίαν. Ἐν τούτοις θὰ τοῦ πῶ διὰ τὴν προφορά σου.

— Ἀλλὰ, εἶπε σοβαρῶς ὁ Χάρρυ, οἱ οἱ ζωγράφοι εἶσθε ἀκαρδοί.

— Ἡ καρὰ ἐνὸς ζωγράφου εἶνε τὸ κεφάλι του, ἀπήντησεν ὁ Τρέβερ, καὶ

ἐκτὸς αὐτοῦ, ἢ δουλειά μας εἶνε νὰ ἀποτυπώνωμεν τὴν ζωὴν ὅπως εἶνε καὶ ὄχι ὅπως τὴν θέλομεν. Καθεὶς μὲ τὸ ἐπάγγελμά του. Καὶ τώρα πὲς μου τί κάμνεις ἢ Λώρα; Τὸ γερω-μοδέλλο ἐνδιαφέρεται πολὺ δι' αὐτήν.

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ πῆς, ὅτι τοῦ μιλῆσες καὶ δι' αὐτήν, εἶπεν ὁ Χάρρυ.

— Ἐννοεῖται. Τὰ ξεύρει ὅλα διὰ τὸν ἀμειλικτον συνταγματάρχην, διὰ τὴν Λώρα καὶ τῆς δικῆς τῆς χιλιάδες.

— Εἶπες λοιπὸν εἰς τὸν ἐπαίτη ὅλας τὰς ἰδιαιτέρας μου ὑποθέσεις; ἐφώνησε ὁ Χάρρυ θυμωμένος καὶ κατακόκκινος.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Τρέβερ μειδιῶν, αὐτὸς ὁ γέρω-ἐπαίτης ὅπως τὸν ὀνομάζεις, εἶνε ἐκ τῶν κλουσιωτέρων ἀνθρώπων τῆς Εὐρώπης.

Μπορεῖ αὐριον νὰ ἀγοράσῃ ὅλον τὸ Λονδίνον. Ἐχει ἀπὸ ἕνα σπῆτι εἰς ὅλας τὰς πρωταυρῶσας, κερτῆσαι σὲ μαλαματένια πιάτα καὶ μπόρεῖ νὰ ἀναγκάσῃ τὴν Ρωσσίαν νὰ κηρύξῃ πόλεμον ὅταν αὐτὸς θέλῃ.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς μ' αὐτά; εἶπεν ὁ Χάρρυ.

— Ἀκριβῶς ἐκεῖνα ποῦ σοῦ λέγω, ἀπήντησεν ὁ Τρέβερ. Ὁ γέρος, ποῦ εἶ-

Ὁ ἐκ τῶν συντακτικῶν μας Θρ. Μ. Τσαν.

δες σήμερα εἰς τὸ ἀνελεῖ μου, ἦτο ὁ βαρῶνος Χάουσεργ, ὁ ὁποῖος εἶνε στενός μου φίλος, ἀγοράζει ὅλας μου τὰς εἰκόνας καὶ μοῦ ἔδωκε πρὸ ἐνὸς μηνὸς τὴν παραγγελίαν νὰ τὸν ζωγράψω ἐπαίτην! Φαντασίαν ἐνὸς ἑκατομμυριοῦφου! Καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἔκαμε ὑπέρογκον τόπον εἰς τὰ κουρέλια του, ἢ μᾶλλον εἰς τὰ κουρέλια μου. Διότι τὸ κοστοῦμι εἶνε ἰδικό μου. Τὸν ἔφερα ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν.

— Ὁ βαρῶνος Χάουσεργ! ἐφώνησε ὁ Χάρρυ. Ἐφίστε Θεέ, καὶ τοῦ ἔδωσα μιὰ λίρα! καὶ ρίχθηκε σὲ μιὰ καρέκλα κίτρινος ἀπὸ τὸν τρόμον.

— Τοῦ ἔδωσες μιὰ λίρα! ἐφώνησε ὁ Τρέβερ καὶ ἐξέσπασε εἰς ἠχηρὸν γέλιο.

— Νομίζω, ὅτι ἔπραξε νὰ μὲ τὸ πῆς, ἄλλαν, εἶπεν ὁ Χάρρυ, καὶ ὄχι νὰ μὲ ἀφίσης νὰ γίνω ἔτσι γελοῖος.

— Ἀλλὰ ποτὲ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὸν νοῦ μου, ὅτι θὰ ἐμοίραζες ἐλεημοσύνας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὸ ἀτελεῖ μου. Νὰ φιλήσης ἕνα νόστιμο μοδέλλο, τὸ καταλαβαίνω. Ἀλλὰ νὰ δώσης μιὰ λίρα εἰς τέτοιο γέρω... Μὰ τὸν Θεόν, ὄχι! Ἐκτὸς τούτου δὲν ἐδεχόμενον κανένα τὴν ἡμέραν ἐκεῖνη καὶ ὅταν ἦλθες δὲν ἤξευρα ἂν ὁ βαρῶνος ἤθελε νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ὀνομά του. Δὲν εἶχε διάθεσιν.

— Τί βλάκα θὰ μὲ νομίζῃ, εἶπεν ὁ Χάρρυ.

— Ὅχι καθόλου. Ἦταν εἰς πολὺ καλὰς διαθέσεις, ὅταν ἐφυγες καὶ ἐτρίψες τὰς ρυτιδωμένας χεῖράς του ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Δὲν εἶμποροῦσα νὰ καταλάβω διατί ἐνδιαφέρετο τόσο νὰ μάθῃ τὰ κατὰ σέ. Ἀλλὰ τώρα τὰ ἐννοῶ ὅλα. Θὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν λίρα διὰ λογαριασμὸν σου, θὰ σοῦ πληρώσῃ τὰ εἰσοδήματα καὶ θὰ ἔχῃ νὰ διηγεῖται μίαν ἱστορίαν κεφαλαίων;

— Εἶμαι ἀτυχὸς, (μωροσοῦρισεν ὁ Χάρρυ. Τὸ καλύτερον ποῦ βίχῃ νὰ κάμω εἶνε νὰ πάγω νὰ κοιμηθῶ καὶ σὲ παρακαλῶ ἄλλοῦ νὰ μὴ πῆς τίποτε κα-

Η ΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

νενός. Δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ παρουσιασθῶ πειὰ εἰς τὴν λέσχην.

— Ἀνοησία! Τούναντίον αὐτὸ δεικνύει τὰ φιλανθρωπικά σου προτερήματα Χάρρυ. Καὶ μὴ φεύγεις. Πάρε ἀκόμη ἓνα ταιγάρο καὶ ἐμίλησε διὰ τὴν Δώρα ὅσον θέλεις.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ἐνῶ προεγευματίζεν, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔφερε μιὰ κάρτα. ὅπου ἦτο γραμμένο :

«Κύριος Gustaw Haudin ἐκ μέρους τοῦ βαρῶνου Χάουσοβεργ».

Ἐξάπαντος, ἐσκέφθη ὁ Χάρρυ, ἦλθε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸν λόγον». Διέταξε δὲ τὸν ὑπηρέτην νὰ ἀνεβάσῃ τὸν ἐπισκέπτην. Ἕνας γέρος τζέντλεμαν μὲ μαλαματένια γυαλιὰ καὶ ξανθὰ μαλλιά, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ εἶπε μὲ ἑλαφρὸν γαλλικὸν τόνον :

— Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἀπευθύνωμαι πρὸς τὸν κύριον Ἔρκσαϊν;

Ὁ Χάρρυ ὑπεκλίθη.

— Ἐρχομαι ἐκ μέρους τοῦ βαρῶνου Χάουσοβεργ, ἐξηκολούθησεν ὁ βαρῶνος.

— Σὰς παρακαλῶ, ἔσπευσε νὰ πῆ ὁ Χάρρυ, νὰ τοῦ διαβιβάσῃτε τὴν εἰλικρινεστέραν μου συγγνώμην.

— Ὁ βαρῶνος, εἶπεν ὁ γέρον χαμογελῶν, μὲ ἀνέθηκε νὰ σὰς κομίσω αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, καὶ τοῦ ἔτεινε συγχρόνως σφραγισμένον φάκελλον.

Ἐξῶθεν ἦτο γεγραμμένον :

«Γαμήλιον δῶρον εἰς τὸν Χάρρυ Ἔρκσαϊν καὶ τὴν Δώρα Μέρτον ἐκ μέρους ἑνὸς ἐπαίτου».

Ἐντὸς δὲ τοῦ φακέλλου ὑπῆρχεν ἐπιταγὴ ἐκ δέκα χιλιάδων λιρῶν.

Ὅταν πανδρεύθησαν, ὁ Ἄλλαν Τρέβορ ἦτο κουμπάρος, ἐνῶ ὁ βαρῶνος ἀπήγγειλε πρόποσιν κατὰ τὸ γαμήλιον γεῦμα.

«Ἐκατομμυριοῦχοι μοντέλλο, παρατήρησεν ὁ Ἄλλαν, εἶνε ἀρκετὰ σπάνιοι. Ἀλλά, μὰ τὸν Θεόν, μοντέλλα ἑκατομμυριοῦχα εἶνε ἀκόμη σπανιώτερα».

(Ἀπὸ τὸ ἀγγλικόν).

ΘΡΑΣ. Μ...

Ο ΣΩΤΗΡ ΜΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΣΤΟ 1919

Στὰ ματωμένα μας κορμιὰ
στολίσαμε πορφῶρες
καὶ στὴ μεγάλη μας καρδιά
θρονιάσαμε τὸν πόθο.
Τὸ νοῦ καὶ τὸ σλλογισμὸ
μέσ' σὶ ἄδυτιά σου ἐπῆρες
τόσο πού στὰ γραμμένα σου
ἀγάλλιαση νὰ νοιώθω.

Σὲ καρτεροῦμε δλόγηχοι
μὲ δακρυσομένα μάτια,
μὲ τὴν καρδιά μας διάπλατα
γιὰ τ' ἅγιο μυστικό.
Ἀνθοσπαρμένη ἢ σιγάτα σου
καὶ τῆς χαρᾶς τὰ πλάτια
ἀλόκοσμα σὲ καρτεροῦν
σὲ ὕμνο θεϊκό.

ὦ! τὴν ἀνόθευτη στιγμή
τὸ φῶς σου π' ἀνατέλλει

καὶ ραγισμένα ἀπόρριζα
παλάτια θ' ἀντικρούση!
Μ' ἀνατριχίλας φωτανγές
ζωὴ θὲ νὰ μᾶς στέλλη
καὶ τῆς θυσίας τὸ βωμὸ
μὲ δάκρυα θὰ φωτίση.

Εἴν' ἡ χαρὰ μας ἀφθαστη
ο' ἐλπιδοφόρα ἀπαντοχὴ

κι' δλόκαρδοι στὴν ἔννοια σου
φυλάμε ἀδελφωμένοι.

Εἴν' ἡ λαχιάρα μας γιὰ σέ
οὐράνια προσευχὴ
καὶ μοναχὴ ἐλπίδα μας
Πατρίδα δοξασμένη!

Γ. Π. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

◆ Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ◆

Ήσαν ἀχώριστοι φίλοι ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Νίκος. Ἀπὸ μικροὶ μεγάλωσαν μὲ τὴν φιλίαν τους, καὶ μαζὺ στὸ σχολεῖο, μαζὺ καὶ στὰ παιγνίδια. Καὶ ὅσον περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο ἤδξανε καὶ ἡ φιλία τους γι' αὐτὸ τοῦς φώναζαν στὸ χωριὸ «τά δυὸ ἀδέλφια». Καὶ εἶχαν δίκαιο. Καθούνηταν καὶ οἱ δυὸ στὴν ἴδια γειτονιά, καὶ εἶχαν γιὰ σύντροφο ἀχώριστο τὴν μικρὴ Χρυσούλα, μιὰ πολὺ πεταχτὴ καὶ ἱμορφη γειτονοπούλα, ἡ ὁποία μὲ τὰ τραλλὰ τῆς παιγνίδια τοῦς ἔκαμε νὰ περνοῦν τόσο χαρούμενα τῆς ἡμέρας τῶν διακοπῶν. Καὶ ἦτο τόσο εὐθυμῆ, τόσο ὠραία ἡ ζωὴ των ἐκείνη ποὺ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι δὲν θὰ τελείωνε ποτέ.

Καὶ ὅμως! Πόσος εὐρήκε εὐτυχία στὸν κόσμο; Ποῦ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐνόμιζε καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι εὐρήκε γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία στὴν ζωὴ του; Ποῦ εἶνε ἡ εὐτυχία, ἂν μὴ σὲ μιὰς στιγμῆς μόνον χαρὰ;

••

Περάσαν τὰ παιδικὰ χρόνια καὶ μιὰ ἡμέρα φάνηκε στὸ Γεώργιο ποὺ ἡ Χρυσούλα εἶχεν ἀλλάξη. Τοῦ φάνηκε πὼς ἔφυγε τὸ γέλιο τῆς τὸ παιδικό, πὼς χάθηκε ἡ ἀφέλεια ποὺ τῆς εἶδα περισσότερο ἱμορφικὰ στὸ πρόσωπο καὶ χάρι στὰ παιγνίδια. Ζητοῦσε νὰ μαντεύσῃ τί συνέβαινε στὴν μικρὴ του φίλη, ποὺ ἠτοίκαίνο ποὺ τὴν ἔκαμε ν' ἀλλάξη. Καὶ δὲν εἶδεπε ὁ ὄμοιος ὅτι ὁ ἴδιος τὴν ἀλλάξε, καὶ στὸν ἑαυτὸν του ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τὴν αἰτία. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ καρδιά του σὲ κάθε στιγμή ποὺ ἀντίκριζε τὴν Χρυσούλα κτυποῦσε τόσο ἀλλόκοτα, τόσο δυνατὰ ὅταν νὰ ἤθελε νὰ ἔσχιση τὸ πονεμένο στήθος ποὺ τὴν εἶχε σκληρωμένη, καὶ νὰ φύγῃ μακριὰ ἐκεῖ ποὺ θὰ εὕρισκε τὴν εὐτυχία τῆς. Ζητοῦσε νὰ ἐλαφρύνῃ τὸν πόνον του

μὲ ξένες ἔννοιες καὶ ὁ πόνος του κάθε μέρα θέρμευε. Πόσον ἐγωιστὴς εἶναι ὁ ἄνθρωπος στὸν ἑρωτὰ του! Πόσον τὸν τυφλώνει ἡ ἀγάπη!

Ὁ Νίκος παρετήρησε τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Γεώργου καὶ σὺν πειρὸ σκεπτικὸς θέλησε νὰ τοῦ εἰπῇ μερικὲς συμβουλές. Ὁ Γεώργιος στὸν φίλο του ἀνήθηκε, ὅπως μπόρεσε τὴν ἀγάπη του, ἀλλὰ εἶταν βρέθηκε μόνος τότε ἔννοιωσε τὸ πάθος ποὺ φύλιαζε στὴν καρδιά του. Ἀγαποῦσε μὲ πάθος ἀγαποῦσε τραλλῶν μ' ἄλλην τὴν δύναμιν τῶν εἴκοσι χρόνιό του.

Μὰ τὸν πόνο τοῦ Γεώργου κανεὶς δὲν ἔννοιωθε οὔτε ὁ Νίκος, οὔτε ἡ Χρυσούλα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἀφελῆ νὰ σκορπίζη γέλια καὶ χαρὴς ἐκεῖ καὶ στοὺς δύο. Κι' αὐτὸ γεννοῦσε στὴν καρδιά τοῦ Γεώργου ζούλεια. Ζούλεια γιὰτὶ ἤθελε νὰ προτιμηθῇ. Ζούλεια τὸν Νίκο ποὺ ὡς χθὲς θεωροῦσε ἀδελφὸ του γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Χρυσούλας τὸν νόμιζε ἐχθρὸ του. Ἡ ζούλεια θέρμευε μέσα του. Τῆς νύκτες τοῦ γεννοῦσαν ἀγρία ὄνειρα καὶ τοῦ μαύριζε τῆς ἡμέρες.

Δύστυχε, πληγωμένε ἀπ' τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ζούλεια, ποτέ σου δὲν θὰ γνωρίσῃς τὴν χαρὰ.

••

Ἦτο μιὰ καλοκαιρινὴ Κυριακὴ κ' οἱ δύο φίλοι μὲ τὴν Χρυσούλα ἀνέβηκαν πολὺ πρῶτ' στὸ λόφο τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν ὀμορφὴ θέα. Ὅλη ἡ φύσις γύρω των ἔχαιρε. Τὰ πουλιὰ μὲ τὸ γλυγὺ καλὰθῆμά των ἱσταίναν τὸν πρῶτον χαιρετισμὸ τους στὸν μεγάλο βασιλῆα τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ λουλουδιοῦ ποὺ ἔσαν σκορπισμένα γύρω των προξανοῦσαν μιὰ ξωντανὴ χαρὰ στοὺς τρεῖς φίλους. Ὁ Γεώργιος χαίρουταν διπλά, γιὰτὶ χθὲς τὴν ὄραμ ποὺ ἀποχωρίζονταν εἶχε πάρῃ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Χρυσούλας. Καὶ γιὰτὶ

ἔχι; Μήπως δὲν τοῦ ἀρκοῦσαν τὰ λόγια τῆς Χρυσούλας; Καὶ τοῦ εἶπεν ἀκόμη, ἂν κάποτε γελᾷ πειρὸ δυνατὰ μὲ τὸν Νίκο ἢ ἂν δέχεται μὲ εὐχαρίστησι ὅτι τῆς προσφέρει, αὐτὸ εἶνε ἀπὸ εὐγένειαν μόνον. Καὶ ὅμως εἶχε πάντα μέσα του μιὰ κρυφὴ λύπη. Ἐνα φόβο μὴ ἡ Χρυσούλα δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ὅπως αὐτὸς ἤθελεν. Ἐλυωνε στὴν σκέψι ὅτι μποροῦσε νὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν Νίκο. Τὴν εἶδεπε πάντα βασιλῆ κοντὰ του, καὶ παρ' ὄλην τὴν ἀγάπην του δὲν κατορθώσεν οὔτε ἕνα φιλὶ ἀκόμη νὰ τῆς πάρῃ.

Γι' αὐτὸ εἶταν ὁ Νίκος μὲ τόσο χαρὰ ἔτραξε νὰ δώσῃ ἕνα τριαντάφυλλο τῆν Χρυσούλα, ὁ Γεώργιος σὲ μιὰ στιγμή ἔχασε τὴν παιδρότητά του. Διὰ μιὰς τὸ χαριωπὸ πρόσωπόν του ἐσκουθρώπασε μὲ μιὰ βαρειά μελαγχολία, κι' ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ποὺ βγήκε ἀπὸ πληγωμένον του στήθος φανέρωσε τὸ μεγάλο πόνο ποὺ ἄθελα τοῦ προξένησαν. Ἀπεμακρόνη ὁ Νίκος μὲ μιάν πρόφασιν, διότι δὲν ἤθελε ἡ παρουσία του νὰ γίνῃ αἰτία ὥστε τὸ μάρτυριον τοῦ Γεώργου;

Πόσον ἐπιθρομοῦσεν ἡ Χρυσούλα νὰ μείνουν μόνοι. Πῆρε τὰ χέρια τοῦ Γεώργου στὰ δικά της, τὸν κούταζε βαθεῖα πολὺ βαθεῖα ὅταν νὰ ἤθελε νὰ διῃ τὸν πόνον του μέσα, καὶ μὲ μιὰ γλυκειὰ φωνὴ νῆ ποὺ νόμιζες ποὺ ἔδχαιναν ἀπὸ στόμα νεράιδας — «Γεώργιο μου, εἶπε, γιὰτὶ μελαγχόλησες; πῆς μου τί ἔχεις;» — Δύο δάκρυα χύθησαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Γεώργου καὶ ὅμως ἔφθασαν νὰ μαρτυρήσουν τὸν πόνο του, καὶ συγχρόνως νὰ τὸν καταπραῖνουν. Κάθησε ἐπάνω στὴν προσινάδα καὶ ἀφοῦ πῆρε τὸ ὠραῖο κεφαλάκι τῆς Χρυσούλας μέσα στὰ χέρια του, ὡς γιὰ ἀρκυτὴ ὄρα ἐχάιδεσε μὲ τὰ μάτια του τὸ ἀγγελομόρφο πρόσωπάκι τῆς καὶ μὲ τὰ χέρια του τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς ἀρχισε στὸν γνωστὸ ἰδιόρρυθμο τόνο ποὺ ἔξευρε νὰ τραγουδῇ τὸ ἀγαπημένον του τραγοῦδι.

— «Κανεὶς νὰ μὴ σὲ ἔτριζε
Νὰ ζῆς μαζὺ μου ἀγνωστῆ
Κανεὶς νὰ μὴ σὲ εἶδῃ
Σὲ ἀγνωστὸ λημέρι.

Τὸ ὄραμ τῆς Χρυσούλας ἔννοιωσε μιὰ γλυκειὰ φρεσκάσι στὰ ὄμορφα λόγια του, χύθηκε ποὺ πολὺ μέσα στὴν ἀγκαλιά του, δὲν πρόφθασεν ὅμως νὰ τοῦ μιλήσῃ κι' ὁ Γεώργιος ξανάρχισε:

— «Καὶ τότε πῆρε ὄμορφα
ὄμορφα ἀγάπη δάκρυα
Σὲ εὐτυχισμένη
Καὶ ἔχι μελαγχολία»

Πληγώθηκε ή αγάπη της Χρυσούλας σ' αυτά τὰ λόγια και με μιά δύναμι ασυνήθιστη ξέφυγε από την άγκαλιά του Γιώργου. Στάθηκε αντίκρυ του και μ' ένα βλέμμα γεμάτο αγάπη, μ' ένα βλέμμα που είχε κάτι τὸ άγριο και ώρατο, τὸν κύτταξε βαθειά με πολὺ βαθειά, σαν νάθελε νὰ τὸν μαλλώση για τὴν προσβολή του. Μὰ δὲν βάσταξε πολὺ ὁ θυμὸς της, γιατί σὲ λίγο πάλι ἔπεσε στὴν άγκαλιά του. Καί με άφωσίωσι αιώνιας αγάπης, σὲ μιά μεγάλη στιγμῆς γεμάτη πάθους και λαχτάρα, ἔκλινε τὸ γλυκό της πρόσωπο, σωριάσθηκε και κοντά του, πολὺ πολὺ κοντά και τοῦ εἶπε :

— «Γιώργο μου εἶμαι δική σου».

Δὲν άπετελείωσε τὰ λόγια της γιατί τὸ στόμα του Γιώργου εἶχε ένωθῆ με τὸ δικό της σὲνα γλυκό και παρατεταμένο φίλημα.

Τὸ φίλημα της πρώτης παντοτεινῆς αγάπης των.

Γ. ΒΟΥΓΑΓΑΡΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Χωρίς κορσέ.

Ίδου και γυναῖκες αἱ ὁποῖαι θεωροῦν ἑαυτὰς προσβεβλημένας όταν άκούουν νὰ τὰς συκοφαντοῦν ὅτι φοροῦν κορσέν. Ἡ μὲς Ζάν Γούντ, Ἄγγλις ἠθοποιὸς ἐκ τῶν ὠραιότερων, κατήγγειλε μίαν ἔφημερίδα ἥτις, δημοσιεύουσα τὴν άγγελίαν μεγάλου τινὸς ἐργαστασίου κορσέδων, ἠθέλησε, πρὸς μεγαλειτέραν ρεκλάμαν νὰ δημοσιύση τὴν γνώμην και της διασήμου καθ' ὄλον τὸ Λονδίνον διὰ τὴν κομψότητα τοῦ σώματός της, τὴν καλλονὴν της και τὴν καλαισθησίαν της Ζάν Γούντ. Οὕτω ἐδημοσίευσε τὴν φωτογραφίαν της Σάν φέρουσαν κορσέν και κάτωθεν λέξεις κολακευτικὰς διὰ τὴν ρεκλαμαριζομένην μάρκαν τοῦ κορσέ :

— « Εἰς αὐτὸν ἀφείλω τὴν κομψότητά μου». Ἡ μὲς Ζάν ἠγειρεν άμέσως άγωγὴν... ἐπὶ δυσφημῆσει. Ζητεῖ 2,000 στερλίνας πρῶτον διὰ τὴν συκοφαντίαν ὅτι φορεῖ κορσέν : και δεύτερον διότι θέτουν εἰς τὰ χεῖλη της λέξεις, τὰς ὁποῖας οὐδέποτε ἔπρόφερον. Ὁ διαφημιζόμενος οἶκος ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ μέχρις ὀβολοῦ τὴν ζητηθεῖσαν ἀποζημίωσιν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΣΤΟ
ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὴν αγάπῃσιν και τὴν ἐλάτρευσιν νομίζοντας πὼς δὲν ἦταν ὅπως ἡ ἄλλες... μὰ γελάσθηκα.
(En Exil) G. Rodembach

Διαφορετικὸ ἀπόψε εἶδα τὸ χλωμό φεγγάρι. Εἶχεν ἀνέβῃ ψῆλά πάλιν στὸν οὐρανὸ. Ἀνάμεσα σὲ ἀμέτρητα ἄστρα που λαμποκοποῦσαν τριγύρω σαν διαμάντια ριχμένα σκόρπια στὸν οὐρανὸ για νὰ κοσμήσουν τὸ μαγευτικὸ μεγαλεῖον της νύχτας. Ἦταν κι' ὁ οὐρανὸς βαθυγάλανος βαθὺς στὸ χρῶμα, βαθὺς και στὸ μυστήριο που σ' ἔριχνε σαν τὸν ἔβλεπες ἔτσι στὸ θεῖον μεγαλεῖον που τὸν εἶδαν ὅλα. Ὅπως πάντα τὸ εἶδα χλωμιάρικο, παραπονιάρικο. Στὴν ἐπιφάνεια της γαλήνιας θάλασσας ἡ ἀχτίδες του γλυστροῦσαν. Μὰ, ὄχι, ἀπόψε τὸ εἶδα ἀλλοιώτικο.

* * *

Ίσως νὰ με φάνηκε γλυκό φεγγάρι ἀπόψε πὼς εἶσαι διαφορετικὸ. Μὰ γιατί ῥίχνεις τὴς ἀχτίδες σου με τόσο μυστήριο στὴν καρδιά μου. Γιατί ἡ ἀχτίδες σου, ἡ δῖψις σου ἔχουν διαφορετικὴ ἐπίδρασι ἀπὸ πάντα; Γιατί με τόσην δύναμι φωτίζεις; Και σάνα θέλεις νὰ φωτίσης μυστικὸ στὰ κατάβαθα κρυμμένο. Θέλεις νὰ φωτίσης τὸν ὀλοσκοτεινο τάφο που κρύβει μυστικὸ σου ἄγνωστο. Θὰ μάθης τὸν πόνο. Θὰ βρῆς τὸ μυστικὸ στὰ βάθη τοῦ τάφου, ἀφοῦ με τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀποψινοῦ σου μεγαλείου ξεσηκώσης τὴν βαρειά πλάκα και με τὸ γερὸ φῶς σου ἀπόψε για μένα - φωτίσεις. Μὰ ὕστερα θὰ διῆς τὸν τραγουδιστὴ σου κουρελιασμένο...

* * *

Ρίξε τὴς ἀχτίδες σου φώτισε τὴν καρδιά και θὰ βρῆς τὸ μυστικὸ τὸ ὀλόπικρο. Βλέπεις αὐτὰ που φωτίζεις; Εἶσαι ἀτάραχος, εἶ; Τὰ εἶδες πολλές φορές κι' ἄλλου; Εἶνε της πρώτης αγάπης ἡ λαχτάρες, οἱ παλμοί, τὰ μικρὰ βάσανα, τὰ τρελλὰ λό-

για και φιλιὰ. Μὰ βλέπεις, αὐτὰ ἔχουν κάτι ἰδιαίτερο, που τὰ ένώνει. Τὰ πλέκει ἡ ἀλήθεια ξεχωριστὴ εὐγενικὴ λεπτότητα

— Ρίξε ἀχτίδες, πειὸ βαθειά, μαγευτικὸ φεγγάρι. Τώρα βλέπεις, συναντήσεις σὲ μαγευμένους τόπους, μυρωμένα γράμματα γεμάτα μ' αγάπης τρελλούτσικα λογάκια, ὄρκους, ἀτέλειωτες ὑποσχέσεις δάκρυα εὐτυχίας χαρᾶς, κι' εὐγνωμοσύνης σ' Ἐκείνον τὸν Εὐσπλαχνικώτατον που προστατεύει τοὺς μ' εὐγενικὲς καρδιὲς ἀπροστατεύτους. Εὐτυχία στολισμένη με μυρωδάτα λουλούδια που φαγερώνουν ἐλπίδες, ἀληθινὴ αγάπη, άφωσίωσι, μελαγχολία, χαρά, πίκρα, παράπονο. Ὅλα πλεγμένα γερά, ἀχώριστα.

— Φώτισε γερά, καλὸ φεγγάρι, τώρα. Ρίξε δυνατὰ τὴς ἀχτίδες σου. Μὰ, μὴν τρομάξεις, μὴ χλωμιάζεις περισσότερον ἀπὸ πάντα — ἄλλος για σένα χλωμιάζει τρέμει, πονεῖ, μαραίνεται, — Ὅλα, μαγευμένο ἄστρο μου, χάθησαν. Τὴν βλέπεις τὴν ἴδια; Εἶχασε ὅλα τὰ περασμένα. Ἡ φλόγα της καρδιάς της ἔσδωσε γι' αὐτὸν και τὴν φλόγα της δικῆς του καρδιάς δὲν μπορεί νὰ της τὴν μεταδώσῃ. Διὲς τὴν πὼς τὸν τυραννεῖ, για νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν άγκαλιά του, που τὴν φαίνεται κρύα πειὰ. Διὲς ἐκείνον, πὼς γοναπιστὸς ἐμπρὸς στὰ πόδια της προσπαθεῖ νὰ τὴν κρατήσῃ και κλαίοντας τὴν παρακαλεῖ νὰ μείνῃ κοντά του, νὰ τοῦ χαρίσῃ τὰ χάδια της ἔστω και ψεύτικα. Διὲς πὼς προσπαθεῖ νὰ χαιδέψῃ για μιά ἀκόμη φορά (τελευταία), τὰ μαλλάκια της τὰ μετὰξινα. Προσπαθεῖ νὰ της ἀρπάξῃ ἕνα τελευταῖο φιλὶ και τοῦ ἀρνεῖται. Ἐνῶ ἄλλοτε τοῦ χάριζε κάτ' ἀπ' της τριανταφυλλιὲς φιλιὰ τόσα, ὅσα και ἄστρα τριγύρω σου. Ἀσπλαχνη, ἀγέρωχα ὑπερήφανη, χαδιάρικα μὰ ψεύτρα, φεύγει γρήγορα για νὰ ριχθῇ σ' ἄλλου άγκαλιά και νὰ ξανακάμῃ τὰ ἴδια που χόρτασε μ' αὐτόν. Εἶνε ἡ γυναῖκα ἐκείνη που χαιρεται τὴν μεγάλη ζωὴ γελῶντας καρδιὲς με ψεύτικα λόγια, χάδια, φιλιὰ, Ἐκείνη που ἀγαπήθηκε ἀληθινά, παράφορα χωρὶς ν' ἀγαπήσῃ. Ἐκείνη που ὑποκρίνεται τὴν αγάπη για νὰ ποικίλῃ τὴν ζωὴ της.

— Ρίξε πειὰ της τελευταῖες σου ἀχτίδες στὰ κατάβαθα της καρδιάς και διὲς ἐκείνον τώρα. Πὼς ἔμεινε μισοσκιωμένος ἀπατημένος, πληρωμένος στὴν ἀμέτρητη αγάπη των με ψευτιὰ, φτωχὸς στὴν χαρὰ

καὶ τὴν εὐτυχία πλούσιος στὴν λύπη καὶ τὸν πόνο.

* * *

Ἐμαθες τώρα τὸ μυστικὸ τὸ εὐλόπικρο, τρελλὸ φεγγάρι, μὰ νὰ τὸ κλέψης γιὰ πάντα, νὰ τὸ σβύσῃς δὲν μπορεῖς. Δὲν σὲ τὸ λέγει μόνον ὁ τραγουδιστὴς ὁ ἀσημαντός, τὸ εἶπαν πολλοὶ ἀκόμη τῆς ἀγάπης σκωτωμένοι. Τὸ μυστικὸ τῆς ἀγάπης ποτὲ δὲν σβύνεται, αἰώνια μένει κρυμμένο στὰ βάθη τῆς καρδιάς. Μπορεῖ νὰ μὴ μείνῃ μυστικὸ, μὰ θὰ γίνῃ πόνος πικρότερος καὶ παντοτεινός. Χαράζεται περὶ βαθειὰ στὴν καρδιὰ ἀπ' ὅτι ἓνα εὐλόγλυκο δνεῖρο ποῦ βλέπουμε σὲ καλὴ νυκτιὰ καὶ γιὰ πολλὸν χρόνον δὲν ξεχνοῦμε. Γι' αὐτὸ μένει ἀσβυστός.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

ΠΑΝΔΡΕΙΕΣ

Ο ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ ΓΑΜΒΡΟΣ

Μιά φορά, καὶ ἓνα καιρὸ, ἦταν σ' ἓνα χωριὸ κάποιος φυλάγογυρος ἄμα τίφυλάγογυρος. Ἄς τὸν ποῦμε γέρο Χούφτα. Στὸ χωριὸ ἔλοι τὸν ζεύραν μὲ τὸ ὄνομα ὁ τσιγκιανίς.

Εἶχε λοιπὸν ὁ Χούφτας μιὰ μοναχοκόρη, μιὰ νεστημοῦλα 18 χρονῶν. Ἄλλος πατέρας θὰ φρόνιζε νὰ τὸ ἀποκαταστήσῃ, ἀλλ' αὐτὸς ποῦ; Προῖκα δὲν ἴδινε πεντάρα τσακιστή. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ κόρη ἢ καυμένη ἦταν ὑποχρεωμένη μοναχὴ νὰ εὔρῃ τὸν ἄνδρα τῆς. Καὶ ζεύρετε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε ζευτέρια τὰ κορίτσια. Καὶ τὸν ἤδρε, ἓνα καλὸ καὶ τίμιο παλληκάρι, ἀλλὰ ἔλα ποῦ ἤθελε καὶ τίποτα ψηλά. Συμβουλίου γανομένου μεταξὺ μητρὸς (γιατὶ αὐτὴ ἐπῆρε τὸ μέρος τῆς θυγατρὸς τῆς), τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ καὶ τῆς ὑποψηφίας ἀπεφασίσθη νὰ σταλτοῦν τὸν ἐξάδελφον τοῦ γαμβροῦ τὸν Μιμη, ἓνα μάγκα πρώτης τάξιως καὶ νὰ ζητήσῃ ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ ἐπισήμως τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Ἐξ ἄλλου δὲ ἡ μαμὰ νὰ φροντίσῃ, ὅπως πείσῃ τὸν πατέρα νὰ προκίσει τὸ μονάκριβο κορίτσι. Καὶ καλὰ

ἐπαιξε τὸ μέρος τῆς κατορθώσασα διὰ δύο φιλιῶν (ἄχ αὐτὲς ἢ γυναῖκες) νὰ πάρῃ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ δώσῃ προῖκα τὸ μυθῶδες ποσὸν τῶν 200 λιρῶν. Ἄγαποῦνται Χούφτα τὰ παιδιὰ. Παρὰ νὰ τὸ διαῦμε νεκρὸ ἀπὸ τὸν καθμὸ του, τὸν εἶπε μὲ ὄφρος τραγικόν. Ὁ Χούφτας ἐδάκρυσε.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ παρουσιάζεται ὁ Μιμῆς. Ἀφοῦ τοῦ εἶπε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του, ἐφόλαξε τὴν ἀπάντησιν. Τὸν κυττάζει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὁ Χούφτας (σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Μιμῆς ἦταν *à quatre épingles*) σκέπτεται κομμάτι καὶ κατόπιν τοῦ λέγει: — Ἄκουσε νὰ σὲ πῶ. Ἄνδρα δὲν θέλει ἢ κόρη μου.

— Ἐκπρὸ τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μιμῆς, χωρὶς νὰ καταλάβῃ.

— Λοιπὸν νὰ σὲ δώσω μόνον 100 λίρες δὲν τὴν πέρνεις σὺ; Νὰ γλυτώσω, τοῦλάχιστον ἄλλες 100;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Ἄφησα τὴν θανθουλὴν
γιὰ τὴν μακροφρεϊδίτσα
κι' εἶται ἀπὸ τὴν Χάρυβδι
μέσ' στὴ Σκύλα πηδήσα.

Κ. ΚΑΖΕΠΗΣ

Ταιριασμένα

Ὅλοι τοὺς λέν' ἀντρόγυνο
γιατὶ γενῆκαν γνώριμοι
ἐκείνη μὲ βαλάντιο
καὶ κεῖνος μὲ τὴν ὄριμη.

Σ' ἓνα παπᾶ

Ἐπειδὴ μὲ τὸ νερὸ
μόνο μοροῦδια βάπτισες
σοῦ πῆραν στὰ νερά τους
ἢ δυὸ καντυλανάφτισες.

Τῆς ζωῆς

Ξεφεύγ' ὁ τρελλοέρωτας
καὶ τοὺς ἀπαρηγόρητους
δεμένους πρὸ σφιχτὰ κρατᾶ
ὁ βλάκας ποῦν' ἀγόρι τους.

Σ' ἓνα κομογλύφω

Πολλὰ παιδιὰ τὰ χορήματα
γεννήσανε σὰν τ' ἄ κρυβες
γι' αὐτὸ τὰ κληρονόμησαν
ἢ δούλες ἢ μονάκριβες

Κ. Α. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΣΤΙΣ ΚΟΚΟΤΕΣ

Ἡ καρδίε σας μοιάζουν βρύση
ποῦ τὴν ἔχτισαν ἐπίτηδες
τὸ δροσόνερο νὰ τρέχῃ
μοναχὰ σιτοῦς νεροχύτιδες.

Κ. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΠΡΟΞΕΝΕΙΕΣ

Ημικαλῶν

Ἄπὸ τότε κ' ὅποτε θὰ γίνῃ
σωατὸς φανταίης τοῦ Πίραν.

Ἡ μαμὰ στὴν προξενήτρα.— Δὲς πῶς εἶνε πλεῖσιαι καὶ ἔμορφος, μὰ νὰ τὸ σκεπθῶ γιατί ἡ κόρη εἶνε πολὺ εὐαίσθητη στὴν καρδιὰ καὶ θέλει ποιητὴ γιὰ καλλιτέχνη.

Ἡ προξενήτρα (μὲ εἰρωνία).— Μὰ βέβαια τῆς περὶ πει καλλιτέχνης γιὰ ποιητὴς τῆς κόρης, μὲ τόση ἔμορφιά, μὰ ἔρχεται νὰ τὴν πείσειται μικροῦτερον ποῦ θὰ ἦταν περὶ ἔμορφη. Τῆρα, μαρεῖδ γαμβρὸς νὰ πάρῃ τὴν μάττα γιὰ κόρη καὶ τὴν κόρη γιὰ μάττα.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΙΝΔΙΚΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΕΞΗΛΑΝΤΗΡΙΟΝ ΛΟΥΤΡΟΝ

Τὸν φαρδὺ δρόμο τῶν κορτσουτ τῶν ἱερῶν δενδριῶν τῶν πιστῶν, περνοῦν μὲ βῆμα ἄργον ἢ ἀσπροντυμένες γυναῖκες, ποῦ πηγαίνουν στὴν «γκοχουράμς» τὴν πελώρια χαβουζα τοῦ καθαρίσματος τῶν ματιῶν

Καὶ μπαίνουν στὴν μεγάλην σάλλα τοῦ προπυλαίου τὴν στολισμένη μὲ ἄγριες φάτσες θεῶν ἀποκρουστικῶν τῶν Βραχμανικῶν παλατιῶν γονατιστὲς ἕως ἑκατὸ γυναῖκες ἀκούουν τὴν σιγανὴ προσευχή, ποῦ βγάζει ἀπὸ τὸ πλατύχειλό του στόμα ὁ Βραχμᾶνος καὶ ποῦ τὴν ἀντιλαλεῖ ἡ ἡχώ τῆς μαρμαρίνης αὐλῆς.

Θεὲ τοῦ Ἡλίου! Κατακτητὰ μεγάλε, Σένα ποῦ τὸ μάτι σου εἶναι ὁ οὐρανὸς ἄφισε γιὰ λίγο τὰ χάρδια τῶν γυναικῶν σου καὶ γῦρε γιὰ μιὰ στιγμή σ' αὐτὲς τῆς ὑπάρξεις ποῦ καρτεροῦν τὴν βοήθειά σου· ποῦ προσμένουν τὰ κορμιά τους τὸ πλύσιμο Βράχμα καὶ σεῖς Βεσχνου καὶ Σιβᾶ! . .

Βράχμα ποῦ κάθε σου ματιὲς εἶνε χίλιοι ἥλιοι, Βεσχνου ποῦ ἡ ἀνάσσα σου κάμνει τὸ Γκουαρισανγκάρ νὰ τρέμει σὰν φύλλο δένδρου καὶ σὺ Σιβᾶ ποῦ ἡ φωνή σου βάζει κάτω χιλιάδες κερανοῦς, ρίψετε μιὰ ματιὰ καὶ σ' αὐτὰ τὰ σκουπίδια ποῦ βάζουν ἐμὲ τὸν σκούληκα τὸν ταπεινὸ τὸν σιλάβο σου, ποῦ πῆρα τὸ προνόμιο ἀπ' τὸ μεγάλο τὸν Τζελαντωρέκ καὶ ποῦ τὸ γένος μου κρατᾶει ἀπ' τοὺς Κχατριᾶς καὶ γι' αὐτὸ μεσιτεύω γι' αὐτὲς. Σὲ λίγο τὸ λουτρό θὰ τὸν κάμουν ἑξηλάντηριο Μπράχμα ποῦ ἡ ψυχὴ σου ἡ μεγάλη εἶνε σὲ τρεῖς θεοὺς Βράχμα, Βεσχνου καὶ Σιβᾶ τριάδα θεϊκὴ καὶ σεῖς τέσσερες γνοὶ τοῦ Βράχμα ποῦ κάματε τῆς μεγάλης μας οἰκογένειας, λυπηθῆτε αὐτὲς τῆς ψυχῆς καὶ ἀναγαλλίαστε μὲ τὴν προστασίαν σας τῆς λερωμένες τωνψυχῆς, ᾧ ναί! Καθαρίσετέ τας

Καὶ ἡ προσευχὴ τελειώνει. Ἄλλος Βραχμᾶνος λιγνός-λιγνός μὲ τὸ πολύμαλλο κεφάλι του καὶ τὸ μακρὸν του κορμί σὰν χορμαδιὰ σκεπάζεται μὲ τὸν μελιτσανί

μανδύα του ἀνεβαίνει στὸ Χαλκέμπ τὸν ὑψηλὸ ἄμβωνα, ὅπου σιγανὰ συνεχίζει τὴν προσευχὴ του σὰν ψαλμωδία μακρυνὴ ποῦ μόλις μαντεύεται . . . ἐκεῖ κάτω ἡ γυναῖκες βουβὲς καὶ σὰν ἀποβλακωμένες ξεντύνονται καὶ γυμνὲς ξαπλώνονται στῆς ψάθες ποῦναι στρωμένες στὰ μάρμαρα, ξαπλώνονται πρηνεῖς μὲ τὰ χέρια σταυρομένα στὸ πρόσωπο γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ἐπειτα ἀλήφουν τὸ κορμί τους μὲ γάλα ἰνδικοῦ καρυδιοῦ βάζουν στὸ λαιμό τους τὸ ἱερὸ κομβολοῖ, γαλάζιο ἂν εἶνε παρθένες, κόκκινο ἂν εἶνε μητέρες καὶ κίτρινο ἂν εἶνε χῆρες καὶ σὲ μακρὰ σειρὰ γυναικείων κορμιῶν γυμνῶν μόνον μὲ τὴν λεπτὴ ἐνδυμασία τοῦ λουτροῦ τὴν καμωμένη ἀπὸ μεταξι τῆς Λαχώρας περνᾶ ἔμπρὸς ἀπὸ τὸν Βραχμᾶνο, καὶ τῆς βάζει τὸν ἱερὸ στέφανο τῶν μορικών (ὄχουμά) λουλουδιῶν ποῦ βγάζουν τὸ χασίς.

Τὸ βλέμα τοῦ ἱεροφάντη εἶνε ψυχρὸ ἔμπρὸς στὰ κορμιά ποῦ διαβαίνουν κάτω ἀπὸ τὸ Χαλκέμπ. . . Κορμιά κοριτσιῶν μικρῶν, κορμιά γυναικεία τέλεια, μισόροδα, ἄσπρα ἢ κρέμ, ποῦ διαφαίνονται ἡ γαλάζιες γραμμὲς τῶν φλεβῶν, ἡ μαῦρα μὲ μελανὲς φλέβες φρουσκωμένες, μὲ τὰ ρυτηδωμένα στεγνὰ μάγουλα, τὰ τσιμπλιάρικα μάτια.

Ἡ γραμμὴ τελειώνει. . .

Τὸ νερὸ σουρώνεται σὲ κίχλους στενοὺς ποῦ ὀλοένα φαρδαίνουν καὶ ἀπαλὰ-ἀπαλὰ σπάνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον σὰν σαπουνόφουσκες.

Καὶ ἡ γυναῖκες τραγουδοῦν ἕνα σιγανὸ μούρε. Οἱ ἦχοι ποῦ κτυποῦν στὰ μουράγια, ποῦ σὰν μεγάλα αὐτιά ἀκούουν καὶ ἀντανακλοῦν τὸ τραγοῦδι. . .

Στῆς τέσσερες κόχες τῆς δεξαμενῆς ἀπὸ τέσσερα ἑλεφαντένια βάζα καίονται μυρωδικὰ, καὶ ἀναβαίνει γοργὰ σὲ ὑπόξανθες τολύπες ὁ ἀρωματισμένος καπνὸς ποῦ γεμίζει τὸ κεφάλι μὲ ἕνα πόνον γλυκὸ, μ' ἕνα σφιξιμο πόνου σὰν ἐκεῖνα ποῦ σὲ δίνει δυνατὸ ἀγκάλιασμα σὲ στιγμή ἡδονῆς. . .

Τὸ ἀραχνοσφραντο τουλιπάνι τὸ τσερίφτς σκεπάζει τώρα τῆς τρεμουλιασμένες σάρκες τῶν γυμνῶν γυναικῶν, ποῦ ἀναβαίνουν τὰ τρία σκαλιὰ τῆς δεξαμενῆς.

Πέλματα παχειὰ, μικρά, ἡ μύτες μόνον δακτύλων τῶν ποδαριῶν ἀφίνουν βρεμμένα τὰ σημάδια τους στὸ γυαλιστερὸ μάρμαρο, καὶ τὰ ἴχνη αὐτὰ σὲ ὀδηγοῦν στῆς

καμπίνες ποῦ εἶνε στὸ βάθος ἀμφιθεατρικὰ στημένες. . .

Ἐκεῖ ἡ γυναῖκες ντύνονται. . .

Στὰ πρόσωπά τους λάμπει ἡ χαρὰ, ἡ φουσιογνωμίες τους εἶναι ἀναγεννημένες ἀπ' τὸ λουτρό, ἀπὸ τὴν πεποίθησιν ποῦ δὲν βγάλαν μόνον τὴν βρώμα τοῦ κορμιοῦ μὰ καὶ τῆς ψυχῆς (τοῦ κομματιοῦ τοῦ, ἡλίου ποῦ τῆς ἔδωκε ὁ Βράχμας) . . τὴν βρώμα.

Ἡ παιδοῦλες ἢ παρθένες ἀνύπανδρες ἀκόμα κρύβουν τὰ στεφάνια των γιὰ δῶρο στὸν καλὸ τους, ἡ γυναῖκες καὶ ἡ γρηὲς ρίχνουν τὰ ἀμέτρητα πέταλα τῶν μαύρων (ὄχουμά), νὰ καοῦν εἰς τὰ τέσσερα βάζα τῶν ἀρωμάτων τὰ ἑλεφάντινα

Καὶ σὰν φεύγουν ρίχνουν σπόρους ἡλίου (κί' αὐτοὶ λουλουδιῶν ἱερῶν) στὰ παγώνια τοῦ κήπου μὲ τὰ κορτσουτ ποῦ τριγυροῦν μὲ τὴν ὑπερήφανή τους περπατησιὰ στὰ χαλικοσπαρμένα δρομάκια.

Τὰ παγώνια αὐτὰ ἔχουν καθ' ἕνα μέσα του μιὰ ψυχὴ ποῦ ἔρχεται ἐκεῖ γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν κόσμον καὶ νὰ κριταῖξη, ἂν οἱ συγγενεῖς ποῦ ἄφισε στὴν γῆν εἶνε θεοφοβούμενοι. . .

ΘΑΝΟΣ ΑΜΟΡΗΣ.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΕΔΙΒΙΑΛ

Entrez au Paradis
Messieurs et Mesdemoiselles

Charles Diehl de l'Institut

ΤΟ ΑΣΤΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μεταξύ τῶν μεγάλων πόλεων τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου ἢ Θεσσαλονίκη εἶναι σχεδὸν ὅσον καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις περιώνυμος. Κατὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία ἐξετείνεται ἀπὸ τοῦ Βοσπόρου μέχρι τῆς Ἀδριατικῆς καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου μέχρι τοῦ Δουνάβειος ἡ Θεσσαλονίκη ἦτο ἐν Εὐρώπῃ ὡς δευτέρα πρωτεύουσα τῆς μοναρχίας. Ἰσχυρῶς ὄχυρωμένη, περιεζωσμένη μὲ τείχη ἀπροσπλάστα τῶν ὁποίων αἱ γραμμαὶ καὶ σήμερον εἰσὶ διαγράφονται ἐπιχαρίτως ἐπὶ τῶν τῶν κλιτίων τῶν δεσποζόντων τῆς πόλεως λόφων. Ἦτο πόλις ἀνθηρὰ ἐμπορίου, τὴν ὅποιαν, ἡ θαυμασία θέσις τῆς παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν μεγάλων μακεδονικῶν ποταμῶν καὶ εἰς τὸ τέμα τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς διασχίζουσας τὴν χερσονήσον διαμπερὲς ἐπροικοδότησε μὲ πλούτη ἀνυπολόγιστα. Αἱ ἐμποροπανηγύρεις τῆς, ὅπου καθ' ἕκαστον ἔτος συνηγνῶντο Ἕλληνας καὶ Σλαῦοι, Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀσιαῖται, ἦσαν περιλάλητοι καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν καὶ σήμερον δὲ πολυάριθμοι ἐκκλησίαι, κοιμητοτεχνήματα τῆς βυζαντινῆς τέχνης μάρτυροὺσι περὶ τῆς ἀρχαίας λαμπρότητος τῆς πόλεως. Ἄλλὰ πρὸ παντὸς ἡ Θεσσαλονίκη ἦτο μία μεγάλη θρησκευτικὴ πόλις, ἦτο τὸ ἀστὺ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

* *

Ὅπως ἡ Βενετία ἔχει τὸν Ἅγιον Μάρκον τῆς, οὕτω καὶ ἡ Θεσσαλονίκη εἶχε τὸν πολιοῦχόν τῆς προστάτην καὶ πάτρονα τῆς πόλεως, τὸν ὅποιον μία εἰδικὴ ἀπόφασις τῆς προνοίας ἔταξεν εἰς φύλαξίν τῆς. Κατὰ τοὺς ἀπομακρυσμένους τούτους χρόνους τοὺς παραδόξως τεταραγμένους, καθ' ἃς βάρβαροι πάσης φυλῆς ἐπλημμύρουν τὴν Μακεδονίαν, καθ' ἃς ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν τειχῶν τῶν οἱ Θεσσαλονικεῖς περίτρομοι προσέβλεπον τὰς ἀναριθμήτους τῶν ἐπιδρομίων πληθῆας, τὰς καλυπτούσας τὴν γῆν καὶ ἐξαντλούσας τοὺς ποταμοὺς, καθ'

ἃς ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἀπειλὴν τῶν ἐκπλήξεων ὁ βίος καθίστατο διηνεκὴς ἀγωνία, ἦτο μία ἰσχυρὰ ἀνακούφισις τὸ νὰ αἰσθάνεται τις ὑπερθὲν τοῦ τὴν προστάτιδα χεῖρα ἀκατανικήτου πολεμιστοῦ οἷος ἦτο ὁ Ἅγιος Δημήτριος. Ὅποτε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ του τῇ ἀμειρωμένη εἰς τὴν δόξαν του, οἱ πιστοὶ προσητένιζον ἐν τινι τῶν πτερυγῶν τῆς, τὸ ὑψηλὸν παρεκκλήσιον τὸ περιβεβλημένον μὲ πλάκας ἐξ ἀργύρου καὶ ἐστεμμένον μὲ θόλον ἀργυροῦν, παρεκλήσιον τὸ ὅποιον κατὰ τὴν εὐσεβῆ παράδοσιν ἐθεωρεῖτο ἡ ἐπίγειος κατοικία τοῦ ἁγίου, ὅλοι ἀνεκτικῶν τὸ θάρρος των γνωρίζοντες καλῶς ὅτι εἰς ἕκαστην ἀπειλὴν, εἰς ἕκαστον κίνδυνον, ὁ μέγας Δημήτριος θὰ ἐξήρχετο τοῦ οἴκου διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς κινδύνους, διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ σῶσῃ τὴν πόλιν.

Ἀπὸ τὸ ἐξαφανισθὲν τοῦτο παρελθὸν περιήλθε μέχρις ἡμῶν ἐν περίεργον μικρὸν βιβλίον γραφὴν κατὰ τὸν ἑβδομον αἰῶνα ἐν αὐτῇ τῇ Θεσσαλονίκη, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Οὐδὲν δεικνύει κάλλιον αὐτοῦ τὸ θαυματουργὸν πρόσωπον, τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἅγιον παρὰ τῆς λαϊκῆς πίστεως, τὴν ἐμπιστοσύνην ἣν πάντες ἀνέθετον εἰς αὐτὸν ὡς καὶ τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ θαυμασίου ἐν ἣ ἔζων οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Εἰς ἕκαστην σελίδα τῆς διηγήσεως ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἐνεργεῖται πάντοτε πρόθυμος νὰ κάμῃ τὸ ἀναγκαῖον θαῦμα καὶ ν' ἀνυψώσῃ τὸ καταλεπτωκὸς θάρρος. Ταῦτα δὲ δὲν εἶναι μερικαὶ ἐπεμβάσεις, διότι ὁ ἅγιος ἐμφανίζεται πρῶτος τοῖς πᾶσι «οὐχὶ ἐν ὀνειρῶ ἀλλὰ ἐν τῇ πραγματικότητι». Καθήμενος ἐπὶ τοῦ καλοῦ πολεμικοῦ ἵππου του καὶ κραδαίνων τὸ ἀκατανίκητον δόρυ του ὁδηγεῖ τοὺς ἐναντίον τῶν πολιορκούντων ἐξόδους, περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐγείρων ὑπὸ τὰ βήματά του τὴν τρικυμίαν ἣτις καταποντίζει τοὺς ἐχθρικοὺς στόλους, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐφόδου καταλαμβάνει ἐπὶ τῶν ὄχυρωμάτων τὴν πλέον ἐπικίνδυνον θέσιν καὶ μάχεται καὶ μὲ τὴν πυγμὴν του τόσον καλῶς ὅσον καὶ μὲ τὸ ξίφος του, μεταβαίνει εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον καὶ κατεβάλλει μὲ ἐν του φύσημα τὸν μηχανικὸν τὸν κατασκευάζοντα πολεμικὴν μηχανὴν ἀπειλητικὴν διὰ τὴν πόλιν εἶναι πάντοτε παρὼν καὶ ὅταν πρόκειται νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς πόλεως λοιμὸς, πῆνα βάρβαροι κ' ὅταν πρόκειται νὰ διατηρηθῇ ἐν τὸς τῆς πόλεως ἡ εὐταξία καὶ ἡ εἰρήνη.

Οἱ δὲ Θεσσαλονικεῖς ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἐπρότιμα μᾶλλον νὰ ἀποθάνῃ παρὰ τὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ. Μήπως δὲν ἐγνώριζον μετὰ θετικότητος, ὅπως τὸ λέγει ἡ ὡραία σχετικὴ διήγησις τοῦ βιβλίου τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου, ὅτι καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀγγέλλους τοῦ Θεοῦ προτρέποντας αὐτὸν ν' ἀφήσῃ τὴν πόλιν τὴν καταδεδικασμένην εἰς τὴν καταστροφὴν, ὁ Ἅγιος Δημήτριος εἶχεν ἀπαντήσῃ. «Μὲ διάταξες Κύριε νὰ κατοικήσω ἐνταῦθα μετὰ τῶν δούλων σου, πῶς λοιπὸν θὰ ἡδυνάμην νὰ τοὺς ἐγκαταλείπω εἰς μίαν τοιαύτην περίστασιν; μὲ τί βλέμματα θὰ ἡδυνάμην νὰ ἴδω τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος μου Ὅχι! ὅπως συμμετέσχον εἰς τὰς γαράς τῆς θὰ συμμετάσχω καὶ εἰς τοὺς κινδύνους των ἢ θὰ σοθῶ μετ' αὐτῶν ἢ θὰ συναποθάνω μετ' αὐτῶν».

* *

Κατενοεῖ τις εὐκόλως ὅτι ἐν τῇ εὐγνωμονί Θεσσαλονίκη ὁ συνήθης ἔρκος ἦτο «Μὰ τὸν Ἅγιον Δημήτριον πάτρονα καὶ προστάτην τῆς πόλεως» καὶ ὅτι αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἐμέμφοντο τοὺς Θεσσαλονικεῖς ὡς προχωροῦντας πέραν τοῦ δέοντος καὶ ὡς οἰβομένους τὸν πολιοῦχόν των κάπως καὶ τοῦ Χριστοῦ περισσότερον.

Εἶναι πρὸ παντὸς ἀξιοπερίεργον τὸ νὰ παρατηρήσῃ τις πόσον κατὰ τὸν χριστιανικὸν τοῦτον μεσαῖονα παρέμεινεν ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἀντίληψις, ἡ ἀποδίδουσα εἰς ἕκαστην πόλιν ἰδιαίτην θεότητα, ὅπως ἡ Πολιάς Ἀθηνῶν ἰδιαίτερα προστάτης τῶν Ἀθηνῶν, οὕτω καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος εἶναι οὐσιοῶς εἰς ἅγιος πολιοῦχος.

Ἄλλ' ὁ ἅγιος Δημήτριος δὲν ἦτο μόνον ἅγιος στρατιωτικὸς καὶ πολεμικὸς, καθότι ἡ μέριμνά του ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως ἀολκλήρου. Ἡ ἐκκλησία του, καθὼς λέγει ἡ διήγησις τοῦ παλαιοῦ ἀγιογράφου, ἦτο «πηγὴ θεραπείας». Ἀπέδιδε τὴν ἔρασιν εἰς τοὺς τυφλοὺς, τὴν κίνησιν εἰς τοὺς παραλυτικούς, τὴν ὄρεσιν εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ δυσπερίας, καὶ ἀπεκαθίστα τὴν ὄρεσιν τῶν ἀνιάτων εἶναι δ' ἀξιοπερίεργος ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον κατὰ τὴν εὐσεβῆ παράδοσιν ἐξετελοῦντο τὰ θαύματα ταῦτα. Οἱ πιστοὶ διήρχοντο τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὁ ἅγιος ἐνεργεῖτο εἰς αὐτοὺς. Ἐκαίνων τοὺς ἀποίους παρετήρη μὲ βλέμμα ἐμμενὲς ἦτο πλέον ἐρηγομένη ἡ θρησ-

πεία ἔθετεν ἐπ' αὐτῶν τὰς χεῖρας, ἔκαμνε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καὶ ἔθεραπεύοντο. Ἐκεῖνοι ἀφ' ἑτέρου τοὺς ὁποίους προσητένιζε μὲ βλέμμα θλιβερόν ἦσαν ἀκόμη προωρισμένοι διὰ μακρὰς βασάνους: ἐκεῖνοι δὲ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπέστρεφε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἦσαν καταδικασμένοι ἀνεπιστρεπτεῖ. Ἐνίστε ὁμοῦς ὁ θεῖος ἱατρὸς ἔκαμνε καὶ περισσότερόν τι. Ἐδίδε ἱατρικὰς συμβουλὰς, ἐξετέλει ἐγχειρίσεις καὶ τὴν πρωΐαν, λέγει ὁ χρονογράφος οἱ ἀσθενεῖς ἐπανέκαμπτον οἴκοι τελείως τεθεραπευμένοι.

Ἀργότερον εἰς αὐτὸν τὸν τάφον τοῦ ἁγίου προσήρχοντο διὰ νὰ ζητήσουν τὰς θαυμασίας θεραπείας. Ἀπὸ τὴν μαρμαρίνην σαρκοφάγον ἀπεστάλαξεν ἀκαταπαύστως εὐοσμον καὶ ἱερὸν ἔλαιον, ὅπερ ἦτο ταῦτοχρόνως καὶ φάρμακον ἐναντίον τῶν ἀσθενειῶν καὶ φυλακτήριον ἐναντίον τῶν κακαποικῶν πνευμάτων καὶ ἀλάλητος θώραξ ἐν ταῖς μάχαις. Ἐνεκα τούτου περὶ τὸν τάφον τοῦ ἁγίου ἦτο μία ἀτελεύτητος συρροὴ εὐσεβῶν προσκυνητῶν σπυδόντων ὅπως περισυλλέξωσι τὸ θαυμασίον ἔλαιον, «τὸ λυσιτελέστερον, καθὼς λέγει συγχρόνως τις, καὶ τὸ κάλλιστον τῶν φαρμάκων τῶν ἱατρῶν». Καὶ βασιλεῖς προσέτι ἔδοκίμασαν τὴν ἀρετὴν τοῦ ἐλαίου τούτου πρὸ τοῦ τάφου τοῦ μάρτυρος ἡ δὲ Θεσσαλονίκη εὐλόγως ὑπερηφανευομένη διὰ τὸν πολιοῦχον ἁγίον της, ἐπανηγύριζε καθ' ἕκαστον ἔτος τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου μὲ λιτανίας καὶ πομπὰς μεγαλοπρεπεῖς, αἵτινες ὑπενθύμιζον ὡς ἐκ τῶν πανηγύρεων τῶν συνοδευουσῶν τὴν θρησκευτικὴν τελετὴν, καὶ ἐκ τοῦ χαρακτηῖρος τῶν ἀρχαίων παναθηναίων.

Καθ' ἄπασαν τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἴμου ἐφθόνον τοὺς Θεσσαλονικεῖς διὰ τὸν Πολιοῦχον των ἁγίων, ἐνίστε μάλιστα ἐκολακείοντο νὰ πιστεύουν, ὅτι τοὺς τὸν ἀφήρεσαν, ὅτι τῷ 1185 οἱ Νορμανδοὶ τῆς Σικελίας κατέλαβον τὴν Θεσσαλονικίαν καὶ ἐν τῇ πρὸς τὰ θεῖα ἀσεβεία των οἱ χονδροειδεῖς ἐκεῖνοι στρατιῶται δὲν ἐφοβήθησαν ν' ἀλείψουν τὰ ὑποδήματά των μὲ τὸ ἐκ τοῦ τάφου ἀπορρέον ἅγιον ἔλαιον καὶ νὰ τηγανίσουν ἰχθεῖς. Δηγήθησαν τότε εἰς τὴν Βουλγαρίαν, ὅτι ἀγανακτήσει ἐπὶ ταύτῃ τῇ βεβηλώσει, ἐγκατέλιπεν ἔσσει τὴν μολυνθεῖσαν πόλιν καὶ ἐπεζήτησεν ἄστυλον παρὰ τοῖς εὐσεβεῖσι Βουλγάροις. Ἄλλ' οἱ Θεσσαλονικεῖς ἦσαν πελεισμένοι

ὅτι ὁ Πολιοῦχος των τοῖς εἶναι πιστὸς καὶ τὸ ἀκόλουθον γεγονός τὸ ἐπέδειξεν ἔμπράκτως, ὅτε τὸ 1207, ὁ Τσάρος τῶν Βουλγάρων Ἰοννίτσας ὁ «Ρωμαιοκτόνος» πολιορκῶν τὴν Θεσσαλονικίαν ἀπέθανεν αἰφνηδίως πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδικῶν του, οὐδεὶς ἐδίστασεν ἐν τῇ ἀπελευθερωθείσῃ πόλει, νὰ δοξάσῃ τὸν ἅγ. Δημήτριον διὰ τὴν ἐπίκαιρον καταστροφὴν τοῦ ἐπιφόβου ἐκείνου ἐχθροῦ. Καὶ διηγοῦντο ὅτι ὁ πολεμιστὴς ἅγιος, καθημένος ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ ἵππου του καὶ κραδαίνων τὸ νικηφόρον δόρυ του μτέβη μέχρι τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου ὅπου ἐπληξε κατάκαρδα τὸν τρομερὸν ἀντίπαλον τοῦ ἑλληνισμοῦ.

* *

Καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐν τῇ νεωτέρα Θεσσαλονικίᾳ θαυμάζουν τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν ἴδρυσεν πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἡ πλουσιοπάροχος εὐσεβεία τῶν παρελθόντων αἰώνων ὁ ναὸς οὗτος εἶνε μία εὐρεῖα βασιλικὴ μὲ πέντε πτέρυγας μὲ μεγαλοπρεπεῖς προσοπτικὰς καὶ μαρμαίρουσα ἀπὸ τὸν ἁρμονικὸν συνδυασμὸν τῶν ποικιλοχρόων μαρμάρων τῶν κοσμούντων τὰς τοίχους. Ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κίωνων ὅπου ὁ ὑποκίτρινος στικτὸς λίθος ἐναλλάσσεται μὲ τὸν παλαιὸν πλαῖσιον ἀναπαύονται τὰ λευκὰ μαρμάρινα κιονόκρανα κατηργασμένα εἰς καλλιτεχνήματα χρυσοχοϊκῶς ὑψηλότερον, μέσα εἰς τὸ πληρὲς φῶς τοῦ κεντρικοῦ κήτους ἀποστράπτουν αἱ μεγαλοπρεπεῖς διακοσμήσεις μὲ τὰ σπινθηροβολοῦντα χρώματα εἰς τὸ ἡμίφως τῶν χαμηλῶν πλευρῶν τὰ μωσαϊκὰ ἀποστίλβον μὲ μίαν λάμψιν συγκρατούμενην καὶ τὰ κυανὰ ἢ πράσινα βάρη τῶν συνθέσεων των ἀνταποκρίνονται ἐν ἄκρον ἐπιτυχῶς μὲ τὸν σφριγυλὸν τόνον τῶν κίωνων διὰ μέσου τῶν ὁποίων διαφαίνονται. Ἐν τούτῳ δ' ἔγκειται μία λεπτὴ ἀντίληψις τῆς ἁρμονίας, τῆς ἀνηκούσης εἰς τὴν ὑψηλὴν τέχνην, καὶ περιποιούσης τιμὴν εἰς τοὺς κτίτορας τῆς Βασιλικῆς τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ τι πλεόν. Εἰς τὰ μωσαϊκὰ τὰ τελευτηῖως ἀνακαλυφθέντα ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ἐκκλησίας, περιεσώθησαν τινὰ τῶν πλέον ἀξιοπαρατηρήτων τὰ ὁποῖα ἡ Βυζαντινὴ τέχνη παρήγαγε κατὰ ἕκτον καὶ ἑβδομον αἰῶνα.

Ὅπως καὶ εἰς τὸ βιβλίον τῶν θαυμάτων, τὸ πᾶν μέσα εἰς τὰ μωσαϊκὰ ταῦτα ἔξαιρει τὴν δόξαν τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Τὰ ἀναπαριστάμενα ἐπεισόδια ἀναμνησκουν τὰς χάριτας τὰς ἐπιδαψιλευθείσας εἰς τοὺς πιστοὺς του καὶ εἰς ἀνάμνησιν

τῶν ὁποίων οἱ εὐπαθόντες κατασκεύασαν τὰ εὐσεβῆ ταῦ ἀθανάτηματα. Παρὰ τὸν μάρτυρα μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένον μὲ τὴν περιβολὴν τῶν ἀνωτάτων τῆς αὐλῆς μεγιστάνων καὶ τοῦ ὁποίου τὸ νεαρὸν καὶ μειδιῶν πρόσωπον καταναγάζεται ἀπὸ φῶς, παρίστανται αἱ μορφαὶ τῶν δωρητῶν, ὅσοι ἠξιώθησαν τῶν χαρίτων του. Ὁραῖαι εἰκόνες τῆς Παναγίας καθημένης ἐπὶ θρόνου μεταξὺ τῶν ἀγγέλων παρεντίθενται μεταξὺ τῶν παραστάσεων τούτων. Τὸ δὲ σύνολον εἶναι τοιαύτης ἁρμονικῆς ὠραιότητος, ὥστε τὰ μωσαϊκὰ τῆς Θεσσαλονικῆς καθίστανται ἀνωτέρα πάντων τῶν ὠραιότερων μωσαϊκῶν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν περιωνύμων τῆς Ραβέννης.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χοροῦ ἐμφανίζεται καὶ πάλιν ὁ ἅγιος Δημήτριος ἐν τῇ δόξῃ του. Ἐμπροσθεν τοῦ περιεκεχαραγμένου παρίσταται ὕψις περιβεβλημένος μὲ εὐρέα λευκὰ ἱμάτια ἀργυρᾶς ἀνταυγείας καὶ περιβάλλον μὲ προστατευτικὸν ἐναγκαλισμὸν ἕνα ἐπίσκοπον φέροντα λευκὸν ποδήρη χιτῶνα καὶ ἕνα λαϊκὸν μεγιστᾶνα φέροντα πράσινον μεγαλοπρεπῆ δαλματικὸν. Ολίγα συνθέσεις μωσαϊκῶν παρουσιάζουσι τέχνην τόσον σοφὴν καὶ τόσον λεπτεπίλεπτον αἴσθημα χρωμάτων, τόσην ἐπιτυχῆ σπουδὴν τῆς ἀτομικῆς ἐκφράσεως ὀλίγα ἔργα τῆς βυζαντινῆς τέχνης παράγον τὸσον ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν. Ἐπιγραφὴ τοποθετημένη κάτωθεν τῆς εἰκόνος ὑποδεικνύει πρόσωπα τὰ συνοδεύοντα τὸν ἅγιον ὡς ἱδρυτὴν τῆς βασιλευούσης καὶ ὑπομνησκει τὴν «βάρβαρον θύελλαν τῶν βαρβαρικῶν στόλων» τὴν ὁποίαν ὁ ἅγιος διὰ θαύματός του ἀπεμάκρυνε τῆς πόλεως. Οὕτω ἐν τῇ εὐθείᾳ βασιλικῇ ἡ δημοσία εὐγνωμοσύνη συνηνωμένη μετὰ τῆς ἰδιωτικῆς δοξάζει μεγαλοπρεπῶς τὰς ὑπηρεσίας τὰς προσενεχθείσας τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτῆς προστάτου, τοῦ ἀκατανικήτου αὐτῆς προμάχου ἁγίου Δημητρίου «τοῦ ἀγαπῶντος καὶ σώζοντος τὴν πόλιν».

Ἐν τῇ βασιλικῇ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, οὐδ' ἴχνος πλεόν ὑπελήφθη τοῦ ἀργυροῦ παρεκκλησίου τοῦ χρησιμεύοντος ὡς ἐπίγειος κατοικία τοῦ ἁγίου οὔτε τοῦ λαμπροῦ τάφου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔρρεε τὸ ἱερὸν ἔλαιον. Ἄλλ' ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος μάρτυς εἶνε πάντοτε παρὼν ἐν τῇ δόξῃ του, τοιοῦτος ὅπως τὸν εἶδον καὶ τὸν ἐλάτρευσαν τσαῦται παρωχημένοι γενεαί, τοιοῦτος ὅπως ἐνεφανίσθη σωτὴρ θαυματουργὸς εἰς τοὺς πιστοὺς του κατὰ τὰς τόσας καὶ τόσας τραγικὰς περιστάσεις. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ σήμερον εἰσέτι ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως, ὡσὰν διὰ νὰ ἐπιμαρτυρήσῃ εἰς τὴν σκεπτικὴν ἐποχὴν μας, ὅτι ἡ Θεσσαλονικία παραμένει πάντοτε τὸ ἄστυ τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Ἰωάννης Β. Παπαδόπουλος
Καθηγητὴς

— ΗΘΟΓΡΑΦΙΑΙ —

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Είπε πολύ παράδοξο να βλέπει κανείς μέσα στην άνεμοζάλη της πολυάσχολης ζωής, μερικά πλάσματα, φτωχά και καταφρονεμένα να έχουν κάτι πολύ διάφορο απ' ό,τι συχναπαντᾶται στο πλήθος.

Μ' άλλα λόγια άπαντᾶς μιὰ μεγάλη φιλοσοφία μιὰ ιδιαίτερη αντίληψη, σ' ανθρώπους που δὲν καταδέχονται να τους βάλεις σ' ανθρώπου σειρά. Ένας τέτοιος τύπος άρκετά παράξενος στο είδος του είναι και ὁ μπάρμπα Γιώργης.

Όπως μπορούμε να καταλάβουμε από τὸ εἰκίθετο που τοῦ κόλλησαν μπροστά από τ' ὄνομά του, ὁ μπάρμπα Γεώργης εἶνε ένας ἐξηγ-τάρης γέρος καλοζωισμένος με κορμοστασιά πολύ διαφορετικά από τους συνομηλικούς του.

Διωγμένος από τὸ γλυκὸ χωριό του, μαζί με άλλα ἀθῶα θύματα, ἀφοῦ πλανήθηκε με τὰ παιδιά του από δῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, καταστάλαξε στην Πόλη.

Δουλειά δὲν εἶχε. Τέχνη δὲν γνώριζε καμμιὰ κι' ὄλες τῆς καταπιάνονταν. Γύφτος σωστός.

Τὸ μόνο που μπόρεσε ἢ ἔσωσε ἦταν μιὰ καλαμμένα φλογέρα.

Έδῶ στην Πόλη ἔκαμε πολλές δουλειές· πότε πουλοῦσε σχοινένιες παντόφλες, πότε πανικά, πότε φαγώσιμα—ἢ τύχη του τῶχε να γίνῃ κι' ἔμπορος—μὰ τώρα ἀγόραζε και μεταπουλοῦσε παληὰ ρούχα, χαλασμένους καθρέφτες και σκου-λικιασμένα ἔπιπλα.

Ζούσε τὰ παιδιά του καθὼς και τὸν ἑαυτό του κ' ἦταν εὐχαριστημένος απ' ὄλους, και τὸ πειὸ σπουδαῖο από τὸν ἑαυτό του.

Όλοι τὸν ἀγαποῦσαν, μ' ὄλους γελοῦσε, μ' ὄλους κουβέντιαζε, χωρὶς κανένα να κατηγορῆ ἐκτός ἐκείνων που ἔγιναν αἰτία για τὸ μεγάλο διώξιμο τοῦ χωριοῦ του.

Εἶχε μιὰ ἀλλοιώτικη γλῶσσα στα λόγιατου, ὁ μπάρμπα Γεώργης, με τὸν εἰρωνικὸ τρόπο που μιλοῦσε για κάθε τι και για τὴν ἐξυπνάδα του, σωστός ρωμιός.

Όπως δὲν εἶχε κανένα κύριο να τὸν ἐπι-βληθῆ παρά τὸν ἑαυτό του, ἦταν στο σπίτι τὸ βράδυ χαρὰ ὀλόφωνη, για τὸ ἀμέ-ριμνο γέρο, όταν παιζοντας τὴν χαρούμενη φλογέρα του, εἶπε με κανένα γείτονα του τὸ ρακὶ του.

Και φώναζε, και γελοῦσε.

Τὸ να ζῆ κανείς εἶνε εὐκολο πρῶγμα, ἀλλὰ τὸ να ζῆ ὄχι ὅπως ὄλοι, ἀλλὰ διαφορετικά, ἀδιάφορο για τὴν καταλαλιά του κόσμου, εἶνε άρκετά δύσκολο.

Δὲν ξέρω για ποιὸν λόγο, να προσπαθῆ ὁ ἀνθρώπος να σιγαλιάσῃ ἐκεῖνο που τοῦ λέει ἢ ψυχῆ του, ἐκεῖνο που τὸν εὐχαδιστεῖ κ' ἐκ-δηλώνεται σὲ μιὰ ὄργη σ' ἕνα πάθος.—λέξεις πάντα σχετικαί,—ἐποτάσσοντας τὴν ἐλευθέρη θέλησί του, σὲ νόμους καμωμένους απ' ἀνθρώ-πους,

που, που ἀφοῦ ἀπόλαυσαν κάθε ἡδονὴ κάθε χαρὰ στο βίο τους, θέλησαν στα γεράμματα να βάλουν σὲ θεογνωσία, σ' ὄρθὸ δρόμο, τὴν νειότη.

Όσες φορὲς θέλησα να πάρω στα σοβαρά κάθε πόνο, κάθε λύπη που δοκίμασε από μι-κρός δὲν μπόρεσα να μὴν ξεποστείλω ὀπίσω κι' ἀγύριστα λίγο, από τὸν λίγο χρόνο που θὰ ζήσω.

Κι' ὄσες φορὲς πάλι, πῆρα κάθε πόνο, κάθε λύπη από τὸ πειὸ ἀδύνατο μέρος, κι' ἀντίκρουσα μ' ὀλιγώτερη ἀταραξία, κατάλαβα πὼς σβοῦσα κάθε ἔχνος βαθειᾶς ρυτίδας πουθελε να χαρ-αχθῆ στην καρδιά μου.

Ό μπάρμπα Γεώργης πλήρωνε με τὰ λίγα λεπτὰ του ρακὶ κι' ὄργανο ἀδιαφορώντας ἂν θ' ἔτρωγαν σπῆτι μόνο ξερὸ ψωμί, ὄταν ἔβλεπε τελεύουν τὰ λίγα λεπτὰ του.

Ἄν τοῦ κανες τὴν παρατήρησι σοῦλεγε.

—Δὲ βαρειέσαι, ἐγὼ τὰ κέρδησα, ἐγὼ θὰ τὰ ξεδέψω, μεροδοῦλι μεροφάγι. Ἐχει ὁ Θεὸς, κάλλιο να χαρῶ μιὰν ὄρα πειὸ πολύ, παρά να νοιασθῶ τί θὰ γίνω. Ὁξω φτώχεια, ὄξω ἔν-νοια, τί τὰ θέλετε μωρὲς παιδιὰ, μ' ἀρέση τὸ γλέντι.

Τ' ὄργανάκι ἔπαυε μαζί με τὸ χορὸ κ' ἢ φλογέρα σκορποῦσε δικές τῆς μελωδιές, ἀκρά-τητες ἀρμονικες, χαρούμενες.

Τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας μαζεῦονταν τριγύρω καμαρώνοντας τον. Και φώναζε κείνος.

—Νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ, παιδιὰ γενῆτε, παι-διὰ, ὁ πόνος δὲν με τρέφει μόν' ἢ χαρὰ.

Και διηγούνταν ὁ μπάρμπα Γεώργης πάντα στὸν ἴδιο τόνο και με τὰ ἴδια λόγια τὸ πα-ραμῦθι τὼν δύο.

Τοῦ ἑνὸς που διάβηκε τὴν ζωὴ του, μες τὴ λύπη για τὸ κάθε τι που μάγευε τὸν παρά του, ὄπως ἢ μέλισσα τὸ μέλι απ' τὸν ἀνθὸ ὄς που τὸν κληρονόμησαν οἱ ἄλλοι για τὸ συ-χώριο ἀνθρώπου θεοφοβουμένου που δὲν γλεντοῦσε για να βάλῃ τὴν ψυχῆ του σὲ δοκι-μασία και που στη ζωὴ του δὲν ἀνθοβόλησε ἕνα ρόδο, και στ' ἀχείλη του δὲ ζωγραφίστηκε τὸ χαμόγελο μόν' ἢ πίκρα.

Και τοῦ ἄλλου πουχε στηριζει τὴν χαρὰ στο θεμέλιο τῆς ἀμέριμνης και ἀτάραχης ζωῆς, που δὲν ἀνοίγε στη λύπη παρά μιὰ ραχαμίδα στη θύρα τῆς καρδιάς του, κι' τὴν ἀφινε ὄρθ-άνοικτη στη χαρὰ, στο φῶς τοῦ ἡλιου, που ξεψύχησε ρωτώντας ἂν στὸν ἄλλον κόσμο θάχε λαγοῦτα και κρασί.

Κι' ὁ μπάρμπα Γεώργης τελειωνε τὸ παρα-μῦθι του χωρὶς σχόλια, χωρὶς ἐπιμῦθιο, μόνο τὸ κλινε με τὰ ἴδια πάντα τὰ λόγια κ' ἐκεῖ-νος τώρα που κατάλαβε, κατάλαβε.

Οἱ ἄλλοι στέκουνταν χαζοὶ τότες, περιμένον-τας να ἀκούσουν τὸν γλυκὸ τῆς φλογέρας ἦχο ἀκολουθώντας ὄπως πάντα τὸ παραμῦθι.

Τέτοιος εἶνε ὁ ἀμέριμνος γέρος, αὐτὴ εἶνε ἢ αἰώνια ἢ τακτικὴ ζωὴ του, ἔτσι αἰσθάνεται κόσμο, με τὰ μάτια τὰ δικὰ του, τῆς ψυχῆς του.

Κι' ὄταν τ' ὄργανάκι τὸν παιζει τοὺς ἀμετά-βλητους και νευρικούς για με σκοπούς του, δὲ βγαῖνω από τὸ παραθύρι και να φωνάζει:

πάψε πειὰ καταραμένο, ὄπως ἦθελα να τὸ κάμω τῆς προάλλες· γιατί σκέπτομαι πὼς θὰ ταράξω τὴν ἀτάραχη κ' εὐτυχισμένη στιγμῆ, ἑνὸς ἀνθρώπου ἂν και κατάλαβα δὲ μπορῶ να μιμηθῶ γιατί ἔχω ἀκόμη μέσα στην ψυχῆ μου κάτι που δὲν ξετίναξα ὀλότελα, ἔχω τὴν φρον-τίδα τοῦ τί θὰ γίνωμε αῦριο, τοῦ τί εἶνε ὁ κόσμος, τοῦ τί εἶμαι ἐγὼ· πράγματα που δὲ νοιώθει καθόλου ὁ παράδοξος γέρος. Αὐτὰ για τὸν μπάρμπα Γεώργη που μ' ἔδωσε ἄθελα να νοιώσω πάλι κατά πὼς πρέπει στο διάβα τῆς πολυτάραχης ζωῆς μου, να λυποῦμαι τὴν λύπη ὄσο μπορῶ πειὸ λίγο, και να χαίρομαι τὴν χαρὰ με μεγαλύτερο και διαρκέστερο ἀ-κράτητο ἐνθουσιασμό, ἂν θέλω να ζήσω, δίχως αὐλάκια στο μέτωπο και δίχως στενοχώρια στην καρδιά.

Τίμος Καζέπη

Ο ΜΠΕΤΟΒΕΝ ΠΑΡΗΓΟΡΩΝ

Ἡ οἰκογένεια Ἐρτμαν ἀπώλεσεν ἕν τέκνον τῆς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Μπετόβεν — ὄστις πρὸ πολλοῦ δὲν ἦτο δεκτὸς παρὰ τῆς οἰκοδε-σποίνης ἐπ' εὐκαιρία τοῦ πένθους αὐτῆς — ἀπεφάσισε να τὴν ἐπισκεφθῆ ὄπως τὴν παρηγορήσῃ. Εἰσηλθε σοβαρός, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός του και ἐκάθησεν ἐνώπιον τοῦ κλειδοκυμβάλου· εἰπὼν μόνον τὴν φράσιν :

— Θὰ σᾶς ὀμιλήσω μ' αὐτὸ.

Και μετὰ παρέλευσιν ὄρας, καθ' ἣν ἦχοι ἐξαίσιαι αὐτοσχέδιοι ἐξήρχοντο τοῦ ἀφώνου ἐκείνου ὄργάνου, ἀπεσῦρθη ἐγκα-ταλιπὼν τὴν ἀτυχῆ μητέρα κλαίουσαν μὲν, ἀλλὰ πολὺ παρηγορημένην.

Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΑ

Τὴν πρώτη κόρη τοῦ παπᾶ ὄμορφονεῖος τὴν ἀγαπᾶ και τὴν σιναναμαίνει κοντὰ στη βρύση μόνη

— Ἐλα καλότυχη Λενειῶ, με μένα τὸν ὄμορφονεῖο, να ζῆς στην ἀγκαλιά μου με τὰ τρελλὰ φιλιὰ μου.

Ἐχει ὁ παπᾶς τὴν παπαδιά, ἔχει και τέσσερα παιδιὰ, ἔχει ἐκκλησιά κι' ἀμπέλι, ἔσένα τί σὲ θέλει ;

Κι' ἢ κόρη πάντα ντροπαλή, διαβαίνει και δὲν τοῦ μιλεῖ, μὰ τὸν κρυφοκυττάζει και συγχοαναστενάζει.

Γιατί κι' αὐτὴ τὸν ἀγαπᾶ ὄμως φοβάται τὸν παπᾶ.

I. Πολέμης

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ
ΑΝΑΦΟΡΑ**ΤΗΣ ΣΚΥΛΑΣ ΜΟΥ**

Ἀγαπητὲ Κύριε,

Ἡ ταπεινὸς καὶ βαθυσειδῶς ἀναφερομένη σκύλα σας, πλέον πιστὴ ἢ ἡ ἐρωμένη σας, σὰς παρέχω καθ' ἐκάστην τόσας ὑπηρεσίας καὶ τόρα μίαν ὀλίγον ἐξευτελιστικὴν δι' ἐμέ, ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ τελευταία μόδα, νὰ μὲ μεταχειρίζεσθε ὡς μεσάζουσαν διὰ τὰς θηλυκὰς κατακτήσεις σας. Μάλιστα δὲ μὲ παραχωρεῖται δι' ὁμοίαν χρῆσιν καὶ εἰς τοὺς φίλους. Ἄλλ' ἔμως ἀχάριστοι εἴσθε οἱ ἄνθρωποι καὶ μὰς κακολογεῖτε. Λέγετε πάντοτε, ὅτι «ἡ σκύλας τρέχουν πίσω ἀπ' τοὺς σκύλους διὰ νὰ ἐρωτοτροπήσουν . . . ». Αὐτὸ τὸ ξεφουρνίζετε μεταξὺ σας ὡς πραγματικότητα, ἀλλ' εἶναι ψευδέστατον. Ἀπὸ δημιουργίας τοῦ κόσμου ὄφισταται ἀδιάσπαστος νόμος, ποῦ ὄρισεν αὐτὸς ὀδημοουργὸς τὸ θηλυκὸν νὰ ἔλκῃ τὸ ἀρσενικόν. Μήπως δὲν τὸ βλέπετε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος, ὅταν μὲ βγάζετε εἰς τὸν περίπατον προκλητικὴν καὶ εὐμορφοστολισμένην μὲ ὄρατες χρωματιστὲς κορδέλλες; Δὲν βλέπετε πόσοι σκύλοι θαυμάζονται ἀπὸ τὴν ἐμορφιά μου καὶ ἀκολουθοῦν ἀλληλοτρογώμενοι γιὰ τὴν κατάκτησίν μου; Ἄλλοι ἀρκοῦνται νὰ μὲ βλέπουν καὶ νὰ μὲ θαυμάζουν μόνον πλατωνικῶς. Ἄλλοι τολμηρότεροι μὲ πλησιάζουν καὶ σιγοσυρρίζουν ἐρωτικὸς καὶ περιπαθεσιστάτους ἢ σκανδαλώδεις λόγους. Καὶ ἄλλοι πλέον ριφοκίνδονοι μὲ πλησιάζουν ἐπιδειξίως μὲ τὰς μεγαλύτερας ἐπιθετικὰς διαθέσεις. Ἐγὼ ἔμως πάντα τοὺς ἀφῆκω καὶ ὑπερήφανη βαδίζω κοντὰ σας. Μήπως καὶ εἰς σὰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον; Δὲν σέρνεσθε καθημερινῶς πίσω ἀπὸ θηλυκὰ; Πόσους ἔλκυει στὸ πέρασμα τῆς μιᾶς στολισμένη μὲ προκλητικὴν μόδαν τὴν ἐξωφρενικὴν αὐτὴν μανίαν τῶν γυναικῶν ποῦ κοροϊδεύετε ὅλοι οἱ ἀρσενικοί, καὶ τῆς ὁποίας τὴν εὐχαρίστησιν σεῖς πάλιν ἔκόντες ἀκόντες παρέχετε εἰς αὐτάς. Ἀδιάφορον ἂν καμμιά φορὰ εἶνε μὲ ἀφύσικα καὶ σκόπιμα σκίρταχ, χωρὶς χάρες, σῶμα στολισμένο καὶ βαμμένο, μὲ ψυχὴ

καὶ καρδιὰ βρώμικη. Σεῖς ὑπήκοντες εἰς τὸν προαιώνιον ἔλκυστικὸν νόμον τρέχετε κοπιάζετε, σκοτώνεσθε, ἐξευτελιζέσθε . . . Κατόπιν δὲ ἀδικαιολόγητα καυχᾶσθε ὅτι εἴσθε τὸ ἰσχυρὸν φύλον. Διατί; Ἄφοῦ μ' εἶνα στόλισμα καὶ λίγες ματιὰς — τὸ θαυματουργὸν αὐτὸ θηλυκὸν ὄπλον — γίνεσθε ἀλχημάλωτοι, δοῦλοι;

Λοιπὸν ἐστὲ βέβαιος, ὅτι οἱ ἀρσενικοὶ τρέχουν πίσω ἀπὸ τοὺς θηλυκοὺς ἀπὸ τοῦ τελείου μέχρι τοῦ ἀτελεστάτου ὄντος τοῦ σύμπαντος. Πρὸς σὰς ἔθεν ἀναναφερομένη παρακαλῶ, πρῶτον ὑφώσατε τὴν (δημοσιογραφικὴν) φωνὴν σας καὶ διαμαρτυρηθεῖτε κατὰ τῆς ἀδικίας αὐτῆς, ὥστε ν' ἀναιρεθῇ ἡ παράλογος γνώμη, ὅτι ἡ σκύλας τρέχουν πίσω ἀπ' τοὺς σκύλους καὶ αἱ γυναῖκες πίσω ἀπ' τοὺς ἀνδρας, ἀφοῦ νόμος φυσικὸς διατάσσει τὸ ἀντίθετον.

Καὶ δεῦτερον νὰ παύσετε τὸ ἀδικαιολόγητον καὶ ἀνυπόφορον φυσικὸ σας νὰ μὲ περνάτε εἰς τὸν λαμπρὸν ἀλυσίδα κατὰ τὸν περίπατον καὶ μὲ πέρνετε ἐξευτελιστικὰ σὰν φορῆμι. Γιατί θέλετε, νὰ περιπατῶμεν σεῖς ἐλεύθερος καὶ ἐγὼ δεσμευμένη, ὥστε νὰ μὴν ἐπωφελοῦμαι τῆς ἔλκυστικῆς μου δυνάμεως; Ἀφῆξάτε με ἐλευθέραν. Μὴ φοβησθε ἀφοῦ χαρῶμαι, ποῦ θὰ μ' ἐπιδαφηλεύσουν οἱ θαυμασταὶ μου, θὰ ἐπιστρέψω κοντὰ σας εἰς τὸ σπῆτί μας.

Πρὸς Θεοῦ! παραιτήσατε τὴν ἀλλόκοτὴν ἰδιοτροπίαν σας αὐτὴν διότι ἔτσι εἶνε σὰν νὰ διαπράττετε τὸ μεγαλύτερον κακούργημα ἐναντίον μου. Καὶ τὸ χειρότερον διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ σὰς ξεσχίσουν ἀγρίως οἱ θαυμασταὶ μου ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ πάθους των. Θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς σώσω διότι εἶνε τρομεροὶ οἱ ἀρσενικοὶ τοῦ γένους μου, ὅταν τοὺς ἀπαγορεύουν κάτι ποῦ δικαιοματικῶς τοὺς ἀνήκει.

Βασίζομένη εἰς τὰ εὐσπλαγχνικὰ αἰσθηματὰ σας ἐλπίζω κλπ. καὶ διατελῶ μετὰ τῆς μεγαλύτερας ἀφοσιώσεως

ἡ Νίνα σας

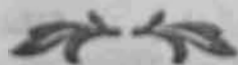
• • •

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον Νίνα μου ἀδύνατον. Ὅσον καὶ ἂν ὑφώσω τὴν ἀσθενῆ μου φωνήν. Οἱ ἀρσενικοὶ καθημερινῶς μὲ τὸν ἔγκρισμόν καὶ τὴν ἰσχύον του ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ νόμος ποῦ λές εἶνε ἀνύθετος.

Τὸ δεῦτερον ποῦ ζηταῖς θὰ τὸ κάμω,

διότι εἶνε πράγματι τρομερὸς κίνδυνος. Ἦτο πεπρωμένον μου φαίνεται νὰ περιέλθω εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν, τοῦ νὰ διευκολύνω τὰς σχέσεις σου μὲ τοὺς θαυμαστοὺς σου.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Η Χ Ω

Περνώοντας τὸν βαθὺ κρημνὸ
φονιάζω μοναχὸς μου
καρδιὰ μου ποῦ μαράθηκες
μέσ' τὸν ἀνθὸ τοῦ κόσμου
Νὰ ἐλπίσω ὅταν τὴν ἴδῃς,
θ' ἀνθίσῃς μιὰ στιγμὴ;
Κι' ἡ ἠχώ μου μοῦ ἀπεκρίθη μὴ.

*

Πῶς νὰ γελάσῃ ἡ καρδιὰ ἀφοῦ
τὸ δάκρυ στάζει
καὶ τῆς μαραίνει τὴν ζωὴ
σὰν τρέχει τὸ μαράζι.
Ποιὸς χάνει ἔτσι τὴν χαρὰ
τὴν νιότη τὴν χορσὴ;
Κι' ἡ ἠχώ μου ἀπεκρίθη, σὴ.

*

Σ' αὐτὰ τὰ ἀγρία βουνὰ δὲν θὰ βρεθῇ
βοτάνι
ποῦ νὰ μπορέσῃ τέλεια τὸν πόνο μου νὰ
γιάννῃ.
στὸν ἔδη μὴ γιατρεῖονται πληγαὶ
ἀληθινὰ;
Κι' ἡ ἠχώ μου ἀπεκρίθη, ναί.
Α. Θεοδοσιάδης

ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ λαὸς ὁμοιάζει τὰ παιδιὰ, θαυμάζει ὅτι δὲν ἔννοει.

Πολὺ ἀπόρητον, πολὺ γλυκὸ πρᾶγμα εἶνε μέγας καὶ παραδόξος σάλος καρδιάς τροπομένης εἰς τὸ ἀγαθόν.

Β. Οὕτως

Ἡ ζηλοτυπία ἐραστοῦ ποῦ εἶναι φόρος λατρείας. Ἄλλ' ἡ ζηλοτυπία τοῦ συζύγου εἶναι ἔβρις.

Τίποτε δὲν εἶνε θλιβερότερον ὅσον μία ἀφῆνις εἰς ὄνειρον εὐτυχούς.

Ἄλφ. Κόνη

Ἡ καρδιὰ τῆς γυναικὸς εἶναι σὰν τὸ γόνιμα ὄμμα ὀλίγον λερωθῆ μεταβάλλεται εἰς λάσπη.]

Αἰμ. Ζολῆ

Ἡ δυστυχία εἶναι ποῦ δύναται καὶ ἡ πρῆλια ποῦ ἀληθινὴ ἀπ' τῆ ζωῆ.

Κ. Χρηστομάννης

Τὴν ἐφαλεῖ ν' ἀγαπᾷ κανεὶς ὅταν δὲν ζοῖται νὰ στολίσῃ τὴν ἀγάπην του μὲ δὴν τὴν ποιῶσιν καὶ τὴν μοιραϊκὴν τοῦ σῆματός καὶ τῆς γῆς;
G. de Maurassant

ΧΕΙΜΩΝΕΣ

Χειμῶνες μὲ τὰ φρούδια τὰ κατεβαστὰ
καὶ τ' ἀγριεμένα,
τὰ νειῶτα μὲ τὰ πρόσωπα τὰ γελαστά,
τὰ ὀλανθισμένα,
ὄλα σκληρὰ μοῦ στάθησαν-πῶς νὰ τὸ πῶ;-
Τόποι, ὄρες, χρόνια
κόβω λουλουῖδι τὴν ἀρρώστια καὶ καρπὸ
τὰ καταφρόνια.

Παιδι καὶ πάω καὶ δὲν τὰ γνώρισα τ' ἀγνὰ
τὰ παιδιακίσια,
τὰ νειῶτά μου ἀραχνιές τοῦ τάφου στὰ λιγνὰ
τὰ κυπαρίσσια.

Τὸ μέτωπό μου δὲν τὸ μύρωσε φιλι
καμμιάς μητέρας
ἢ Ἀγάπη. ἀπ' τὸ πλάϊ μου ἔφυγε θολή
σᾶν ἀπὸ τέρας.

Τοῦ κόσμου μὲ πετᾶται τ' ἄλογο μὲ μιᾶς
καὶ μὲ συντρίβει
μέσ' στὸ καλύβι μου εἰν' ἡγύμνια τῆς ἐρημιᾶς
μέσ' στὸ καλύβι.

— Ἐσὺ μονάχα μέσ' στὴν κόλαση δροσιὰ
τῶν παναθλίων,
βαθειὰ στὸ χρῶμα καὶ στὴ ρίζα χλωρασιὰ
τῶν ἐρειπίων

μὲ τὴ σοφία τῆς Σίβυλλας, μὲ τοῦ παιδιοῦ
τὴν ἀθωότη,
ὦ Μοῦσα ἔσὺ τοῦ ὄνειρου καὶ τοῦ τραγου-
στερῆ καὶ πρώτῃ! [διοῦ

Στοῦ νοῦ μου ἀπαλογέρνεις τὴν κακομοιριά
καὶ στῆς καρδιάς μου,
ὦ Μάννα, τὴ μονάκριβη παρηγορηγοριά
σταλαζοντάς μου.

ΚΩΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΛΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΣ

Νάτος ὁ λιμοκοντόρος μ' ἔν' ἀτέλειωτο
[γιακά,
σάν περπατιστὴ καμπάνα, μὲ μουστάκι γυ-
[ρισμένο,
καὶ στὴ μύτη του καβάλλα δυὸ γυαλιὰ
[ἠρωϊκά,
μὲ κουκλίτικο καπέλλο στὴν κορφή του κα-
[θισμένο!

*

Καὶ προβλέπω τοῦ γιακᾶ του ἂν δὲν κόψη
[τὴν ὀρμή,
πῶς, μιὰ μέρα, θὰ τὸν σπάση τὰ γυαλιὰ του
[συμφορὰ του!
καὶ θὰ βλέπουνε στὴ μέση ἔν' ἀκέφαλο
[κορμί,
καὶ μονάχα τὸ καπέλλο καθισμένο στὸ
[γιακά του!

ΚΩΤΗΣ

ΧΑΡΑΥΓΗ

Μὲς ἀπ' τὸν κάμπο ποῦ σ' ἐπλάνεψαν τὰ ὄνειρα
καὶ ζούλευε τὰ κάλλη σου τ' ἀχνάτα
στοῦ κατρεφτένιου λογιμοῦ τὴ σιγάτα,
σ' ἀλαφροήσκιωτη καὶ μάγο μιὰ στιγμῆ.

Στὰ βλέφαρά σου τ' ἀπαλιὰ ἡμέρα χάραξε
τ' ἀχνὸ φεγγόβολο τὸ βελουδένιο
καὶ στὸ κρινόσιηθο τὸ πουπουλένιο
ροδόχυτοι ποῦ ἀργοστάζουν οἱ παλμοί.

Μὲς στῶν ματιῶν σου τὴ λαμπράδα σάν νὰ
χλώμιασε
ἀφρόντιτο τῆς αὐγινῆς τ' ἀστέρι,
χυτὰ, παρθενικά τ' ἀγνὰ σου μέρη
στ' ἀλαφροξύπνημα τῆς μέρας θὰ φανοῦν.

Καὶ κάθε ἀψηχο τριγύρω σου λαχτάρισμα
γλυκαναγάλιασε στ' ἀντίκρουμά σου
κρυφοὶ κι' ἀθώρητοι σιμά σου
σάν πόσα καρδιοχτύπια οἱ πόθοι μοῦ γενοῦν!

Γ Περδικάρης

Τὸ 10^{ον} φυλλάδιον
τῆς «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ»
χρωματιστὸν καὶ μὲ γελοιο-
γραφίαν εἰς τὸ ἐξώφυλλον
μὲ 2.50 γρόσια μόνον.

ΑΠΟ ΤΑΣ «ΝΕΑΣ ΙΔΕΑΣ»,

ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΗ

* Ὑπάρχει ἐν τῷ αἰσθηματι τοῦ ἔρωτος κά-
τι τι τὸ ἰδιάζον, ἱκανὸν νὰ ἐπιλύη ὅλες τῆς
ἀναποδιές τῆς ζωῆς καὶ νὰ δωρῆται εἰς τὸν
ἄνθρωπον τὴν ἀπόλυτον ἐκείνην εὐτυχίαν τῆς
ὁποίας ἡ ἐπιζήτησις ἀποτελεῖ τὴν ζωὴν.

* Ὁ ἔρως εἶνε αἰσθημα ὅπερ δύναται τις νὰ
ἔχη ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ διδάξῃ.

* Πᾶσα ὑποβολὴ τοῦ ἔρωτος εἰς κρίσιν τὸν
καταστρέφει.

* Τὰ πάθη δὲν ἐκρίζουνται: ἀνάγκη ὁ κα-
θῆεις νὰ δυνηθῇ νὰ τὰ ἱκανοποιήσῃ ἐντὸς τῶν
ὁρίων τῆς ἀρετῆς.

* Ὁ ἔρως δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ εἰς
λόγους: πρέπει νὰ ἐκδηλοῦται εἰς ἔργα.

* Ὁ ἔρως δὲν εἶνε ἀπλῆ λέξις (ὅπως παντες
ἐκ συμφώνου παραδέχονται) εἶνε ἐνέργεια
ἐλατήριο ἐχουσα τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

* Ἐν τῷ ἔρωτι μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς
ἐπέρχεται πάντοτε στιγμὴ καθ' ἣν ὁ ἔρως οὗ-
τος φθάνει εἰς τὸ ἀπόγειον αὐτοῦ: δὲν ἀποτε-
λεῖ τότε τίποτε τὸ ἐσκεμμένον καὶ αἰσθητὸν:
καθίσταται ἠθικὸς ἐξαγνισμὸς.

Η «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ» ἐν Σμύρῃ.

Ἀνταποκριτὴς τῆς ἡμετέρας ἐπι-
θεωρήσεως ἐν Σμύρῃ εἶνε ὁ κ.
Δ. Γ. Μιλάνος, δι' ὃ παρακαλοῦ-
μεν τοὺς Σμυρναίους, διὰ πᾶν τὸ
ἀφορῶν τὴν «Νέαν Γενεάν» νὰ ἀπευ-
θύνωνται εἰς αὐτόν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Φίλε ἀναγνώστα,
Φιλτάτη ἀναγνώστρις,
Καὶ τοῦ χρόνου.

Δώρα της «Νέας Γενεάς».

Είς τὸν Ἀρχιεπισκόπον τῆς «Πατρίδος» κ. Φίλιον, μαλλιά, μαλλιά, μαλλιά σὺν ἐκείνῳ ποῦ εἶνε γεμάτο ἐπάνω τὸ κεφάλι του.

Είς τὸν ἁγ. Ἀμφιπόλεως... δὲν γυρεύουμε μερικὸ ἀπὸ τὸν προχθεσινὸ δίσκον του.

Είς τὸν κ. Ν. Χαρισιάδην (γιὰ νὰ μὴν αὐτοκτονήσῃ) ἐπὶ τίλους μιὰ μικρὰ κόχη σὺν παγκάκι τοῦ ἁγ. Νικολάου.

Είς τὸν τυπογράφον μας κ. Κορομηλᾶν, μερικὰς Στοιχειοθετίας διὰ νὰ προφθαίνῃ τὴν «Νέαν Γενεάν».

Είς τὸν κ. Ε. Μεριᾶν, καρπὸς αἰσθητικῆς ζωτικῆς γιὰ νὰ πετάῃ στὰ κορίτσια.

Είς τὴν Δογματισίαν, καλὴ γνώσι.

Είς τὸν Διαχειριστὴν μας, λιγάκι μὲν γιὰ νὰ χαμηλώσῃ.

Είς τὴν «Ἐπιθεώρησιν», διευθυντὰς καὶ ἀρχιεπισκόπος γιὰ νὰ τοὺς ἀλλάξῃ εὐκόλα.

Είς τὸν κ. Παπαδημητρίου, τὰ εὐχαριστήρια τὰ ἀμέτρητα τῶν θαμνῶν τῆς αἰθούσῃς του, ποῦ ἐκφραζοῦν καθημερινῶς.

Είς τοὺς Σμυρναίους, τὴν «Νέαν Γενεάν» διὰ τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.

Είς τὸν «Μορφωτικὸν Σύλλογον» τὸν πρόεδρον κ. Γοργία χρῆσιμον, ἀφοῦ κατορθώσῃ καὶ τοὺς διατηρεῖ μὲ τὰ χρῆσά του ὄντινα.

Είς τὸν κ. Ταμπούραν, αἰωνίως ἐπίτροπον ἁγ. Νικολάου, τοῦ εὐχόμεθα πάντα νὰ τοῦ παίζῃ τὸν ταμπούραν ἢ ἐπίτροπὴ καὶ νὰ μὴν ἔχῃ εἶδῃσιν.

Τὸν κ. Π. Ἀπέργην, ὡς δῶρον τοῦ εὐχόμεθα νὰ τοῦ φέρουν σοκολάτες γιὰ νὰ κερνᾷ τὰ κορίτσια... μὰ μερικὸ θέλουμε.

Είς τὸν συνεργάτην μας Θάνον Ἀμόργην μερικὸς Ἰνδὸς γιὰ νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ.

Είς τὸν κ. Ε. Μεριᾶν ἓνα μπουκάκι γιάνος... γιὰ νὰ βῆ παντοεινὸς ἔφορος.

Είς τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς μας καὶ τοῦ χρόνου... νὰ διαβάσουν τὴν «Νέαν Γενεάν».

Πᾶσι τὸ ἀναφόρι.

Οἱ βασιλεῖς τῶν συμπίδων—οἱ γραμματεῖς ἄλλοτε—δὲν ζεῖουν τί νὰ κάμουν μὲ τὸ χάσιμο τοῦ πρωτινοῦ ἀναφοροῦ.

Μὲ τὸ ξεγύχισμα τοῦ στρατιωτικοῦ κοντινὸν κ' αὐτοὶ νὰ ξεγυγίσουν. Πολλοὶ καλομαθημένοι ἀπὸ ἄλλοτε, ἔχουν τὸ θράσος νὰ τολμοῦν νὰ γυρεύουν ἀκόμη... μὰ πέταξε τὸ πουλὶ πειά.

Καὶ γι' αὐτὸ καθεὶς τοὺς τῶραξε σ' ἄλλο εἶδος ἀναφορί.

Ἐ! περσομένα χρόνια, ποῦ χαθήκατε! Ποῦ αὐτοὶ κορδαμένοι σὺν γραφεῖο μετεχειρίζοντο σὺν τὸν κατωτέρω δοῦλο καὶ τὸν μεγαλύτερον ἔμπορον ἂν δὲν εἶχεν ἀναφόρι ζουμερό...

Ἡ εὐχή μας εἰς τὸν κ. Ε. Μεριᾶν παγκρατίζην ἐπίτροπον ἁγ. Νικολάου.

Νὰ γίνῃ ἄνθρωπος εὐγενὴς καὶ νὰ μὴν

πετᾷ τὰ τυχόν χαλασμένα 25γροσα στὰ μούτρα τῶν κυριῶν, διότι δὲν πταίουν ἐκεῖνοι διὰ τὴν φθορὰν τῶν νομισμάτων. Τί διάβολο! ἀληθινὰ ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Χίου κατέβηκες, εὐλογημένε;

Ἐρωμένη ἐνέχυρον.

Πολὺ γουσιόζικα τὴν ἔπαθε κάποιος σὲ μιὰ παπισερί.

Κάθισε ἔφαγε, ἔφαγε μὲ τὴν ὠραίαν του σκορδόπιστη χωρὶς νὰ ἔχῃ πεντάρα. Τίς οἶδε, πῶς ἐκείφθηκε ὅτι εἰμποροῦσε νὰ γλυτώσῃ.

Ἐννοεῖται ἡ εὐτυχισμένη σκορδόπιστη δὲν εἶχε εἶδῃσιν καὶ διὰ τὴν ἀπειταρίαν, τοῦ ἐπιτυχημένου ἀλήθεια ἐραστοῦ τῆς, γι' αὐτὸ χαίροντιαν διὰ τὴν γενναιοκαρδίαν του νὰ θυσιάζῃ τόσα.

Μὰ... ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέγω—σὺν ἦλθεν ἡ ὦρα, ποῦ τὸ ἀπαισιο γκαρσὸν κάλλησε ἔμπρὸς τοὺς ἓνα κοντρόλ μὲ 160 γρ., ἂν ἀγαπάτε, ὁ ἔξυπνος ἐραστής δὲν ἐπιοίθη ἀπὸ τὴν φαγοῦρα τῶν 160 γρ., προσποιεῖται ὅτι θά πάσῃ τοιγάρκα καὶ ἀφίνει τὴν καλότιχη ἐρωμένη κόκαλο στὰ νύχια τοῦ γκαρσόν. Σὺν πέρασεν ἀρκετὴ ὦρα ἐξηγήθη τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ γκαρσὸν ἐπειθή ἀπειλητοῦν κατὰ τῆς δ)δος. Ἡ λιγοθυμῆς, τὰ κλάσματα καὶ αἱ ἀπεληθείαι τῆς μαριζέλ δὲν συνεκίνησαν τὸ γκαρσόνι οὔτε λεπτὸ νὰ δεχθῇ κατὰ ἀπ' τὰ 160 γρ., συνεκίνησαν ὁμοῦ τὸν πλανητὸν κύριον τοῦ τραπεζιοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε τὰ 160 γρ. καὶ συνώδευσε τὴν σκορδόπιστη γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Στὸν κ. Καρατζᾶν τσορπατίζην ἁγίου Νικολάου.

Ἄν καὶ γενήκατε (ἀπὸ κλητήρας δῆμαρχος) πιστεύουμε νὰ δεχθῆτε—τὸ δῶρον μας τὸ πρωτοχρονιάτικον, γιὰ νὰ φανῆτε εὐγενὴς, ὡς καὶ στῆς δεσποινίδες σὺν βγάξετε δίσκο.

Σᾶς δωρίζουμε τὸν δίσκο εὐαίρ τῶν πρωτοχρονίων.

Τὸ Χριστουγεννιάτικον φιλί.

Κάποια δεσποινὶς ποῦ δὲν ἤξευρε πολλὰ γράμματα, ἤθελε ὁμοῦ, νὰ εὐχθῆ λιγάκι ποιητικὰ στὸν ἐρωμένο τῆς τὰ χριστουγεννιάτικον φιλιόφ. προηγουμένου φύλλον μας καὶ τοῦ τὸ ἔστειλε. Μᾶς εἶπε μάλιστα ὅτι σὺν χωρὶς τῆς συχνὰ ἀντιγράφουν τίποτα τραγοῖδια ἀπ' τὰ περιοδικά. Γι' αὐτὸ καίημεν θὰ τὴν εὐχαριστοῦμε καθ' ἑβδομάδα, Aviso γιὰ τὰ κορίτσια μας ποῦ στέλνουν γράμματα στοὺς ἐρωμένους τοὺς.

Εὐνοια τύχης!!!

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἑβδόμης ἔδρας τῆς προσωρινῆς Ἐφορείας τοῦ Γαλατᾶ ἰδέθησεν εἰς τὸ Μικτὸν Συμβούλιον νὰ παιχθῇ τὸρπουλά μεταξὺ τῶν πλειοψηφισθέντων εἰς τὰς ἐκλογὰς κ. Α. Ἀνδρονίκου καὶ Παπαζογίου.

Ὁ κ. Αἰθ. Σταθάκης προθυμώτατος καθῆς—ἔγραψεν ἡ «Πρόεδρος»—ἐγράφηε τὸν κληρὸν καὶ κατὰ τὴν γνώμην του ὁ κληρὸς ἠνύθησε τὸν κ. Παπαζογιῶν.

Ἄραγε ὁ κληρὸς ἠνύθησε τὸν κ. Παπαζογιῶν ἢ ὁ κ. Σταθάκης διὰ λόγους εὐνοήτους;

Εὐχαριστήρια

Ὁ φίλος κ. Νίκος διὰ τὸν ὅποιον ἐγράψαμεν προχθὲς ὅτι ζητεῖ καλλιπάριον δεσποινίδα διὰ γάμον ἤθερε τὸν μελιὰ του.

Πλημμύρισαν κορίτσια τὸ γραφεῖον του καὶ βαρέθηκε νὰ κερνᾷ... Ἄλλὰ πάστες καὶ ὄχι τὴν χεῖρά του. Ἐπίσης ὅσα θέλετε λόγια τῆς καρδιάς του κερνοῦσε.

—Βρὲ ἀδελφέ, μὲ λέγει, τί κορίτσια ἦσαν αὐτὰ ποῦ μαζεύθηκαν. Μελιὰ ποῦ μ' ἔφερες σὺν κεφάλι μου. Ὅχι, ὄχι δὲν πανδρεύουμε. Μετάνοωσα. Καὶ μᾶς παρεκάλεσε νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ κατωτέρω εὐχαριστήριον.

«Εὐχαριστῶ θερμῶς ὅλα τὰ ἐπομήφια κορίτσια ποῦ ἦλθαν σὺν γραφεῖον... ἀλλὰ δὲν πανδρεύουμε διότι ἔκαμε λάθος τὸ Ριοντιὸ στὰ πειράγματά τους».

Κερσο, κερσο

Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ τρομερὴ παγωνιά ποῦ μᾶς πλάκωσε θὰ ὀφείλεται εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους ἀγγελομένας ἐκδόσεις ἡμερολογίων.

Φαντασθῆτε σὺν θὰ ἰδοσθῶν ὀρισμένως ἔχουμε χιόνι.

Οἱ ἔξυπνοι

Ὁλος ὁ κόσμος ποῦ θέλει νὰ φορέσῃ κομφὸ στερεὰ καὶ εὐθηνὰ παπούτσια πῆγε εἰς τοῦ Λοῖζοπούλου καὶ Κουνάδη.

Πῆρε, πῆρε, πῆρε ἡ γυναικεία, ἀνδρική καὶ παιδικὰ κ' εὐχαριστήθηκε.

Εἶχε καὶ ἤδη νεοτερισμῶν, μυροειδῆς καὶ ἄλλα πράγματα καλὰ καὶ εὐθηνὰ καὶ φούτσες γιὰ τὴν πρωτοχρονιά.

Βασιλόπητες

Φθόνια, φθόνια ἢ βασιλόπητες, τὰ γλυκύσματα, τὰ φοντιὰν, τὰ ζητιφοῦ, τὰ λικέ, τὰ διάφορα εὐρωπαϊκὰ ποτὰ, ὅσως καὶ ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα, σχεδὸν χωρὶς παρᾶδες. Κάθε γνωστικὸς οἰκογενειάρχης, ποῦ θέλει ν' ἀποφύγῃ τῆς βαρετῆς σκοτοῦρας τῆς πρωτοχρονιάς καὶ νὰ γλυτώσῃ φθηνὰ-φθηνὰ, δὲν ἔχει, παρὰ νὰ πάγῃ εἰς τὸ ὁμογενὲς κατὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν ΧΑΛΕΠΗ σὺν Καράκιοι. ἀρ 37, πρῶτην Καρδομάτη, ἔναντι τοῦ Credit Lyonnais.

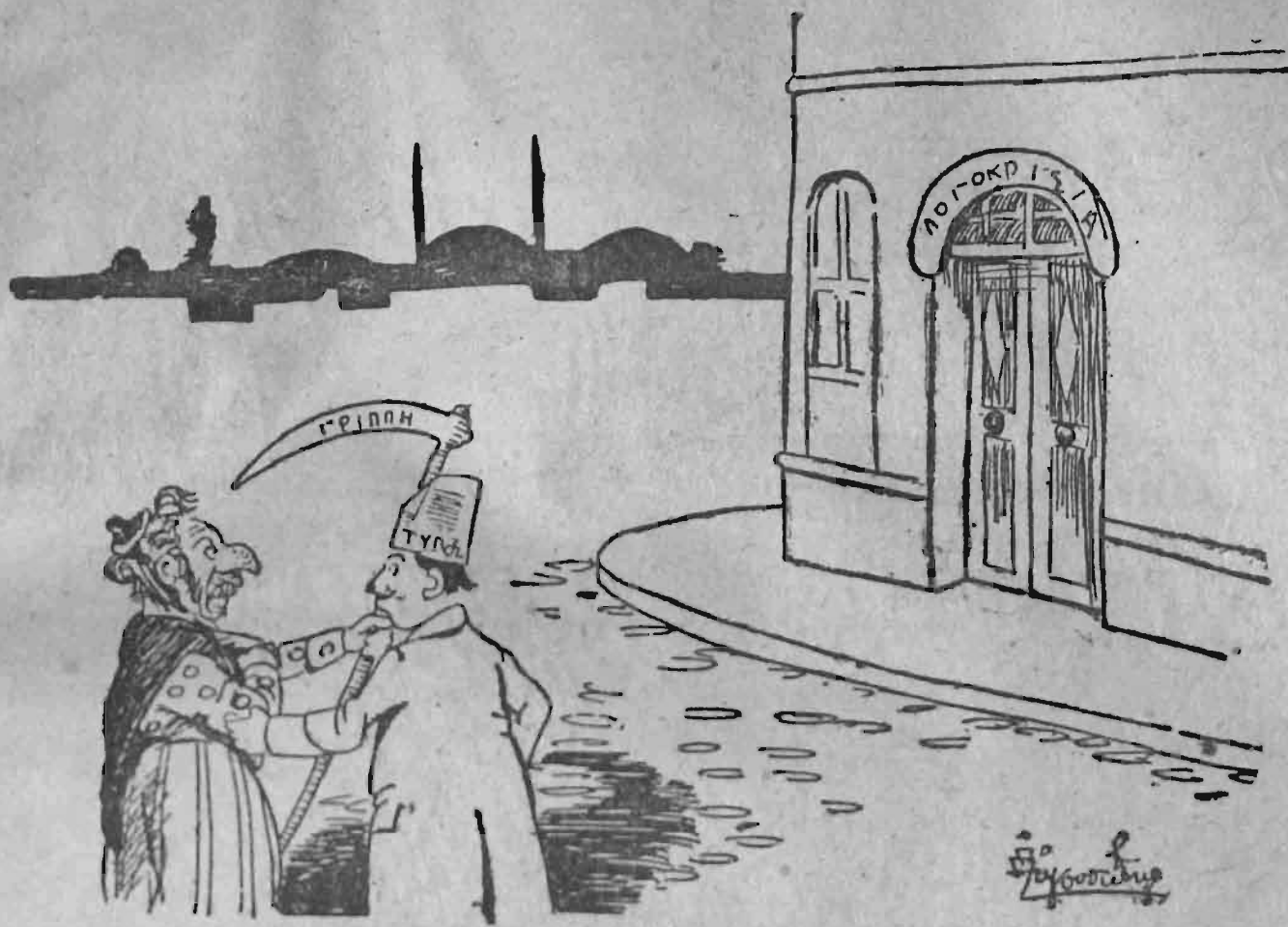
Φθόνια, φθόνια, φθόνια ἢ βασιλόπητες. Τρέξτε πρὶν τελειώσουν.

Ὁ κύριος θυμῶνει.

—Μὰ τί διάβολο, Μαίρη, πάλι τόσο φθηνὴ τὴν ἤθερε τὴν ζάχαρη καὶ ἔκαρε σὺν μελὶ τὸν καφέ;

—Ὅχι, ἀγάπη μου, τὸ ζεῦρο ποῦ ἡ ζάχαρη εἶνε ἀκριβὴ καὶ γιὰ νὰ κάμω οἰκονομία, πῆρα ζαχαρωμένο καφέ πρὸς 120 γρ. ἀπ' τὴν «Ἀλήθ» σὺν Γαλατᾶ-Σερβία ἀντίκρ σὺν Παριζιῶν.

Τὸ Ριοντιὸ.

Τύπος εις την γρίπην. — Πήγαινε, πήγαινε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆς γιὰ νὰ γλυτώσουμε.
 Σημ. «Ν. Γενεᾶς.» Τὴν ἤρε και γλυτώνουμε.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ

Μὰς τὰ εἶπαν οἱ σύμμαχοι πολὸ ἐνωρὶς.

ΜΠΕΚΡΗΔΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

— Βρε ἀδελφέ, ἔναν
 καιρὸ ἔπινα πιθάρια
 εὐλόκληρα και περίσενα
 παράδες και γιὰ τὴν
 γυναῖκα και γιὰ τὴν
 ἐρωμένη μου. Τόρα οὐ-
 τε νὰ μεθύσω δὲν μὲ
 φθάνουν. Αἶ, Θεέ μου,
 δὲν θὰ γένη και κανέ-
 νας πόλεμος κατὰ τῶν
 κατηλειῶν νὰ κερδί-
 σουμε ντούζικο ἀπὲ
 πόλεις και κανόνια και
 στόλους ;

ΛΟΙΖΟΠΟΥΛΟΥ & ΚΟΥΝΑΔΗ

Μέγα ὁμογενὲς Κατάστημα ἐμπιστοσύνης

Ἐποδημάτων και Νεωτερισμῶν.

Γωνία Καράκιοι ἀριθ. 27.

ΤΑ ΚΡΑΣΙΑ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΠΟΤΑ

ΔΟΝΑ - ΒΑΓΙΑΚΗ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Δίδουν

ΥΓΕΙΑΝ καὶ ΡΩΜΗΝ

Πέραν, Χαμάλ-μιασῆ 52. — Καλιοντζή κουλόν 9.

Τηλέφ. Πέραν 408

Τὰ ἐκλεκτὰ καὶ εὐθηνὰ τρόφιμα εἰς τὸ παντοπωλεῖον ἢ «ΑΦΡΙΚΗ»

Κ. ΚΑΡΑΔΗΜΗΤΡΗ & Α. ΚΟΝΤΟΜΕΡΚΟΥ

Πέραν, Παρμὰκκαποῦ "Αφρिका χάν ἀρ. 17.

ΜΗ ΚΟΥΡΑΖΕΣΘΕ ἀδίκως, μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας!

ΤΡΕΣΑΤΕ ὄλοι εἰς τὸ Κατάστημα τροφίμων

Η ΔΥΤΗ

καὶ θὰ εὗρητε τὰ ἐκλεκτότερα καὶ εὐθηνότερα τρόφιμα, τὴν καλλιτέραν σοκολάτα καὶ κακάο καὶ τὸν μοναδικὸν ζαχαρωμένον Καφέ.

Πέραν Γαλατῆ Σερᾷ ἔναντι τῆς Παζιάντας.

Ὁ χορὸς βὲν εἶνε μόνον διασκέδασις.—
Εἶνε σχολαίον, ὅπου μανθάνει κανεὶς νὰ
φέρεται καὶ νὰ εἶνε παρουσίσιμος εἰς τὰ
καλύτερα σαλόνια. Καὶ συνιστάμεν ὡς
τοιαύτην τὴν αἰθουσαν τοῦ ξενοδοχείου
«Χαδιδιάλ» παρὰ τὸ Τεῦνελ, ὅπου διδά-
σκει ὁ ἐμμογενὴς χοροδιδάσκαλος κ. Κ.
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ.

Ἡμερίδες, ἑσπερίδες καὶ μαθήματα.

Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δικηγόρος

Ἄναλαμβάνει παντὸς εἶδους νομικὰς
ὑποθέσεις.

Γαλατῆ, Μουραχανὲ Νομικὸ χάν, ἀριθμ. 18

Κομψότης, τελειότης καὶ φθήγεια εἰς τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρικὰ ὑποδήματα, ἔτοιμα
καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ εἰς τὸ Κατάστημα τῶν κκ. Κ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ καὶ Α. ΝΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Πέραν, Cilé de Syrie Ἄρσθ. 6

Ζητήσατε ἀπὸ τοὺς καπνοπώλας καὶ ἑφημεριδοπώλας τὴν «ΕΛΕΟΝΩΡΑΝ»
πρὸς 15 γρ. μόνον.